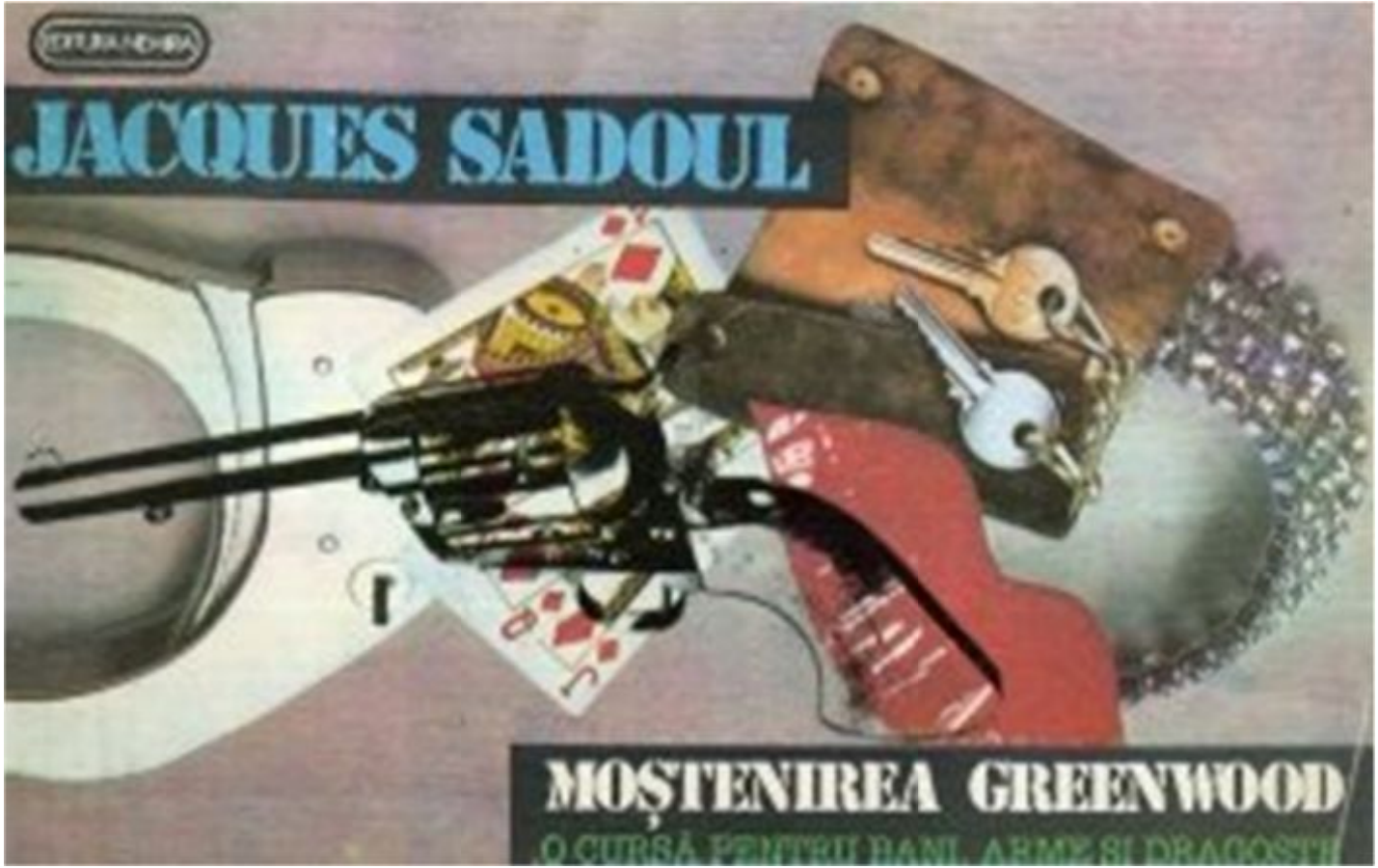
JACQUES SADOUL
MOȘTENIREA GREENWOOD

JACQUES SADOUL

MOŞTENIREA GREENWOOD

TRADUCERE DE NICULINA IVANCIU

NEMIRA '93

1

Nu te întâlneşti toată ziua bună ziua cu răpirea unei fete nici măcar în Los Angeles.

Curând aveau să se împlinească două luni de când mă aflam în California din motive de sănătate. „Oboseală nervoasă“, decretaseră cei de la Instituţie, mă simţeam totuşi în plină formă! Când eram în Vietnam ori în alt punct fierbinte de pe glob, nimănui nu-i păsa într-atât cum o duc cu sănătatea...

Închiriasem o vilişoară, se numea Sunshine, la Hollywood, pe coline. În dimineaţa asta, când am deschis uşa de la balcon, aerul mi s-a părut de o transparenţă neobişnuită. Fireşte, la Los Angeles e mereu frumos, în anotimpul frumos razele soarelui putând totuşi străpunge ceaţa de fum ce persistă frecvent deasupra oraşului. Astăzi însă aerul era pur şi, de cum am păşit în balcon, am simţit parfumul de *bougainvillee*[1] venind din grădinile vecine. Mi-am lăsat privirea să rătăcească peste imensul LA. de la cele cinci-şase nefericite zgârie-nori din Downtown[2] până înspre golful Santa Monica, la vest. Brusc, am avut chef să fac baie în ocean.

M-am hotărât numaidecât. După un duş, mi-am prăjit două ouă cu şuncă peste care am tăiat câteva felii subţiri

de pară avocado3. De ce ar trebui să posteşti ca să ai dreptul la plăcerea unei băi? Mi-am pus un costum de baie, pantalonii şi un pulovăr uşor. Când am ieşit, aerul dimineţii mi s-a părut atât de blând, că am avut chef să merg pe jos, dar în oraşul ăsta distanţele sunt aşa de mari încât maşina se dovedeşte absolut necesară. M-am aşezat la volanul Cadillacului meu, închiriat cu câteva săptămâni în urmă, şi am coborât pe străduţele înguste, legate între ele, şerpuind de jur împrejurul colinelor rezidenţiale din Hollywood. O dată ajunsă pe Sunset Boulevard, m-am lăsat dusă de şirul de maşini care se îndreptau spre ocean. M-am oprit la Malibu Beach, într-o parcare lângă restaurantul Sea Lion. E un loc plăcut unde poţi lua masa stând cu faţa la mare într-o sală înclinată deasupra plajei.

Am coborât cele câteva trepte care se mişcau şi am păşit pe nisipul ce bătea în brun. M-am dezbrăcat şi m-am întins pe prosopul de baie. Cei din Los Angeles nu se prea scaldă în Pacific, apa acestuia fiind în permanenţă foarte rece; nu era înghesuială, dacă vedeai cel mult vreo douăzeci de persoane. Mai cu seamă că în locul ăsta se construise o singură casă pe plajă, ceva mai încolo Malibu fiind complet ciuruit de construcţii din lemn cu forme stranii.

O clipă am stat să privesc unduirea valurilor apoi, brusc, m-am hotărât şi am alergat ţintă spre ocean, aruncându-mă cu capul înainte. Experienţa a fost groaznică; aveam senzaţia că burta mi-e străpunsă de mii de ace de gheaţă. Am mai stăruit din orgoliu câteva

minute, până ce frigul m-a silit să renunţ, pierindu-mi orice chef de baie matinală.

M-am şters şi, în acel moment, a apărut o tânără blondă, de vreo douăzeci de ani, într-un şort verde şi un tricou bleu pe care erau înscrise iniţialele universităţii UCLA. Am presupus că e studentă. De sus, de pe treptele ce duceau la Sea Lion, un negru bătrân i-a strigat:

— Miss Amanda, să vă aştept?

A dat din mână în semn că nu, iar omul a plecat. Amanda s-a aşezat nu departe de mine. Când s-a dezbrăcat, fără să acorde atenţie privirilor masculine care-i urmăreau fiecare gest, am văzut că purta un costum de baie din două piese din acelaşi verde ca şi şortul. Era bine făcută, avea picioare lungi şi fine, n-avea burtă, iar sânii îi stăteau plăcut în sus, fără exagerare. Frumuseţea chipului îi era niţel umbrită de aerul îmbufnat şi dispreţuitor; o simţeai pe fetiţa bogată, care crede că totul îi este îngăduit, că totul i se cuvine.

Mă uitam la ea nu fiindcă m-ar fi interesat cu adevărat, ci mai curând, pentru că n-aveam ce face. În fine, să nu mint, îmi plăcea; totdeauna m-au atras blondele cu aer îmbufnat.

Amanda n-a intrat în apă, dovedind astfel mai mult bun simţ decât mine. S-a mulţumit să-şi continue, până la desăvârşire, bronzarea, cu ochii pe jumătate închişi, ascunşi după nişte ochelari negri. Doi băieţi de aceeaşi vârstă cu ea au avut să-i atragă atenţia, ea însă nu i-a băgat în seamă iar ei n-au insistat. Mă întrebam de ce o

fată care, se vedea bine, aparţine înaltei societăţi, venise pe plaja asta când mai la locul ei ar fi fost la o piscină particulară din Pacific Point.

A rămas acolo, la soare, două ore bune, întinsă când pe burtă, când pe spate. În momentul în care s-a îmbrăcat eu începeam să mă prăjesc şi uitasem de mult baia mea răcoritoare. Am imitat-o pe dată şi am urmărit-o până la restaurantul Sea Lion. M-am gândit că prezenţa fetei în dimineaţa aceea pe plaja din Malibu se datora vreunei întâlniri, aşa că n-am încercat s-o abordez. M-am aşezat cu două mese în spatele ei şi m-am prefăcut adâncită în contemplarea valurilor, ferestrele largi permiţându-ţi să zăreşti imensitatea oceanului. Chelnerul s-a apropiat de Amanda şi am auzit-o comandând o salată de creveţi cu ardei şi un suc de portocale. Baia îmi făcuse foame şi am ales un biftec şi o salată cu rocfort, iar ca băutură, vin alb, un pahar de chablis rece.

Am mâncat cu mare poftă. Când am isprăvit, Amanda era tot singură şi m-am întrebat dacă nu cumva luase plasă. Nu dădea totuşi semne de nerăbdare şi nu s-a uitat nici măcar o dată înspre uşa de la intrare. Pesemne că imaginaţia îmi juca feste. În momentul în care l-a chemat pe chelner să plătească, am făcut şi eu acelaşi lucru. Speram că nu-i sosise şoferul, având astfel ocazia să-i propun s-o conduc în oraş. Totul însă s-a petrecut uluitor de repede. În timp ce casiera îmi dădea restul, ea mi-o şi luase niţel înainte, aşa că am mărit pasul ca s-o ajung din urmă în parcare. Pe când ieşeam din restaurant, am văzut

oprindu-se un Ford vechi de unde au ţâşnit doi bărbaţi, au tras-o pe fată în maşină şi au demarat în goană. De când am venit în California m-am obişnuit să ies fără armă: în felul ăsta nu mai cedam ispitei! În clipa aceea, totuşi, mi-a părut rău după coltul meu 45 Commander în faţa căruia vechile tunuri din parcul Griffith par jucărioare de copii.

Supunându-mă reflexelor dobândite în antrenamentele pe care ni le impune Departamentul, am alergat la maşină ca să pornesc în urmărirea răpitorilor. La acea oră se circula uşor şi i-am ajuns chiar de la Palisades Beach Road. M-am ţinut după ei pe aultostrada spre Santa Monica pe care o luaseră până la intersecţia de la Mar Vista, de unde s-au îndreptat către San Diego. Pe freeway[4] nu mi-a fost greu să rămân în spatele lor, dar gata-gata să-i pierd de cum au părăsit autostrada şi, printr-o serie de manevre complicate, au luat-o pe Sepulveda Boulevard. Temându-mă să nu mă observe, m-am hotărât să bruschez lucrurile apropiindu-mă de ei. Şi bine am făcut deoarece au cotit-o imediat pe o străduţă, mergând de-a lungul parcului Lindberg; am pornit-o după ei şi, dintr-o privire rapidă, am observat că prin jur era pustiu. Am apăsat cu toată puterea pe acceleraţie, cutia de viteze a scrâşnit şi m-am dus spre Ford pe care l-am obligat să se oprească, blocându-l de trotuar.

Şoferul a sărit din maşină şi a început să mă înjure într-un amestec de engleză şi spaniolă. Dar a amuţit, stupefiat, când am coborât şi eu. Era evident că nu se aştepta să dea ochii cu o femeie. A venit spre mine fără umbră de

suspiciune, colegul lui rămânând cu Amanda, de bună seamă să n-o lase să fugă.

— Nu ţi-e bine, ai? Vrei să ne omori? a zbierat.

L-am întâmpinat cu zâmbetul meu cel mai graţios şi, tăcând, m-am îndreptat spre el. Tot nu-i trezeam nicio bănuială şi a părut foarte surprins în momentul în care, cu degetele strânse ale mâinii drepte, l-am izbit în plex. Mi-a făcut plăcere să constat că nu pierdusem niciun pic din îndemânarea în tehnica luptei de aproape; tipul mi s-a prăvălit la picioare şi n-a mai mişcat. Am înaintat, calmă, spre Ford şi am deschis portiera din spate. Colegul lui a reacţionat prea târziu. Când a reuşit să-şi scoată şişul, îl şi apucasem de gulerul hainei, trăgându-l afară din maşină. Lovitura la baza craniului l-a dat gata; s-a întins pe jos precum laptele care dă pe dinafară.

I-am făcut semn fetei să iasă din maşină. Îmi părea mai degrabă îngrozită decât uşurată. M-a urmat totuşi, dar înainte de a se urca în Cadillac i-a privit pe cei doi tipi care continuau să zacă nemişcaţi şi m-a întrebat cu nesiguranţă în glas:

— I-aţi omorât?

Am început să râd şi, de cum s-a instalat în maşină, am şi pornit. I-am răspuns doar când am ajuns pe bulevardul Sepulveda:

— I-am adormit numai. De ce voiau să te răpească, frumoasă Amanda?

De data asta, mi s-a părut realmente înspăimântată; aveam chiar impresia că se teme de mine mai mult ca de agresorii ei. Culmea!

— Cine sunteţi şi de unde ştiţi cum mă cheamă? s-a neliniştit.

Fata asta mă uimea; nu avea reacţii normale. Niciun cuvânt de mulţumire, nimic; în definitiv, o scosesem dintr-o situaţie critică. Doar că nu mă ruga să-mi văd de treburile mele! Am simţit cum mă enervez şi, ca să mă liniştesc, m-am concentrat asupra circulaţiei de pe drum; trebuia să mă întorc pe freeway ca să ajung în Santa Monica Boulevard. După o vreme, i-am spus, domolită:

— Te-a strigat pe nume un negru bătrân, pe plajă, voia să ştie dacă să te aştepte.

În loc s-o satisfacă, răspunsul părea că-i sporeşte suspiciunea.

— Sunteţi poliţai?

— Nu, am făcut, nici vorbă, ce idee! De ce?

— Felul în care i-aţi doborât pe acei tipi e foarte... profesionist.

— Bine văzut. Nu sunt însă nici poliţai, nici gangster.

Acest răspuns n-a avut darul s-o înseninеze mai mult decât precedentul. S-a arătat încă şi mai bosumflată şi mi-a aruncat o privire cu coada ochiului, cât se poate de grăitoare cât priveşte puţina stimă pe care mi-o purta.

— Unde mergem, dacă nu cer prea mult?

— La mine; am închiriat o vilişoară pe colinele din Hollywood. N-o să-ţi strice un păhărel, cred, şi-o să-mi povesteşti de ce voiau să te răpească prăpădiţii ăia doi.

— Şi dacă vă spun că habar n-am?

— N-o să cred, draga mea; va trebui să inventezi altceva.

— N-am ce să inventez, a răspuns cu un aer încăpăţânat, n-am nicio idee despre povestea asta.

Am schiţat un zâmbet în colţul buzelor şi, cât a durat drumul, n-am mai schimbat nicio vorbă. Am mers pe Sunset Boulevard, apoi pe Alexandria, Los Feliz, şi m-am oprit în faţa căsuţei mele de pe Glendower Avenue.

— Asta-i Sunshine, i-am spus, arătând cu mâna înspre vilă.

Amanda s-a uitat la ea ca şi cum i-aş fi arătat un coteţ de iepuri dintr-un cartier cu maghernițe, extrem de murdar. Începea să mă calce pe nervi fetiţa asta. Am deschis uşa, Amanda pozând în copilă martir pe care nişte părinţi ticăloşi o supun unei corvezi tare neplăcute. Mi-era limpede că, în loc să-mi fie recunoscătoare pentru intervenţie, avea o singură dorinţă: să se debaraseze cât mai repede de mine. Eu, în schimb, ţineam să-i aflu mai întâi povestea, nu atât din curiozitate ci întrucât consideram că am acest drept.

Am invitat-o înăuntru, iar ea s-a trântit într-un fotoliu, petrecându-şi nepăsătoare un picior peste unui din braţe. Am lăsat-o bosumflată în colţul ei şi m-am dus să prepar două cocteiluri, folosindu-mă de o reţetă personală. De

regulă, după prima înghiţitură devii stacojiu şi tuşeşti cinci minute bune. De cum i-am întins paharul, Amanda l-a şi golit pe jumătate, uşor, de parcă ar fi dat pe gât lapte dintr-o nucă de cocos.

— E tare, a recunoscut pur şi simplu, ce este? E bun.

— Jumătate whisky american, jumătate vodcă, trei stropi de lichior curacao$_5$ şi un pic dintr-o pulpă de pară avocado. Totul frapat, fireşte.

A apreciat băutura ca o expertă în materie şi mi-a întins paharul gol. La vârsta ei, să bea cu atâta uşurinţă, mă depăşea! I-am turnat iarăşi.

— Bine, dulce Amanda, ce-ar fi să ne întoarcem la acea banală răpire? Să n-aud că-i un obicei prin părţile astea.

Nici n-a zâmbit; a redus în schimb substanţial nivelul băuturii din cel de-al doilea pahar. M-a privit cu o licărire amuzată.

— Se pot lua în considerare patru ipoteze, a spus. Unu: e o răpire reală, dumneavoastră făcând parte dintr-un serviciu privat de poliţie căruia mama i-a încredinţat protecţia mea. Doi: e o răpire trucată, complicii simulând că se întind la pământ ca să vă ofere un rol pe cinste. Trei: sunt eu însămi autoarea acestei înscenări din raţiuni personale şi, intervenind, aţi stricat totul. Patru: spuneţi adevărul, şi atunci niciuna din noi nu cunoaşte motivele acestui fapt.

— Nu-i deloc rău. Dumneata pe care o alegi?

— Pe prima sau pe a doua. Mai degrabă pe a doua... Deşi mă întreb de ce rolul de salvator n-a fost încredinţat unui băiat frumos.

— Foarte drăguţ; asta-i învăţătură de minte, să le mai vin în ajutor domnişoarelor în pericol! Ascultă aici, prostuţo: nu sunt detectiv particular, n-o cunosc pe doamna, mama dumitale, şi astăzi i-am zărit întâia oară pe agresori. În schimb, cred că dumneata ştii cine sunt; ai necazuri şi nu vrei să sufli o vorbă, deoarece ţi-e frică.

A râs şi a ridicat din umeri.

— Nu mi-e frică, nu mi-e frică niciodată, a spus. (Brusc, s-a înfuriat.) Şi nu căuta să mă impresionezi cu aerul ăsta autoritar. Dumneata m-ai şi spionat pe plajă! Nu-ncerca să-mi laşi impresia că te aflai acolo întâmplător, exact într-un asemenea moment...

— Un asemenea moment? Nu pricep.

— Nu te priveşte. La urma urmelor, cine eşti dumneata?

— Regret, Amanda, nu te spionam, şi aşa-i, am asistat întâmplător la scenă; ăsta-i adevărul. Dacă ai avea încredere în mine, aş putea să te ajut.

— Încredere!

Pe chip i-a apărut dezgustul şi şi-a terminat băutura dintr-o sorbitură. Apoi a dat să se scoale, ca să plece bineînţeles, însă alcoolul începea să-şi facă efectul şi a fost nevoită să se aşeze la loc, pradă unei crize de râs nebunesc.

— Povestea asta mă plictiseşte, lasă-mă-n pace, a zis după un timp. Cred că o să dorm niţel.

Şi-a scos pantofii, a izbutit să se ridice în picioare şi, cu pas nesigur, a parcurs cei doi metri care o despărţeau de canapea. Ajunsă acolo, s-a întors pe-o parte, ghemuindu-se, şi, curând, ritmul respiraţiei mi-a dat de veste că adormise. Culcată aşa cum era arăta foarte tânără, nespus de vulnerabilă. Mi s-a stins furia pe care mi-o stârnise; am învelit-o cu o pătură şi m-am aşezat alături. După o vreme, somnul îi era destul de profund, nemaiexistând riscul să se trezească; am profitat ca s-o mângâi încetişor pe păr, apoi degetul mi-a coborât lin spre nas şi mai departe spre buze, desenându-le conturul.

O să te protejez chiar de nu vrei, iubită Amanda, mi-am zis, chiar dacă pentru asta va trebui să mă urăşti şi să mă faci să sufăr. Înainte de a mă ridica, am sărutat-o foarte uşor pe gât. I-am luat poşeta pe care şi-o lăsase în fotoliul unde stătuse iniţial. I-am găsit înăuntru permisul de conducere şi l-am studiat cu atenţie. Fusese eliberat în statul California şi nu trebuia reînnoit decât peste optsprezece luni. Fotografia, în stânga, jos, data pesemne de doi-trei ani. O chema Greenwood. *Adresa*: La Hacienda, Bel Air, LA, Calif. *Sex*: F. *Păr*: Blond. *Ochi*: Verzi. *Înălţime*: l, 68m. *Greutate*: 54 kg. *Căsătorită*: Nu. *Data naşterii*: 8 mai 1956. Am pus permisul în poşetă şi am lăsat poşeta pe fotoliu. Ei drăcie, locuia într-o vilă din Bel Air! Nu-i de mirare de ce căsuţa mea i-a părut jalnică. Pesemne că taică-său era pe puţin miliardar... Dar ce făcea o fată ca ea, singură, pe plaja din Malibu?

M-am dus pe balcon cu o revistă ilustrată. Când Amanda s-a trezit, începeau să se aprindă luminile în LA[6]. A venit şi ea pe balcon, s-a sprijinit de balustradă şi a privit spre imensul oraş.

— El Pueblo de Nuestra Senora de la Reina de Los Angeles de Porciuncula, a spus.

— Ceea ce înseamnă?

— E numele complet al oraşului nostru, aşa cum i-a fost dat la întemeiere, în septembrie 1781, de un căpitan spaniol. În acea vreme număra patruzeci şi patru de locuitori, coloniile americane având deja o populaţie de peste trei milioane.

— Te interesează trecutul oraşului LA?

— Dintre cei născuţi în Los Angeles puţini cunosc istoria oraşului lor cum o cunosc eu, mi-a destăinuit. Nu m-am limitat să studiez despre California la *High School*[7]. Am continuat la UCLA. Frumoasă temă, gândeşte-te şi dumneata: din toate colţurile lumii au venit aici milioane de oameni sperând să descopere paradisul pe pământ. Odată ce utopia s-a realizat...

— O spui cu amărăciune?

— Nu-i pământul făgăduinţei, a răspuns cu un fel de sălbăticie, n-a fost nicicând aşa. E un ţinut pentru bogaţi, ceilalţi neavând de ales decât în privinţa modului în care să se sinucidă.

Aceste vorbe sunau cam deplasat în gura unei domnişoare din Bel Air. Presupuneam că doar din spirit de opoziţie faţă de familie se prefăcea că împărtăşeşte

idealul liberalilor care cred că o societate mai dreaptă ar trebui să nu permită celor puternici să-i strivească pe cei slabi. Cât despre mine, n-aveam scrupule dintr-astea, comportându-mă după un principiu foarte simplu: cine trage primul, are dreptate. Altădată asta se numea judecata lui Dumnezeu.

Amanda a tăcut un timp, apoi şi-a reluat explicaţiile, mai calmă.

— Ştiu ce s-a petrecut în fapt, mi-a spus. Istoria acestui ţinut constă dintr-un lung şir de masacre săvârşite împotriva tuturor raselor, indieni, spanioli, chinezi etc. Călugării catolici şi negustorii yanchei au fost cei mai răi. Gândeşte-te că nu mai există niciunul din cei 130000 de indieni, primii locuitori ai acestui ţinut.

— Cum au fost eliminaţi? am întrebat-o mai mult din interes profesional decât din grijă faţă de indieni care oricum, erau sortiţi să dispară.

— Foarte simplu, munca li se plătea în rachiu.

Într-adevăr, foarte simplu. Dar de-atunci s-a găsit ceva mult mai bun.

M-am uitat la Amanda. Tăcuse şi se sprijinea în continuare de balustradă, cu privirea pierdută. Lumina asfinţitului îi colora în arămiu părul încă ciufulit de când dormise. Aşa, îmi părea nespus de frumoasă; m-am stăpânit cu greu să n-o iau în braţe şi să-i dezvălui dorinţa mea.

— O să ne mai vedem? am întrebat-o.

— Nu cred. Pot să chem un taxi acum? e târziu.

— Te rog, telefonul e în cameră la mine.

Când a plecat nu mi-a întins mâna, mi-a zis totuşi, regretând parcă:

— Mulţumesc. Tot nu-mi spui cum te cheamă pe dumneata?

— Ce contează, tot n-o să ne mai vedem.

— Corect. Bine, la revedere.

I-am răspuns înclinând uşor capul şi am închis uşa după ea. Te-ai înşela, dragă Amanda, dacă ai crede cumva că ai scăpat de mine. Zâmbesc de una singură. Hai că şederea în California o să fie interesantă.

M-am dus din nou pe balcon. Se înnoptase şi tot ce se mai zărea era conturul întunecos al munţilor Santa Monica pe deasupra oceanului de lumini licărind la picioarele mele.

2

M-am sculat bine dispusă. Aventura din ajun îmi retrezise gustul acţiunii. De-abia mi-am terminat micul dejun şi din stradă mi-a ajuns la urechi zgomotul sirenei de la o maşină de poliţie. Am avut brusc intuiţia, chiar certitudinea, nu ştiu de ce, că venise pentru mine. De aceea, nici nu m-am mirat când am auzit vehiculul oprindu-se în faţa porţii, sirena amuţind imediat după aceea. Această consecinţă neaşteptată a intervenţiei din ajun mă lua un pic pe nepregătite; prin urmare, dulcea mea Amanda, sau vreunul din anturajul ei, îmi trimitea poliţaii pe cap!.

Soneria de la uşă a zbârnâit. Până să mă hotărăsc să deschid, am lăsat-o să sune de trei-patru ori, isprăvindu-mi în linişte felia de bacon[8]. A intrat un sergent corpolent, urmat de un tânăr poliţist în uniformă, nemaiaşteptând invitaţia mea.

— Sunteti Joan Fowley? m-a întrebat.

— Nu.

A părut surprins, uşor descumpănit. A scos din buzunar o hârtie, a verificat, apoi a zis mai departe:

— Agenţia de închiriere afirmă totuşi că a închiriat această vilă unei femei pe nume Joan Fowley.

— Sergent, dacă dumneata ai cunoaşte legea, ai şti că nu-i nevoie să închiriezi pe numele adevărat. Eu sunt cea care am închiriat casa asta, dar nu mă cheamă Joan Fowley.

— Şi-atunci, pe dumneata cum te cheamă?

— Nu sunt obligată să răspund la întrebările dumitale. Şi mai întâi de toate, ai mandat?

Sergentul strânse din buze. Mă studie cu ochi răi, întrebându-se cât se poate de limpede până unde i-ar fi îngăduit să meargă pentru a mă impresiona. Mai mult ca sigur, îl deruta atitudinea pe care o adoptasem, pesemne nu era obişnuit să fie înfruntat.

— Miss, ia aminte, mi-a spus cu severitate, te sfătuiesc să schimbi tonul, e treabă serioasă. Am motive întemeiate să cred că dumneata eşti complice într-o tentativă de răpire. Aşa că, dacă vrei să n-ai necazuri mari, ai tot interesul să cooperezi.

— Zău? Şi pe cine am răpit?

— N-am zis că dumneata ai răpit pe cineva, a răspuns stingherit. După rapoartele primite, era vorba de o răpire simulată, dumneata fiind complice.

— Cine mă acuză?

— Asta nu te priveşte, eu pun întrebările, nu dumneata, drăguţo.

— Aa, da? Şi cu ce drept pui dumneata întrebările, drăguţule? N-ai niciun mandat, iar prezenţa dumitale aici e ilegală. Aşa că, ieşi afară, şi repede.

Am văzut cum braţul sergentului a schiţat un gest, dar a izbutit să se abţină. Cotonogeala era pesemne una din specialităţile lui şi dacă aş fi fost bărbat m-ar fi lovit fără să şovăie.

— Miss, n-ar trebui să-mi vorbeşti în felul ăsta, mi-a spus cu un glas tremurând de furie. Dacă refuzi să-mi răspunzi pe loc, te îmbarc.

— Sub ce acuzaţie?

— Nu-ţi face dumneata griji, găsim noi după.

Scena mă distra şi m-am prefăcut impresionată. L-am întrebat:

— Ce vrei dumneata să ştii?

— Mai întâi, cine eşti?

— Sunt o femeie liberă, albă, şi am peste douăzeci şi unu de ani. Măsor 1,75 metri înălţime, cântăresc 67 de kilograme, iar circumferinţa bustului îmi e de 95 centimetri. Îţi este de ajuns sergent?

— Numele dumitale? a urlat.

— Carol Evans. Acum eşti mulţumit?

— De ce-ai încercat dumneata s-o răpeşti ieri pe Miss Greenwood?

— Sergent, n-am încercat să răpesc pe nimeni. Dimpotrivă, am scăpat-o pe Miss Greenwood din mâinile răpitorilor ei.

— Era o înscenare, a spus înălţând din umeri.

— Ce ştii despre asta, grăsunul meu?

— Miss, fii atentă, mai permite-ţi o obrăznicie cu mine şi te pocnesc, s-a înţeles?

— N-am înţeles nimic, doar că miroşi de la o poştă a poliţai corupt. Tânăra Greenwood te-a trimis?

— Îţi interzic să mă faci poliţai corupt. Şi n-o băga pe Miss Greenwood în afacerea asta, n-are niciun amestec.

— Ei bine, sergent, nici eu. Aşa că du-te în altă parte după şperţ şi ia-o din loc. Aici pute.

De data asta braţul i s-a pus în mişcare cu o repeziciune de care nu-l credeam în stare. Eram pregătită, iar el a avut neplăcuta surpriză să-şi simtă cele o sută de kilograme săltându-se în aer pentru ca, mai apoi, să se prăvălească ceva mai încolo, într-un colţ al încăperii. Colegul a încercat să reacţioneze însă n-a mai apucat întrucât l-am lovit scurt în carotidă cu muchia palmei. A căzut sufocat, nemaiavând vreme să schiţeze vreun gest de apărare. Pe când îşi veneau în fire, le-am luat armele şi le-am aruncat departe, ostentativ. M-am proţăpit în faţa lor, dominându-i prin înălţime.

— În picioare, am poruncit. Acum eu pun întrebări. Cine v-a trimis?

Poliţistul tânăr s-a ridicat, frecându-şi gâtul care-l durea. Sergentul era întins pe jos, întruchipând la perfecţie stupefacţia. Că o femeie fusese în stare să-l trateze în felul ăsta, îi depăşea puterea de înţelegere. Mi-a spus foarte sincer;

— Dumneata eşti complet nebună; să ridici mâna la doi ofiţeri de poliţie, o să te coste foarte scump. N-ai nicio şansă să scapi, eşti taman bună de închisoare.

— Asta o s-o decid eu însămi. Dumneata dă-mi cătuşele, i-am spus celuilalt poliţai.

S-a supus fără comentarii şi i-am prins încheietura mâinii de ţeava de calorifer. Cu coada ochiului îl supravegheam pe sergent, care se ridica în picioare. M-am apropiat cu braţele atârnând, pe buze fluturându-mi o umbră de zâmbet. Prima palmă l-a clătinat straşnic şi s-a izbit cu capul de perete. Am continuat înfigându-i cotul în coaste, ceea ce l-a făcut să se încovoaie, iar plesnitura cu dosul palmei l-a rostogolit pe podea, crăpându-i buzele. M-am aplecat, i-am luat insigna profesională şi am citit:

— Sergent McEnroy, de la poliţia municipală din Santa Monica. Ce interesant! Sergent, explică-mi ce cauţi dincolo de districtul dumitale. Aici, la Hollywood, n-ai nicio autoritate. E înşelătorie curată să te pretinzi în timpul serviciului. Sunteţi doi simpli particulari şi aţi intrat la o femeie lipsită de apărare, sub un pretext fals. Cade sub incidenţa legii. Aşadar, aveţi tot interesul să vorbiţi şi iute, altmiteri mă supăr de-a binelea.

— Miss, nu-l mai loviţi, a intervenit agentul tânăr, e cardiac, l-aţi putea omorî.

— Ei şi? am spus, foarte rece.

— Sergent, vă rog, a pledat, e mai bine să mărturisiţi.

McEnroy s-a sculat în picioare încă şi mai greu decât prima oară. Simţeai că e realmente dărâmat. Şi-a şters sângele care-i şiroia de pe buzele crăpate.

— De acord, a spus, dumneata eşti cea mai tare. Dar n-o să scapi cu una cu două, colegii mă vor apăra.

— Posibil până atunci suntem doar noi aici dumneata şi cu mine. Deci, vorbeşti ori continui şedinţa? Am îmblânzit eu şi mai duri.

— Faci parte din Organizaţie? m-a întrebat.

— McEnroy, lasă-mă pe mine, ştiu eu ce fac. Dar te previn, şi eu previn numai o dată, dacă nu-mi spui tot ce ştii, sau dacă încerci să mă minţi, îţi rup degetele de la fiecare mână, unul câte unul. E clar?

Era una din specialităţile mele de pe vremea interogatoriilor în forţă luate comuniştilor vietnamezi capturaţi. Procedeul era cu siguranţă foarte dureros întrucât nu rezistaseră decât puţini bărbaţi, şi nicio singură femeie. Aveam însă convingerea că sergetul era deja la capătul puterilor.

— Nick Turner ne-a trimis, a spus, ca şi cum asta ar fi explicat totul.

— Şi cine dracu e Nick Turner?

Mi s-a părut sincer mirat.

— Nu-l cunoşti? Dar e patronul cazinoului La Paloma, unul dintre cele mai renumite din Santa Monica.

Mi-a venit şi mie ridul să fiu uimita. Ce căuta personajul ăsta aici, la mijloc? Hotărât lucru, se vede că afacerea avea ramificaţii cu mult mai mari decât părea la prima vedere.

— Ce legătură are el cu Amanda Greenwood?

— Nu ştiu precis, a recunoscut. Cred că sunt destul de apropiaţi, se zice că ar fi chiar logodiţi. N-am căutat niciodată să aflu mai multe, e mai bine să nu te amesteci în treburile intime ale celor din înalta societate.

— Pe acest Turner îl consideri dumneata din înalta societate?

— Nu, pe Miss Greenwood, desigur. Familia ei e una dintre cele mai bogate din oraş.

— Ce ordin ai primit în privinţa mea?

— Trebuia să încerc să descopăr dacă dumneata eşti într-adevăr complice în această tentativă de răpire, a cărei victimă a fost Miss Greenwood. Dar mai ales trebuia să te sperii şi să te forţez să părăseşti oraşul.

— Fie că sunt, fie că nu complice în această răpire?

— Da, Miss.

— De ce?

—Asta n-o mai ştiu, jur. Nick Turner nu are obiceiul să comenteze ordinele pe care le dă. Voia să te vadă pe dumneata plecată, e tot ce ştiu.

Era destul de verosimil. Nu mai aveam ce să aflu de la cei doi, trebuia să caut altundeva. Ştiam însă că de acum înainte o să mă ciocnesc de o, bandă organizată, dispunând de poliţai corupţi şi de oameni plătiţi să facă cele mai murdare treburi. Se cuvenea aşadar să-mi asigur spatele, impunându-se să trec pe la *District Attorney*[9].

— Cătuşele, i-am spus sergentului.

— Miss, doar n-o să ne laşi aici, a exclamat. N-ar fi mai bine pentru toată lumea să uităm ce s-a întâmplat?

— Sergent, pentru dumneata, cu siguranţă, nu însă şi pentru mine. Aşa că, aşteptându-vă colegii, o să te prinzi frumuşel lângă tovarăşul dumitale. Nu mă obliga să recurg la forţă.

S-a executat fără să mai protesteze, iar eu am pus cheile de la cele două perechi de cătuşe pe o masă, la vedere, dar să nu le fie la îndemână. I-am cerut poliţistului tânăr cheile de la maşina poliţiei,.pe care m-am dus s-o parchez pe o stradă alăturată. N-avea rost să atrag atenţia asupra locuinţei mele. Când m-am întors, i-am găsit pe cei doi aşezaţi pe podea şi, trecând prin faţa lor, s-au mărginit să-mi arunce priviri răutăcioase.

Mi-am ales din garderobă o jachetă uşoară pe care mi-am pus-o peste pulovărul obişnuit. Prezenta avantajul că avea buzunare foarte adânci şi mi-am strecurat în cel din stânga un accesoriu pentru Mr. Turner. Echipată astfel aveam impresia că plec într-o misiune, ca altădată, şi m-am simţit însufleţită de o exaltare stranie. Cei doi prizonieri ai mei n-au înţeles de ce la plecare le-am zâmbit cu gura până la urechi.

3

M-am suit în maşină şi am coborât la North Temple Street, unde lucrează procurorul districtual.

Uşierul mi-a răspuns că Honest John Mulligan nu primea decât pe bază de întâlnire fixată dinainte şi mi-a sugerat să mă adresez unui adjunct de-al lui. Mi-am scos legitimaţia de serviciu şi i-am arătat-o. A avut un efect magic, în mai puţin de un sfert de oră am fost introdusă la DA10. Honest John învârtea între degete, pe o parte şi pe alta, micuţul dreptunghi de plastic pe care i-l adusese uşierul. Îl examina cu un aer întunecat, ai fi zis că ţinea în mână un obiect malefic şi voia să nu-l mai vadă în faţa ochilor. Acest om, care-şi datora faima şi, garantau unii, jumătate din succesul în alegeri zâmbetului său, mă cerceta cu răceală, suspinând, de parcă mă vedea ca pe o sursă de neplăceri viitoare. Mi-a înapoiat legitimaţia.

— Bună ziua, Miss Evans, mi-a spus. Cărui fapt datorez îndoielnicul privilegiu de a primi un agent al departamentului Acţiune din CIA? Instituţia dumitale operează în afara Statelor Unite, iar California, după câte ştiu, face parte încă din Uniune, nu?

— E foarte exact, Honest John, i-am răspuns pe cât am putut de amabil, de aceea n-am venit aici cu titlu oficial ci

în calitate de cetăţeancă preocupată de respectarea legilor. M-am folosit de legitimaţie pur şi simplu ca să fiu primită, sper că nu mi-o luaţi în nume de rău.

Mi s-a părut că răsuflă uşurat, gratificându-mă în sfârşit cu acel faimos zâmbet pe care avusesem ocazia să-l apreciez la televizor. Honest John avea reputaţia unuia care se simte mai în largul lui la întruniri electorale decât la tribunal.

— Nicidecum, s-a grăbit să mă asigure. Cu ce te pot ajuta, Miss Evans?

I-am povestit de-a fir a păr întâmplarea şi, în timp ce-i vorbeam, i-a pierit zâmbetul. Era limpede, treaba nu-i plăcea deloc.

— Supărător, a murmurat când am isprăvit, extrem de supărător. Eram foarte legat de bătrânul Raymond B. Greenwood, iar acum, după moartea lui, mă simt îndatorat faţă de familie. O cunosc pe Amanda de când era micuţă de tot şi în prezent, nemaiavând tată, o consider ca pe fiica mea.

Numai privindu-i chipul şi-ţi dădeai seama că nu sentimente paterne nutrea Honest John faţă de tânăra persoană, însă m-am abţinut de la orice comentariu.

— Această poveste interesează şi poliţia din Santa Monica, unde a avut loc răpirea, şi poliţia din Los Angeles, întrucât dumneata ai fost deranjată la Hollywood.

Reflecta bătând cu degetele în masă. Nu vedeam foarte bine care era problema, recunosc, însă, ce-i drept, n-aveam

nici cea mai vagă idee despre ramificaţiile serviciilor de poliţie dintr-un oraş gigantic precum LA. Honest John a apăsat pe clapa unui interfon şi, asigurându-se ca locotenentul Cairn asista la conferinţa lunară în legătură cu evoluţia criminalităţii în oraş, a ordonat să fie chemat numaidecât la el în birou.

— Michael Cairn conduce brigada omuciderilor, mi-a explicat, nu-l priveşte în mod direct, dar e un poliţist inteligent şi capabil de tact. Povestea asta poate fi delicată, n-o să deranjăm familia Greenwood dacă nu depune plângere şi, din cele spuse de dumneata, Amanda nu pare să aibă această intenţie. Va trebui deci să acţionăm cu maximă discreţie. Cairn e omul potrivit! Aha, iată-l!

Locotenentul şi-a făcut apariţia. Circa patruzeci de ani, înalt, slab, cu faţa colţuroasă, avea într-adevăr mutră de poliţai. M-am întrebat dacă era onest ori îşi primea şi el plicul la fiecare sfârşit de lună precum McEnroy. Poate că era „capabil de tact“, pur şi simplu, când i-o cereau maşinaţiile politice ale lui Honest John. La urma urmelor, trebuie să faci carieră. Procurorul m-a rugat s-o iau de la început cu expunerea faptelor ca să audă şi subordonatul lui. Îmi era necesară colaborarea cu ei, aşa că m-am arătat binevoitoare. Locotenentul a părut destul de mirat de cele povestite. M-a întrebat:

— Întâi de toate, aş vrea să limpezesc un lucru, Miss Evans, în ce calitate te ocupi dumneata de acest caz?

— Locotenente, oficial în nicio calitate. E însă vorba de o răpire, deci de o crimă federală; e suficient să previn

Washingtonul, şi în decurs de o oră FBI-ul e aici. Asta doriţi?

Honest John s-a grăbit să intervină:

— Nicidecum, preferăm să rezolvăm noi acest caz. Draga mea Carol, dacă am înţeles eu bine, dumneata doreşti să te ocupi pe cont propriu.

— Exact. Detest să fiu intimidată. Dacă acest Nick Turner nu mi-ar fi trimis poliţaii lui clandestini, aş fi lăsat totul baltă. În fond, Amanda Greenwood e liberă să-şi aibă micile ei secrete. Acum însă, deoarece s-au încercat presiuni asupra mea, am de gând să merg până la capăt.

— Locotenente, de acord? s-a prefăcut DA că-şi întreabă subordonatul.

Cairn a făcut un gest de neputinţă.

— Presupun că sunt silit să fiu de acord; oricum, şi orice-aş spune, dumneata tot o să acţionezi după bunul plac, nu-i aşa? a adăugat pentru mine.

— Locotenente, s-ar zice că dumneata mă cunoşti de când lumea, i-am răspuns zâmbind.

— Nu, însă ştiu ce înseamnă un agent al departamentului Acţiune din cadrul CIA; cei mai duri dintre noi sunt, comparativ, nişte mieluşei. Dacă am înţeles bine, McEnroy a simţit-o pe pielea lui. Într-un fel, dumneata ne-ai făcut un serviciu; ştiam că este corupt şi speram să-l prindem cu prima ocazie. O să trimit o patrulă de poliţie cu maşina să-i pescuiască, pe el şi pe prietenul lui. Dumneata intenţionezi să depui oficial plângere?

— Nici vorbă. Debarasaţi-mă de ei, asta-i tot.

Cairn păru uşurat.

— Mulţumesc, a spus, preferăm să rezolvăm între noi treburi dintr-astea. Bun, a adăugat întorcându-se spre DA, ce doriţi să fac în legătură cu Miss Greenwood?

— Oh! nimic, nu trebuie tracasată. În locul dumitale, m-aş ocupa mai întâi de Turner.

— Mărturisesc că nu înţeleg ce rol joacă în toată povestea asta, a recunoscut locotenentul.

— Îi face curte Amandei, ne-a adus la cunoştinţă Honest John, uşor jenat.

— Nu-i uluitor? am întrebat. Din câte am înţeles, e vorba de un escroc, în timp ce Amanda e una dintre cele mai bune partide din oraş.

— Aşa-i. Bătrânul Raymond B. a făcut avere în domeniul petrolului. Se număra printre cei mai influenţi cetăţeni ai oraşului şi sprijinul lui mi-a fost totdeauna preţios. Mai bine că toate astea s-au întâmplat după moartea lui; dacă s-ar fi întâmplat pe când trăia, ar fi putut fi foarte neplăcut. Nu era o fire amabilă.

— Din ce cauză a murit?

— Oh, Carol, să nu-ţi închipui cine ştie ce! a exclamat DA. Greenwood suferea de ani de zile de un cancer pulmonar. Toate somităţile medicale ale oraşului s-au străduit să-l salveze. Zadarnic. Soţia lui, biata Ethel, n-o duce deloc mai bine; suferă de anghină pectorală şi e la discreţia unui accident cardiac ce poate surveni de azi pe mâine. Au avut doi copii, Amanda, cea mai mare, pe care

o ştii, şi fratele ei, Baynard, care trebuie să aibă vreo nouăsprezece-douăzeci de ani.

— Şi Turner? am insistalt.

— E un oarecare mister cu acest Turner, a recunoscut DA. Când a preluat conducerea cazinoului Paloma, am făcut o anchetă de rutină în legătură cu el. Am descoperit că e un escroc de duzină, nu cine ştie ce, din San Diego, propulsat de noul proprietar care l-a făcut patron al cazinoului. Ne-a fost îngrozitor de greu să-l identificăm pe proprietar, toate tranzacţiile desfăşurându-se în cea mai mare taină.

— Greenwood? a întrebat locotenentul.

— Exact. Şi e cu atât mai surprinzător cu cât niciodată în viaţa lui Raymond B. n-a fost părtaş la vreo combinaţie dubioasă. Era foarte dur în afaceri, de acord, şi a ruinat mulţi concurenţi, totdeauna în mod legal şi neieşind vreodată din câmpul lui obişnuit de acţiune, adică petrolul sub toate formele sale. Or, în urmă cu ceva mai bine de trei ani, Greenwood a achiziţionat pe ascuns cazinoul Paloma, încredinţându-i conducerea lui Turner, care a venit special pentru asta de la San Diego.

— Aduce a şantaj, a observat Cairn.

— M-am gândit şi eu, a recunoscut Honest John, chiar aş spune că aşa am crezut-o până în ziua în care, la un banchet, l-am întâlnit pe Raymond B. în compania tânărului Turner; părea în relaţii foarte cordiale, amicale chiar. Ştiu că băiatul a fost invitat de două-trei ori la

Hacienda, vila din Bel Air a familiei Greenwood, şi că a ieşit cu Amanda.

— Asta arată că există legături strânse între Nick Turner şi familia Greenwood, observă locotenentul.

— Da, Michael, şi dacă Raymond B. ar mai trăi, nu prea mi-ar plăcea să te văd implicat în treaba asta, dar acum, că e mort, nu mai contează cine ştie ce. Ethel nu se interesează de politică, iar băiatul e prea tânăr ca să-mi facă necazuri; cât despre Dick Hayes, care conduce de-acum încolo firma Greenwood, el n-are nicio greutate. Prin urmare, cercetează niţel înspre Turner şi vezi ce se poate scoate.

Atunci am intervenit.

— Domnilor, vă cer o favoare. Mi-ar plăcea să am o mică discuţie între patru ochi cu Nick Turner mai înainte ca locotenentul să se ducă la el.

— Carol, dar tipul poate fi periculos, a protestat DA, e înconjurat de o echipă de „curăţători“ ce-i servesc drept gardă personală.

Auzindu-l, nu m-am putut opri să izbucnesc în râs.

— N-aţi nimerit-o, Honest John, dacă la această întrevedere cineva e în pericol, nu eu sunt aceea, ci de bună seamă Turner şi ciracii lui. Voi adăuga, fără să aştept să mi-o ceară locotenentul, că mă angajez să-i menajez şi că voi evita sporirea ratei mortalităţii în oraş.

Mulligan s-a arătat înmărmurit, i-ar fi plăcut să ştie dacă vorbeam serios ori încercam să-i iau peste picior. Locotenentul a zâmbit şi i-a spus:

— Nu glumeşte, Honest John. Am avut odată un prieten, un băiat care lucra pentru CIA, oh! la birouri, dar mi-a relatat despre departamentul Acţiune. N-aş vrea să fiu în locul lui Turner; Carol, dar te rog, înfrânează-te.

— Locotenente, nu-ţi fie teamă, o să mă duc la Turner fără armă, cu mâinile în buzunar.

— Ar fi totuşi prudent? mă întrebă Honest John.

— Am buzunare foarte adinei, i-am răspuns ridicându-mă să plec.

4

Cum Paloma nu se deschidea decât la ora trei, m-am hotărât să iau prânzul în aer liber, la Farmer's Market. Îmi place locul ăsta, îmi aminteşte de pieţele europene, cu tarabele pline de fructe, cu prăvăliile şi micuţele lor restaurante. M-am aşezat sub o umbrelă de soare şi am comandat o cupă uriaşă cu fructe proaspete şi un pahar de Coca-Cola. Deşi apărată de soare, îmi era foarte cald şi mă simţeam toropită. Ca să mă pun în mişcare am băut, una după alta, două cafele fără frişcă: la urma urmelor, o fi acest Turner doar un tâlhar local nu trebuia însă subestimat.

Mi-am alungat numaidecât acest gând; mi-am făcut o regulă din a mă preocupa numai de prezent. Când ai trăit atât de primejdios ca mine, viitorul nu prea mai are sens, moartea fiindu-ţi mereu în preajmă. Nu mă sperie, mi se pare că face parte integrantă din fiinţa mea, la fel ca şi umbra, şi mă însoţeşte pretutindeni aidoma unui paznic de nădejde. De altminteri, ştiu că poate fi frumoasă, estetică. Îmi aduc aminte de cercetarea terenului după o bombă cu depresie, trebuie să fi fost prin 1971-1972, în orice caz spre sfârşitul războiului. Nimic nu mai mişca;

vietnamezii încremeniseră la posturile lor, majoritatea în picioare, iar femeile, chircite în orezărie. Doar cadavrele păsărilor şi ale fluturilor exotici, întinse pe pământ, mai aminteau că într-o clipită o CBU 55 aspirase tot oxigenul din regiune. La un mament dat am pus mâna pe umărul unui servant de la o baterie antiaeriană, şi a căzut pe spate, aproape ca într-un relantiu, precum un manechin al cărui echilibru precar ar fi fost zdruncinat. Era frumos.

Cu puţin înainte de ora cincisprezece mi-am luat Cadillacul din parcare şi am pornit-o spre Santa Monica Boulevard. Paloma se deschisese, deşi la acea oră nu prea dădeai de clienţi. Am cerut să-l văd pe Nick Turner, „din partea sergentului McEnroy“. Portarul, care s-a dus să-l anunţe, a revenit aproape imediat să mă conducă. Turner se afla în sala de biliard unde juca împreună cu oameni de-ai lui. Era un băiat de vreo treizeci de ani, bine făcut, poate niţel închipuit. Mi-a privit doar în treacăt chipul, ochii priponindu-i-se de formele care mi se întrezăreau prin pulovăr. Când eram mai tânără detestam privirile astea ale bărbaţilor, încercând să te dezbrace. Acum m-am obişnuit; Mr. Turner n-avea nicio şansă să-mi descopere farmecele tăinuite.

Aparent foarte sigur pe puterea lui de seducţie asupra femeilor, mi-a zâmbit încântător şi, pe când, galant, îndrepta spre mine un scaun, m-a întrebat ce doresc. N-am luat în seamă scaunul oferit şi m-am dus să mă aşez ceva mai încolo, lângă perete, unde puteam fi sigură că

niciun agresor nu m-ar lua prin surprindere. A părut mirat, totuşi fără să se scandalizeze.

— Ce se întâmplă cu McEnroy? a continuat. Trebuia să mă sune către prânz,

— L-am împiedicat eu, i-am spus. Sunt cea care eram cu Amanda Greenwood ieri după-masă. Dumitale îţi spune ceva lucrul ăsta?

Îi spunea într-adevăr ceva întrucât, brusc, am simţit plutind în aer o oarecare stare de încordare. Oamenii lui Turner au tăcut, făcând cerc în jurul nostru. El însuşi a rămas o clipă ca lovit de trăsnet, apoi şi-a recăpătat zâmbetul şi s-a aşezat în faţa mea, călare pe un scaun.

— Ce i-ai făcut? m-a întrebat.

— Mi-e teamă că i-am rupt niscaiva coaste şi poate vreun dinte, doi. Când am plecat, era prins cu propriile-i cătuşe de ţeava de la calorifer. La fel şi colegul lui, bineînţeles.

Turner a izbucnit în râs şi şi-a tras una zdravăn peste şold.

—Îmi place de dumneata, mi-a zis. Amanda nu şi-a revenit încă de ieri, văzând cum i-ai doborât pe cei doi tipi. Iar acum le vii de hac la doi poliţai, aşa, cu sânge rece. Nu ţi-e teamă că o să ai neplăceri?

— Ei or să aibă, Mr. Turner. În momentul ăsta cred că au şi fost arestaţi pentru că au agresat o biată femeie, la ea acasă. Fără să mai punem la socoteală, se-nţelege, acuzaţia de a fi încasat sume ilicite. Dar cu treaba asta, fireşte, dumneata eşti la curent.

— La urma urmelor, nu sunt aşa de sigur că-mi place de dumneata. În fapt, ce eşti? Poliţai?

— Nicidecum. Sunt o simplă cetăţeancă, însă nu-mi place să fiu intimidată; în cazuri dintr-astea, muşc. De ce mi i-ai trimis pe oamenii ăştia, Mr. Turner?

A dat din umeri, iar printr-un gest amplu cu braţele mi-a spus că făceam prea multă tevatură din nimic.

— Ascultă, Amanda era tulburată când mi-a povestit de răpirea aceea şi de intervenţia dumitale. Se pare că ai speriat-o rău de tot. Aşa că l-am trimis pe McEnroy numai ca să aflu despre ce-i vorba. Nu trebuia să fie violent, dacă a fost, regret, crede-mă.

— Linişteşte-te, Mr. Turner, nu sergentul a fost violent ci eu.

Această mărturisire, făcută cu calm, a avut efectul unui duş rece. Oamenii lui s-au uitat unii la alţii, trebuie să mă fi crezut niţel nebună.

— Să revenim la Amanda, am adăugat. Ce reprezintă ea, în mod precis, pentru dumneata?

— Îmi e logodnică, fireşte.

— Mr. Turner, nu vreau să te jignesc, însă am nevoie de o explicaţie: cum poate admite o tânără din cea mai bună societate logodna cu un găinar?

Nu s-a supărat, dar şi-a înălţat braţele la cer şi s-a întors spre cei de faţă ca pentru a-i lua drept martori. Mă cerceta mai degrabă mirat decât furios. Şi el trebuie să mă fi crezut niţel nebună.

— Miss, poate te va surprinde, însă Mr. Greenwood m-a invitat de două ori la el şi nu s-a opus să ies cu fiica lui. În definitiv, Paloma nu-i o afacere măruntă şi, ţin să precizez, e o afacere cinstită. Nu sunt o partidă atât de proastă. În privinţa Amandei, ei bine, să spunem că-mi găseşte calităţi fizice pentru care doreşte să mă aibă ca soţ, a adăugat schiţând un zâmbet de mulţumire.

Cu un gest firesc, mi-am strecurat mâna stângă în buzunarul jachetei, schimbându-mi totodată poziţia pe scaun. Lucrurile aveau să ia curând o întorsătură neplăcută.

— Mr. Turner, ce mai poveste virtuoasă! Mai că ar merita să fie adevărată. Necazul e că Paloma nu-ţi aparţine.

— Şi cui, mă rog, aparţine? a replicat la iuţeală.

— Lui Raymond B. Greenwood în persoană, în ochii căruia nu erai decât un obscur funcţionar.

— De unde ştii dumneata?

— N-are rost să negi, deţin informaţiile de la *District Attorney*, Honest John Mulligan în persoană.

Starea de încordare s-a făcut iarăşi simţită în încăpere. Zâmbetul dispăruse de pe chipul lui Turner, iar doi dintre oamenii săi îşi strecuraseră mâinile la subsoară. I-a domolit printr-un gest.

— De ce se interesează DA de mine? m-a întrebat.

— Simplă anchetă de rutină, de altfel de cum a aflat că în spatele dumitale e Greenwood, n-a mers mai departe. Să recapitulăm pe scurt faptele. Raymond B. Greenwood,

om foarte bogat şi reputat integru, cumpără pe ascuns acest cazinou, îl aduce din San Diego pe un escroc mărunt, de care nimeni nu auzise, ca să-i încredinţeze conducerea cazinoului. Mai apoi, îi acordă permisiunea să-i curteze fiica. Totul e fără noimă.

— Dumneata cauţi complicaţii acolo unde nu sunt. De acord, adevăratul patron al Palomei era Greenwood. Vezi, nu încerc să mint. Mama lucra la el pe vremea când conducea personal biroul din San Diego şi mă cunoştea îndeajuns ca să ştie că în fond nu eram băiat rău. În momentul în care a căutat pe cineva de încredere, care să conducă acest cazinou, s-a gândit cât se poate de firesc la mine. Cât despre Amanda, cred că-l preocupa mai puţin pe cine frecventa ea decât pe cine frecventa fiu-său, femeile necontând mult în ochii lui.

— Mr. Turner, e posibil să ai dreptate; ne putem mulţumi şi cu o explicaţie simplă, ca asta. După cum se poate să avem în vedere şi altă ipoteză.

— Care? m-a întrebat sec.

— Şantajul.

S-a întors din nou spre oamenii lui, ca să-i ia de martori la absurdităţile afirmate de mine. Am constatat, oarecum mirată, că tactica mea n-a prins; era evident, Turner nu se simţea vizat de o asemenea acuzaţie.

— Miss, n-ai nimerit-o, mi-a spus convingător. În faţa bătrânului Raymond B. nu însemnam nimic, iar dacă i-aş fi ştiut vreun secret i-ar fi fost de-ajuns câteva mii de dolari ca să-mi astupe gura. Pe deasupra, Mr. Greenwood

era de o cinste totală, oricine poate confirma, nu l-ar fi atins manevrele nici unui şantajist. N-a făcut nicicând nici cea mai mică greşeală, poţi scotoci dumneata cât vrei prin viaţa lui, n-o să găseşti nimic.

— E taman ce am de gând să fac, i-am răspuns cu aplomb, ca şi prin viaţa Amandei şi, în treacăt, prin a dumitale. Răspunsurile pe care mi le-ai dat nu m-au convins şi vreau să ştiu cine voia s-o răpească pe tânăra noastră prietenă şi de ce ai încercat dumneata să mă îndepărtezi din oraş.

Chipul lui Turner s-a închis brusc. Posturile pe care le adopta rând pe rând fuseseră pesemne studiate dinainte: după cumsecădenie şi falsă indignare, fermitatea nevinovatului persecutat pe nedrept.

— Ascultă, a spus ridicând tonul, până acum te-am lăsat să vorbeşti fără să mă supăr. Dumneata m-ai acuzat, m-ai insultat, dar trec peste asta. Acum, însă ţi-o spun limpede, ajunge. Vreau să ne laşi în pace, pe Amanda şi pe mine. Dacă te mai întâlnesc în calea noastră, le cer oamenilor mei să se ocupe de dumneata; nu contează că eşti o dură, sunt şi ei duri, şi sunt mai mulţi. De altfel, consider că ai făcut o mare imprudenţă, venind să te vâri în gura lupului. De acord, l-ai anunţat probabil pe DA că ai intenţia să vii aici, noi însă suntem şapte, gata să jurăm că ai plecat normal, vreau să spun că am fi gata s-o jurăm după ce corpul dumitale va fi găsit.

A pocnit din degete şi, într-o clipită, trei revolvere s-au şi aţintit asupră-mi.

— Vezi, Miss, dacă aş vrea să fiu rău n-ai avea nicio şansă. Aşa că las-o baltă şi pleacă din oraş, a adăugat şi mai tăios.

Mi-am permis să zâmbesc.

— Spectacolul amatorilor nu prea dotaţi încântă totdeauna ochiul profesionistului, i-am spus. Dragul meu Nick, dacă-ţi închipui că contez să mă protejeze DA, ca să mă aventurez până la dumneata, te înşeli amarnic; nu mă bazez niciodată decât pe mine. N-am intenţia nici să plec din oraş, nici să renunţ la cercetări; de altfel, de aici mă voi duce la familia Greenwood. Dacă nu-ţi place, dă ordin să se tragă.

Spunând aceste cuvinte, mi-am scos mâna stângă din buzunar. Turner şi ai lui au văzut o grenadă defensivă fără cui, degetele-mi ţinând strâns de mânerul acesteia. Au încremenit. Turner le-a făcut semn să lase armele. S-a ridicat, destul de palid.

— Hai, Miss, nu trebuie s-o iei în felul ăsta, voiam numai să te impresionăm, nu ţi-am fi făcut niciun rău.

— Sunt convinsă, dar nu-mi place să fiu ameninţată.

Vorbind, m-am ridicat şi eu şi i-am ars lui Turner o palmă zdravănă. Şocul l-a dat înapoi, picioarele i s-au împiedicat de un scaun şi a căzut cu toată greutatea pe podea. Am crezut că o să se năpustească asupra mea, deşi aveam grenada, însă a izbutit să-şi domine furia şi umilinţa.

— N-ar fi trebuit să faci asta, mi-a zis cu o voce fără inflexiuni.

— Fac ce-mi place, i-am răspuns cu răceală în glas. Hai, în picioare, plecăm.

S-a sculat, iar eu l-am dus de braţ prin sălile cazinoului până în parcare. L-am urcat în maşina mea, apoi am pornit conducând cu o singură mână spre ieşire. O dată afară, am oprit şi l-am dat jos.

— O să ne mai vedem noi, mi-a spus amenințător.

Nu i-am răspuns, i-am aruncat grenada la picioare şi am demarat. Cred că a bătut recordul la o sută de metri; evident, n-avea de unde să ştie că era vorba de un proiectil fără încărcătură explozivă, absolut inofensiv.

5

Ajungând în Bel Air, m-am oprit la postul de pază ca să aflu care e drumul spre Hacienda, propietatea familiei Greenwood. Când am sunat la poartă, mi-a deschis chiar bătrânul acela negru pe care-l zărisem la Malibu Beach, şi m-a înştiinţat că stăpâna lui mă aşteaptă. Fără doar şi poate, Turner o anunţase în legătură cu vizita mea.

Mi-am lăsat Cadillacul în parcarea privată a vilei şi am cercetat casa în care locuia Amanda. Arhitectul o construise în stil Monterrey; avea doar un etaj, şi de jur împrejur un balcon susţinut de mici coloane. De la parter până la acoperişul de ţiglă roşie se întindeau plante agăţătoare, iar uşa de la intrare era încadrată de ulcioare mari în care creşteau hibiscuşi. În jurul casei, un peisagist orânduise armonios eucalipţi, palmieri şi conifere. În felul acesta, după cum e regula în Bel Air, copacii străjuiau vila, ca să nu poată fi zărită din stradă sau din curţile vecine. Aveai deci impresia că, în plin Los Angeles, trăieşti la ţară, complet izolat. Vis de miliardar, căruia rondul paznicilor înarmaţi îi confereau siguranţa necesară.

Am mers pe lângă piscina în formă de păstaie şi m-am apropiat de intrare. Uşa s-a deschis fără să fi ciocănit.

Amanda stătea rezemată de tocul uşii, într-o poză care aducea foarte mult a *Actors' Studio*. Se vede că verdele era una din culorile ei preferate pentru că de data asta purta un costum de nuntă verde Veronese: pantaloni de mătase şi pantofi asortaţi, bluză cu decolteu adânc, înnodată sub sâni.

— Îţi place aici? m-a întrebat.

— E foarte frumos, recunosc, dar nu mă interesează. Locul în care trăiesc şi oamenii care mă înconjoară mă lasă indiferentă. Mie-mi trebuie mişcare, neprevăzut, chiar pericol, în paradisul ăsta sterilizat m-aş plictisi de moarte...

Mă privea accentuându-şi expresia de fetiţă bosumflată care se teme să nu fie dojenită.

— N-o să fii rea cu mine? m-a întrebat cu un firicel de glas.

— Nici gând, ce idee! i-am răspuns râzând.

— Nick mi-a povestit cum te-ai purtat cu el, mai era încă răvăşit de-a binelea. Ieri i-ai doborât pe cei doi care mă răpiseră, iar azi-dimineaţă se pare că ai trimis la spital doi poliţai; aşadar, înţelegi că sunt un pic îngrijorată...

—Amanda, ţin foarte mult la dumneata, n-ai de ce să te temi de mine, i-am spus uitându-mă fix în ochii ei.

Şi-a ferit privirea şi s-a dat înapoi ca să mă lase să intru. Holul era decorat cu multă meticulozitate, în stil spaniol; n-ar fi avut obiecţii nici măcar Don Pico.

— Vino în camera mea, o să ne simţim mai bine acolo, mi-a spus.

A luat-o înainte pe scara din stânga holului de la intrare: balustrada din fier forjat valora pesemne ea însăşi o avere. Stilul din camera ei era diferit, modern. Un pat rotund, acoperit cu o blană albă, o toaletă, două fotolii, un mic televizor portativ şi un joc de şah din fildeş pus pe o măsuţă joasă erau singurele mobile din încăpere, pereţii acesteia având un tapet din mătase, alb cu galben.

— A fost rearanjată de curând, mi-a spus Amanda, fiindcă începusem să mă cam satur de tot kitsch-ul ăsta spaniol. Am aşteptat moartea Tatii, ca să refacem camera fratelui meu, Baynard, şi pe a mea, deoarece pe când trăia nu se punea problema să schimbăm ceva din decorul casei.

—Tatăl dumitale era foarte autoritar?

— Oho! un adevărat tiran. Toată lumea tremura în faţa lui, familia, funcţionarii, până şi autorităţile municipale. Nu-mi aduc aminte să-i fi ţinut cineva piept.

— Dumneata îl iubeai?

— Fireşte că nu! De altfel, îl cunoşteam foarte puţin; îl găseai pe acasă doar când era vorba să ia parte la recepţii extrem de plicticoase, la care aveam obligaţia să fim prezenţi... O plăcere!

— Dar el, te iubea?

—Eu nu existam, n-avea ochi decât pentru fiu-său, orgoliul numelui. Nu m-a iubit niciodată, iar la sfârşitul vieţii mă ura, cred.

Amanda mi-a făcut semn să iau loc într-un fotoliu, ea întinzându-se pe pat. Luase în trecere o piesă din jocul de şah şi acum se distra, răsucind-o între degete.

— Joci bine? am întrebat-o.

— Absolut deloc, e un cadou.

A aruncat piesa pe covor şi s-a întins spre măsuţa joasă ca să ia o ţigară şi o brichetă din aur. Sânul drept i-a ieşit din bluza larg desfăcută şi n-a schiţat niciun gest ca să şi-l acopere. Forma lui perfectă şi albeaţa-i de sidef mi-au atras irezistibil privirea. M-am întrebat dacă nu cumva se purta astfel ca să mă provoace.

— Tot nu mi-ai spus cum te cheamă, mi-a zis după ce a fumat câteva minute în tăcere.

— Carol Evans.

N-a făcut nici- un comentariu, fumând mai departe de parcă eu n-aş fi fost acolo; nici măcar nu-mi oferise o ţigară. Am izbutit să mă smulg din contemplarea gâtului ei sidefiu.

— Şi Nick Turner, am întrebat-o, îl iubeşti?

— Ce idee! Absolut deloc. E un băiat destul de frumos, deşi niţel îngâmfat, şi ştie să facă dragoste. Ce să ceri mai mult de la un flirt?

— Un flirt? Nu sunteţi logodiţi?

A izbucnit în râs, întinzându-se iarăşi pe pat ca o pisică. În fine, a observat, pare-se, că sânul drept îi era dezgolit şi şi-a tras bluza, acoperindu-i sfârcul. M-a privit drept în ochi şi mi-a răspuns cu uşoară ironie în glas:

— Nici pomeneală! Cum să-ţi închipui aşa ceva, să mă logodesc cu un... un patron de tripou! M-a amuzat un timp, asta-i tot, de altfel s-a şi terminat.

Mărturisirea m-a surprins.

— Dar Nick tocmai mi-a spus că eşti logodnica lui, am protestat.

— Ştiu, băiatul ăsta e tare lăudăros. E unul din motivele pentru care am rupt-o cu el.

— Acum o oră nu părea să fie la curent.

— Aşa-i, i-am zis adio când m-a sunat să mă anunţe că vii dumneata aici. Nu care cumva să-ţi treacă prin minte că ai vreun amestec, luasem hotărârea asta cu mai multe zile în urmă.

— De ce?

— Oh! să spunem că, mai mult ca sigur, se dădea drept Joseph Chapman, asta-i tot.

— Amanda, mă tem că nu pricep. Cine naiba e acest Joseph Chapman?

— A fost, m-a corectat. Cunoşti biserica spaniolă din Plaza?

— Da, fireşte.

— Ei bine, el a construit-o, în 1818.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Nu-l prea văd pe Mr. Turner construind o biserică!

— Nu asta voiam să zic. Istoria acestui Chapman e ciudată; era un pirat, azi am spune gangster. Şef al unui grup de bandiţi, jefuia vapoarele din golful Santa Monica ori descindea pe la fermele din regiune. Asta se întâmpla

la sfârşitul secolului al XVIII-lea. Într-o bună zi a atacat o mare proprietate dinspre Santa Barbara, şi lucrurile au sfârşit prost. Complicii lui în mare parte au fost omorâţi, iar pe el l-au luat prizonier. Ce crezi că i-au făcut?

— În mod normal ar fi trebuit spânzurat.

— Corect, dar nu s-a întâmplat asita. I-au dat drumul şi el s-a căsătorit cu moştenitoarea fermei pe care o atacase! Toate ziarele locale sunt categorice în această privinţă, deşi nu explică, totuşi, acest uluitor deznodământ. Oricum, Chapman s-a cuminţit, devenind un om de o cinste totală, iar la sfârşitul vieţii a clădit biserica asta, întru ispăşirea păcatelor. O poveste morală, nu?

— Foarte morală, într-adevăr. Trebuie să înţeleg că Turner, după ce ţi-a jefuit tatăl, a nutrit speranţa să se însoare cu fiică-sa, cum a făcut odinioară acest Chapman?

— Nu sunt sigură că asta vreau să spun dar, la urma urmelor, nimic nu-ţi interzice să înţelegi aşa.

— Nick Turner îl şantaja pe tatăl dumitale?

— De ce să fi cumpărat Tata cazinoul şi să fi pus ca şef un necunoscut?

— Nu l-ai întrebat niciodată!

—Era exclus. Mama a încercat să-i pună o întrebare două, acolo, dar a fost repezită; biata femeie a preferat să renunţe. Iar explicaţiile pe care mi le-a dat Nick nu stăteau în picioare. N-am insistat, în fond puţin îmi păsa.

— Honest John Mulligan mi-a spus totuşi că Turner a fost primit aici de mai multe ori şi că părea în relaţii cordiale cu Mr. Greenwood.

— E-adevărat, n-am înţeles niciodată de ce. În urmă cu vreo trei ani, Tata ne-a anunţat că a cumpărat Paloma şi că tocmai încredinţase conducerea acestui cazinou unui băiat pe nume Nick Turner. Nu auzisem niciodată de el. Nick a fost invitat la Hacienda de două ori, la cină, şi când am ieşit împreună Tata n-a avut nicio obiecţie.

— Cu un şantajist nu te porţi aşa. E altceva la mijloc.

— Poate, nu ştiu.

— Pe vremea aceea tatăl dumitale ştia că are o boală incurabilă?

— Oh! da, diagnosticul de cancer îi fusese pus cu cinci ani în urmă. Mi-e sete, a adăugat brusc, dumitale nu?

— De ce nu?

Amanda a sărit din pat, a deschis uşa camerei şi a strigat după cineva care se numea Julie. A apărut numaidecât o tânără negresă ce purta un şorţ alb peste o rochie neagră, sobră. Amanda i-a cerut să ne facă două cocteiluri, apoi s-a întors şi s-a aşezat în faţa mea. S-a ghemuit în fotoliu, prinzându-şi braţele în jurul genunchilor îndoiţi sub bărbie, şi m-a cercetat o bună bucată de vreme, într-un târziu, m-a întrebat:

— Carol, în fond ce cauţi dumneata?

— Vreau să pricep de ce au încercat să te răpească şi de ce Turner a vrut să mă determine să părăsesc oraşul, asta-i tot.

Amanda şi-a înălţat privirea spre cer.

— Doamne, ce încăpăţânare pe dumneata! a izbucnit. Ţi-am mai spus de o sută de ori că nu ştiu nimic. Credeam

că e o înscenare, de aceea am vorbit cu Nick. I-am cerut să-ncerce să afle câte ceva despre dumneuta, asta-i tot, jur. N-aveam nici cea mai vagă bănuială că o să ţi-i trimită pe cap pe poliţaii ăia clandestini.

— Amanda, nu ţi-am reproşat nimic. Acum când ştii că tentativa de răpire a fost reală, ce explicaţie sugerezi?

— Gangsteri, fără îndoială, care voiau să-i ceară mamei un preţ de răscumpărare. Aşa procedează în general răpitorii, nu?

M-a privit fix, arţăgoasă şi insolentă.

— Cădeau prost, a continuat, biata femeie a fost internată acum patru zile în urma unui alt infarct.

— Unde?

— Carol, vezi, curiozitatea dumitale depăşeşte povestea asta cu răpirea, a spus Amanda suspinând în mod exagerat. Dar o să-ţi răspund: Mama a fost internată într-o clinică particulară din Beverly Hills, Stilwood Heights, condusă de doctorul Nathan, vechi prieten de familie. El ne-a îngrijit pe Baynard şi pe mine, încă de când eram mici.

— Mama are vreo şansă să scape?

— Nu, e pierdută, doctorul Nathan nu ne-a ascuns-o. Tot ce poate face în ziua de astăzi medicina e s-o mai ţină un pic în viaţă, atât.

— Amanda, îmi pare rău. O credeam totuşi pe mama dumitale cu mult mai tânără decât soţul ei.

— Da, însă Mama a avut de foarte tânără anghină pectorală şi, cu vremea, starea i s-a înrăutăţit. Acum inima

îi e uzată. Când era mai mic, şi Baynard a avut necazuri cu inima, se pare că-i ereditară la noi în familie.

— E aici?

— Nu, cred că umblă Dumnezeu ştie pe unde cu fufele lui, a răspuns cu un aer dispreţuitor.

— Nu s-ar zice că-l iubeşti!

— Dacă sunt bine dispusă în ceea ce-l priveşte, lucru rar, mă mulţumesc să-l urăsc. În restul timpului, am chef să-l omor; foarte încet.

A apărut Julie aducând cocteilurile, şi asta m-ă scutit de la orice comentariu. Fata auzise fără îndoială ultima frază a Amandei, întrucât am avut impresia clară că i-a aruncat în treacăt o privire indignată. Amanda şi-a luat paharul şi l-a ridicat până la înălţimea ochilor, schiţând un gest de bun venit. I-am răspuns şi am băut în tăcere.

— Îţi plac vinul şi brânza?

— Da, fireşte.

— Ei bine, te invit la restaurantul Maison du Fromage; e pe Sunset Boulevard. Îţi poţi comanda meniul alegând dintre o sută douăzeci şi cinci de sorturi de brânză, ceea ce e destul de surprinzător. În privinţa vinurilor acestea sunt aduse direct din Franţa.

— Prefer vinurile californiene, dar nu-i nimic, te însoţesc cu plăcere.

Amanda a sărit din fotoliu cu bruscheţea ei obişnuită, şi-a ales cu ce să se îmbrace dintr-un dulap ascuns în perete şi s-a dus în baia de lângă cameră. S-a întors într-o rochie neagră, lungă, mulată pe corp, sub care, ghiceai

uşor, era complet goală. S-a oprit în faţa mea, s-a învârtit în juru-i şi m-a întrebat.

— Îţi plac aşa?

— Ştii prea bine că-mi placi, i-am răspuns fără să insist.

Am urmat-o pe scări. Când am ajuns jos, uşa de la hol s-a deschis si a intrat un băiat foarte tânăr. Era destul de afumat şi-l susţineau două fete, una albă, cealaltă fiind o negresă. Chipul Amandei exprima dezgustul.

— Fratele meu, mi l-a prezentat.

Baynard a stat să mă cerceteze o clipă cu privirea înecată în alcool, apoi, arătând înspre soră-sa:

— Miss, nu vă încredeţi în ea, mi-a spus exprimându-se greoi, e o scârbă şi o ticăloasă.

Amanda n-a răspuns şi m-a tras spre uşă. Baynard, ţinut cu străşnicie de cele două fete, a încercat să urce scările. Înainte să ieşim, s-a întors spre soră-sa şi a întrebat-o:

— Ia zi, ai veşti de la Mama?

— Baynard, ar fi poate momentul să te îngrijeşti de ea în loc să aduci negrese în casă. Nu se simte bine, dimpotrivă.

— Aha! Atunci mă duc s-o văd mâine după-amiază.

— Nu-i nevoie, a replicat rece Amanda. Vizitele o obosesc şi-i pun viaţa în pericol.

— Ridicol, a spus. În definitiv, sunt un fiu bun; trebuie să mă duc la căpătâiul mamei. N-o să mă împiedice o târfă ca tine. Hai, Connie, vino.

După aceste vorbe, a urcat iarăşi scările clătinându-se. Amanda a ridicat din umeri.

— Încăpăţânare de beţiv, mi-a zis, inutil să discuţi cu epava asta.

Am ieşit, iar ea m-a dus prin noaptea caldă din Bel Air, fremătând în cântul a mii de insecte.

6

A doua zi m-am trezit cu o senzaţie de greaţă. N-avea rost să mă păcălesc, eram mahmură. Cinasem pentru început la restaurantul Maison du Fromage, mai degrabă prost şi la un preţ exorbitant, peste o sută de dolari de persoană! Apoi Amanda mă dusese într-un prim bar de noapte s-o ascultăm pe cântăreaţa Pia Zadora. Vinurile franţuzeşti mă îngreţoşaseră – sunt mult prea tari –, iar şampania m-a terminat. Mai ales că după o oră petrecută în acest cabaret ţinuse să mergem în altă parte, ca să ascultăm orchestra lui Alvino Rey, iar mai apoi... nu mai ştiu. Când am părăsit ultima cârciumă, am reuşit, habar n-am cum, s-o conduc până acasă şi să mă întorc la mine ca să mă culc.

Cu capul greu şi stomacul dat peste cap, am făcnt mai întâi un duş rece, după care am băut o ceaşcă de cafea fără zahăr. Apoi m-am simţit ceva mai bine. Mă hotărâsem să merg la Stilwood Heights să văd dacă Mrs. Greenwood e în stare să vorbească. Pesemne că putea tot atât ca şi mine! Am căutat în cartea de telefon adresa de la clinica doctorului Nathan. Literele îmi jucau prin faţa ochilor,

fiind nevoită să urmăresc rândul cu degetul: Gregory Way, 27, tel. (213) 276 22 74.

Am ieşit pe balcon aşteptând să mi se limpezească gândurile. Mi-am lăsat privirea să rătăcească peste oceanul de vile înconjurate de verdeaţă, alcătuind această uriaşă suburbie rezidenţială care este Los Angeles. M-am întrebat ce-o fi făcând Amanda în clipa asta. Îi era şi ei rău? Drept e că rezista la băutură. „Biata Amanda!“ m-am surprins zicându-mi. De ce biata Amanda? Era tânără, bogată, frumoasă. Nu asta îşi doreşte oricine? Dar oare nu era tocmai prea tânără, prea bogată, prea frumoasă? O simţeam fragilă sub aparenta-i de duritate. Era totuşi încăpăţânată; se potrivise tuturor strădaniilor mele şi nu-mi destăinuise nimic în seara precedentă. Mă bătea gândul că n-o să aflu nicicând secretul acestei răpiri. La urma urmelor, ce-mi păsa? Interesul meu adevărat nu era să-mi satisfac curiozitatea, ci să am o îndeletnicire pentru a-mi înşela lenevia la care fusesem silită. Orice era binevenit ca să nu-mi mai rumeg amintirile, amintiri prea adesea dominate de umbra morţii.

Mă simţeam mai bine când am pornit-o spre clinica Stiiwood Heights. Beverly Hills nu-i departe de locuinţa mea şi am ajuns repede în faţa unei clădiri înconjurată de un parc plăcut. La biroul de informaţii m-a întâmpinat o femeie tânără, de vreo treizeci de ani. Numele îi era scris pe o plăcuţă în faţa ei: Joan Robbins. În ciuda numelui cât se poate de american, femeia era mai mult ca sigur mexicană. I-am solicitat o întrevedere cu doctorul Nathan,

precizându-i că lucrez cu serviciile de poliţie din Los Angeles. Tânără femeie s-a tulburat într-atât că a apăsat greşit pe clapele interfonului. M-am întrebat dacă nu cumva are probleme cu imigrarea.

A venit spre mine un bărbat în halat alb, în jur de cincizeci de ani, rece şi slab. Mi-am închipuit că în tinereţe o fi fost probabil atrăgător. Mi-a spus că îl cheamă John Nathan şi m-a rugjat să-l urmez,. Clinica strălucea de curăţenie şi nu se auzea aproape niciun zgomot. Infirmierele se mişcau repede, în linişte; până şi cărucioarele cu rotile de cauciuc păreau mai puţin zgomotoase decât cele pe care le văzusem în alte locuri. Drept e că nu frecventasem decât spitale militare. Biroul doctorului, prin ale cărui geamuri mari pătrundea multă lumină, dădea spre parc. Mobilierul, foarte funcţional, lăsa să transpară, spiritul eficient, precis, al celui care-l alesese. După ce m-a invitat să iau loc, Nathan s-a aşezat în faţa mea, pe unul din fotoliile rezervate pacienţilor, sugerându-mi astfel că discuţia noastră nu are aspect profesional.

— Miss, dacă am înţeles eu bine, sunteţi de la poliţia din Los Angeles, a început.

— Nu în mod oficial, însă îi puteţi telefona lui Honest John Mulligan la birou, sau locotenentului Cairn, vă vor confirma că lucrez cu ei. Mă cheamă Carol Evans.

Doctorul a zâmbit cu o umbră de maliţiozitate.

— Nu va fi necesar dacă nu-mi cereţi ceva secret, iar de nu va fi cazul, n-o să vă răspund!

— De fapt, nu cu dumneavoastră vreau să stau de vorbă, ci cu una din bolnave, Mrs. Greenwood, am pur şi simplu să-i pun câteva întrebări.

Gestul lui Nathan, semnificând surprinderea, a fost atât de brusc încât mi s-a părut exagerat.

— Ce puteţi dori de la această sărmană femeie care şi-a petrecut ultimii doi ani din viaţă închisă în casă?

M-au mirat duritatea vocii şi violenţa reacţiei. Am avut impresia că se simţea vizat personal, de parcă pe el l-aş fi făcut răspunzător, nu pe una din bolnavele lui. În definitiv, se prea poate ca doctorul Nathan să fie devotat trup şi suflet meseriei, pentru a se simţi solidar cu pacienţii pe care îi avea în grijă.

— Doctore, nu vă supăraţi. Am aflat despre Mrs. Greenwood, de starea sănătăţii ei; ştiu, mai cu seamă, că suferă de anghină pectorală şi că a făcut un alt infarct.

— De unde ştiţi?

— M-a informat fiica ei, Amanda. Mi-a dat chiar de înţeles că starea mamei e disperată.

— Întrucât Amanda vi s-a destăinuit, nu voi trăda secretul profesional vorbindu-vă despre sărmana Ethel. În tinereţe, a avut un reumatism articular care i-a provocat o endocardită malignă lentă. În perioada aceea a fost salvată cu penicilină, dar i-au rămas sechele agravate de leziuni coronariene. Acum un an şi ceva a avut un dublu infarct, şi abia de-a scăpat. De data asta...

A făcut un gest de neputinţă.

— Îi cunoaşteţi bine copiii?

— Desigur. I-am îngrijit de la vârsta cea mai fragedă. În sfârşit, ca să fiu precis, trebuie să fi avut vreo zece ani când mi i-a adus prima oară. Amanda a fost multă vreme fragilă iar maică-sa ţinea s-o examinez aproape săptămânal.

— Aproape săptămânal! am exclamat, surprinsă.

— Da, era exagerat, însă Ethel era traumatizată la gândul adolescenţei ei ratate. Amanda şi-a învins cu timpul toate dificultăţile, încât e o tânără foarte frumoasă, nu găsiţi?

Ochii doctorului străluceau când vorbea despre Amanda. M-am întrebat dacă entuziasmul i se datora unei îndreptăţite satisfacţii profesionale sau dacă nu cumva era pur şi simplu îndrăgostit de ea.

I-am spus zâmbind:

—S-ar zice că o iubiţi mult.

— E normal. Te ataşezi de copiii pe care ai şansa să-i vezi cum cresc an de an. Acum, am uneori impresia că Amanda face parte din propria mea familie. Când am văzut-o prima dată era o copilă firavă, şi iată cât s-a schimbat. Poate că mă laud, dar sunt convins că am contribuit la această metamorfoză.

— Şi Baynard?

— Relaţia cu el a fost dificilă, nu ştiu de ce. Eram conştient că nu mă prea iubeşte, dar n-am putut ghici motivul. Poate pur şi simplu credea că o prefer pe soră-sa.

— Amanda mi-a spus că şi el suferă de tulburări cardiace.

— Oh! un suflu uşor la inimă, nimic grav.

— Credeţi că sunt în relaţii afectuoase?

— N-aş şti să spun deoarece băiatul nu mă mai consultă. La cincisprezece-şaisprezece ani era mort de admiraţie faţă de sora lui şi am impresia că a fost îndrăgostit de ea. Se întâmplă frecvent când fata este mai mare. Din câte mi-a povestit Amanda, acum se înţeleg mai puţin.

„Mai puţin" îmi părea un dulce eufemism, însă n-am făcut nicio remarcă.

— Doctore, v-aţi îngrijit şi de Raymond B. Greenwood?

— Nicidecum, el era sub supravegherea a trei dintre cei mai buni oncologi din oraş. Averea îi permitea să plătească oriunde şi oricând tot ce-i mai valoros, sau considerat astfel. Între noi fie vorba, mai bine că nu mi-a fost pacient, n-avea renume de om foarte comod şi îşi trata medicii ca pe propriii lui slujbaşi.

— N-au putut face nimic pentru el?

— Ba da, i-au prelungit viaţa cu aproape trei ani. E remarcabil ţinând seama de vârstă. De asemenea, prin voinţa lui nemaipomenită, a rezistat bolii vreme mai îndelungată decât ar fi făcut-o un altul.

— Ce vârstă avea când a murit?

— Şaptezeci şi cinci. Era mult mai în vârstă decât soţia lui, Ethel are, ca şi mine, cincizeci şi doi de ani.

— O cunoştea pe Mrs. Greenwood înainte de a vă fi pacientă?

— Nu, ce idee! Absolut deloc.

A dezminţit aşa de iute şi de brutal încât m-am întrebat dacă nu cumva minţea.

— Apela la serviciile acestei clinici de când venise în Los Angeles. Pe vremea aceea eu eram medic la spitalul de la universitatea UCLA şi-l ştiam pe bătrânul doctor Burton, care construise Stilwood Heights înainte de război. În urmă cu treisprezece ani, soţia mea, Rebeca, a căpătat o moştenire şi am putut cumpăra clinica; aşa se face că Mrs. Greenwood şi copiii ei mi-au devenit pacienţi.

— Înţeleg. E absolut imposibil să discut cu ea, fie si numai pentru câteva minute?

— Oh! Mă tem că e cu totul imposibil. Ethel e de patru zile sub perfuzie. Nu mai e conştienta. Cea mai mică agitaţie din jur i-ar putea fi fatală.

— Asta e, păcat. Aveam un singur lucru de lămurit dar, cum îmi păreţi un atât de bun cunoscător al familiei Greenwood, poate o să-mi răspundeţi în locul ei. Amanda e logodită sau nu; şi dacă da, cu cine?

Doctorul s-a arătat de-a dreptul uluit, şi nu atât de frivolitatea întrebării cât de implicaţiile pe care le sugera. Ochii lui inteligenţi m-au fixat din spatele ochelarilor încercând parcă să-mi ghicească cele mai ascunse gânduri. Fără doar şi poaite, ştia despre Amanda şi familia Greenwood cu mult mai multe decât voia să-mi dezvăluie.

— Ascultaţi, mi-a răspuns într-un târziu, e-adevărat că îi cunosc bine pe membrii acestei familii, dar nu mă număr printre intimii casei. Din câte ştiu, Amanda nu-i logodită.

— Nici cu Nick Turner?

— N-am auzit niciodată de el, mi-a răspuns prea repede.

Şi am ştiut că minte.

— Ei bine, vă mulţumesc pentru ajutor, doctore, scuzaţi-mă că v-am răpit din timp.

— Oh! Nu-i nimic, n-am avut nicio urgenţă în dimineaţa asta, mă tem că nu v-am fost de mare folos. Îmi pare rău, credeţi-mă.

Ieşind, am aruncat o privire înspre Joan Robbins, aflată tot la postul ei. A pălit. Hotărât lucru, nimănui nu-i plăcea că mă aflu aici... Doctorul fusese totuşi amabil, poate niţel cam prea. Cu siguranţă că se străduia să-mi ascundă ceva, poate pur şi simplu interesul pe care i-l purta Amandei, un interes pe care-l bănuiam serios a fi de natură extraprofesională. Ca să fiu sinceră, nu prea eram în măsură să i-l reproşez... Când am ajuns acasă suna telefonul. Mă căuta un adjunct al locotenentului Cairn, care mi-a adus la cunoştinţă că Baynard Greenwood fusese descoperit asasinat.

7

Vila mea, Sunshine, era mult mai aproape de Bel Air decât sediul central al poliţiei, aşa că am ajuns la Hacienda cu puţin înaintea locotenentului. Poliţistul de gardă mi-a interzis să intru şi în consecinţă am aşteptat cu răbdare să vină Cairn, învârtindu-mă în jurul piscinei.

Prin urmare, Baynard fusese asasinat... Felul în care se desfăşurau evenimentele mă lua total pe nepregătite. După tentativa de răpire, căreia îi căzuse victimă Amanda, se putea presupune că e vorba de o acţiune concertată împotriva familiei Greenwood. Pe unde o fi umblat Nick Turner în noaptea trecută? Mi se părea ca un vinovat foarte prezentabil... Şirul gândurilor mi-a fost întrerupt în momentul în care au sosit două maşini de poliţie, cu sirenele în funcţiune. Din maşini au ieşit opt bărbaţi. Printre ei şi Michael Cairn care, zărindu-mă, a venit spre mine urmat de un tânăr înalt, care emana prin toţi porii rigiditatea.

— Hello, Carol, m-a salutat locotenentul, ţi-l prezint pe Ron Burns, unul din adjuncţii lui *District Attorney*.

Ne-am dat mina ceremonios, gest însoţit de tradiţionalul „Cum o duceţi?“ Băiatul trebuie să fi fost cu

vreo cinci ani mai mic decât mine, dar făcea eforturi să pară de două ori mai mare.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Cairn.

— Ştiu doar că Greenwood-fiul a fost, găsit mort în patul lui de către slujnică, în urmă cu ceva mai puţin de o oră.

— Deci de Julie, o cunosc. Ea v-a anunţat?

— Nu, paznicul din Bel Air, alertat la rândul lui de Miss Greenwood. Tot ei l-au chemat şi pe agentul pe care l-ai văzut de gardă în faţa casei. Acum, haide, trebuie să ne întâlnim cu echipa.

— Miss Evans, a intervenit Burns cu un aer sever care îţi stârnea zâmbetul, *District Attorney* vă permite să continuaţi ancheta însă acţiunile noastre nu trebuie să se interfereze în niciun fel. S-a înţeles?

— Tinere, n-am nici cea mai mică intenţie.

S-a înroşit, arăta furios şi a căutat o replică profundă; eu însă mă şi dusesem după Cairn, el fiind nevoit să iuţească pasul ca să ne ajungă. E sigur că nu mi-l făcusem prieten, dar tinerii ăştia proaspăt absolvenţi au darul să mă calce pe nervi. Tare aş mai fi vrut să-l văd împotmolindu-se prin vreo orezărie cu vietnamezi pitulaţi cam peste tot; n-ar mai fi fost aşa de sclivisit şi s-ar fi vârât şi-n gaură de şarpe, implorând cerul să scape.

Ne-a întâmpinat un agent în uniformă care ne-a condus în camera lui Baynard, la etajul întâi. Acesta se afla în aripa stângă a casei, în partea opusă faţă de camera

Amandei. Când am intrat, un fotograf tocmai îşi isprăvise treaba.

— Doctore, vă aparţine, a spus întorcându-se spre un bărbat în civil.

— O clipă, a făcut locotenentul.

S-a apropiat de corp şi l-a cercetat pe îndelete. Baynard sta lungit pe burtă în pat, părând că doarme încă. Fusese omorât prin împuşcare în urechea dreaptă. Probabil nu se trezise în momentul uciderii, trecând direct de la somn în nefiinţă. În fond, un sfârşit frumos; poate cam prematur la douăzeci de ani...

— Doctore, îl puteţi lua, a spus locotenentul.

Un sergent în uniformă a făcut câţiva paşi în faţă, ţinea în mână un pistol automat Smith şi Wesson, calibrul 9 mm.

— Am găsit arma lângă corp, a explicat. S-a tras un glonţ, iar pistolul a fost şters eu grijă, cu el probabil a fost omorât băiatul.

— N-a fost răzuit numărul seriei? a întrebat Cairn.

— Nu, e intact, o să fac cercetările obişnuite. Locotenente, altceva vreau să vă semnalez, a mai zis, aerul condiţionat: l-am găsit debranşat şi uşa de la balcon întredeschisă. Niciun semn de efracţie.

— Altfel spus, oricine putea intra urcând până la balconul de la etajul întâi, a constatat, suspinând, locotenentul. Ei bine, mulţumesc, Hopkins, ocupă-te de pistol.

L-am urmat pe Michael Cairn la uşa de la balcon, a cărei cremonă a examinat-o cu atenţie. Nu părea să fi fost forţată. A ieşit pe balcon şi s-a aplecat, peste balustradă.

— Nu-i nevoie să fii acrobat ca să te caţări până aici, şi un copil ar fi fost în stare s-o facă.

— Dacă ucigaşul ar veni de-afară, am remarcat.

— Trebuie ştiut dacă tânărul Greenwood obişnuia să doarmă aşa, cu fereastra deschisă. Ne vor spune servitorii.

Locotenentul s-a întors în cameră şi s-a îndreptat spre doctor, acesta încheindu-şi primele observaţii.

— Aşadar, doctore?

— Moarte instantanee prin pătrunderea unui glonţ în creier. S-a tras de foarte aproape. După orificiul de intrare a glonţului, e vorba probabil de un pistol de 9 mm, dar nu voi fi sigur decât în momentul în care o să extrag proiectilul. Dată fiind starea corpului, aş fixa ora morţii între miezul nopţii şi trei dimineaţă. Deocamdată îmi e cu neputinţă să fiu mai precis.

— Perfect, doctore, vreau raportul pe biroul meu mâine dimineaţă.

— E-n regulă, aduceţi-mi clientul la laborator, mă voi ocupa de el după-amiază. Vă salut pe toţi!

În timp ce vorbea, observam manevrele lui Burns care-şi dădea aere, interogându-l pe unul, ocărându-l pe altul. În fapt, oamenii de la criminalistică îşi vedeau mai departe de treabă, ca şi cum el nici n-ar fi fost acolo. Cairn, care cercetase prin sertarele de la biroul lui Baynard, a venit spre mine şi m-a luat afară din cameră.

— Vino, mi-a spus, bobocul ăsta începe să mă asurzească. O să procedăm la interogarea servitorilor. Unde-i fata care a descoperit corpul? s-a adresat unui poliţist în uniformă.

— Aşteaptă jos, locotenente, în salonaşul din stânga scării.

— Bun, mă duc; dacă mă caută cineva, mă găseşte acolo.

Am coborât cu Michael şi am descoperit-o pe Julie chircită într-un fotoliu prea mare pentru ea. Ca şi în seara precedentă, purta o rochie neagră, sobră, şi un şorţ alb, însă pielea i se colorase în vineţiu, simptom al negrilor speriaţi. Privirea-i înfricoşată se aţintea când spre locotenent când spre mine, ca şi cum s-au fi întrebat care o va lovi mai întâi. Michael Cairn şi-a dat seama cum stau lucrurile, întrucât i-a spus pe un ton liniştitor:

— Julie, să nu-ţi fie frică, nimeni n-are de gând să te acuze. Dumneata ai descoperit corpul?

— Da, Dom'le locotenent, Domnu' Baynard îmi poruncise.

— Nu să-i descoperi leşul, presupun!

— Nu, vreau să zic, îmi poruncise să-l scol înainte de prânz. Mi-a spus asta după plecarea fetelor care-l însoţeau, cele pe care Miss Amanda şi doamna care este cu dumneavoastră le-au întâlnit aseară, domnule locotenent.

Uimit, Cairn m-a întrebat din priviri.

— Aşa-i, Michael, n-am avut când să-ţi spun, dar am fost aici ieri spre seară. În momentul în care ieşeam din

Hacienda, Amanda şi cu mine, pe la vreo opt seara, a intrat pe uşă Baynard, destul de cherchelit, susţinut de două fete, gen animatoare ori call-girls[11].

— Bine, o să vorbim imediat despre asta. Julie, a continuat întorcându-se spre ea, s-o luăm de la capăt. Trebuie să-mi explici totul limpede. Mai întâi, povesteşte-mi despre dumneata şi despre felul cum ai intrat în serviciul familiei Greenwood.

A răspuns la iuţeală, de parcă recita un text.

— Da, dom'le locotenent, mă cheamă Julie Hawkins. Am nouăsprezece ani, m-am născut la Burbank, în California. Am început să lucrez la şaisprezece ani şi m-am înscris la un birou de plasare din Los Angeles. În urmă cu un an şi jumătate, cam aşa; patronii mei s-au mutat în est şi mi-am pierdut slujba. Atunci biroul m-a trimis aici. Bătrânul domn era foarte bolnav şi casa nu era veselă, de aceea slujnicile nu voiau să rămână. Eu aveam nevoie să lucrez pentru că părinţii mei sunt săraci, şi am acceptat postul. Curând şoferul şi cealaltă femeie de serviciu au plecat şi ei, n-au mai rămas decât Tom, grădinarul, bucătăreasa, care tocmai a fost concediată, şi cu mine. Când Mr. Greenwood a murit, atmosfera din casă s-a schimbat. Era ciudat, dom'le locotenent, a adăugat relaxându-se un pic, de obicei, când e un mort, tristeţea năpădeşte casele, dar aici a fost invers. Am impresia că toată lumea era uşurată.

— Mr. Greenwood nu era iubit?

— Nu tocmai, locotenente, voi spune mai degrabă că toţi se temeau de el. Era un bătrân foarte dur, iar eu eram îngrozită de fiecare dată când trebuia să-i duc tava. Nu-i bine să spui aşa, dar am fost mulţumită când l-au dus la spital.

— Îl cunosc pe Mr. Greenwood după faima pe care-o avea, a admis Michael; şi cu restul familiei cum te înţelegeai?

— Oh! cu Mrs. Greenwood foarte bine, păcat că biata doamnă e atât de bolnavă. Cu domnu' Baynard...

Avea o voce pierită şi mi se părea că-i gata să plângă. Micuţa Julie o fi fost îndrăgostită de el, ceea ce ar fi explicat indignarea zugrăvită pe chipul ei în seara trecută, când Amanda îşi vorbise fratele de rău.

— Cu el, a reluat într-un târziu, după ce şi-a suflat nasul, foarte bine şi cu el, era drăguţ cu mine, chiar şi când bea. Cu Miss Amanda e altceva... (A şovăit.) E greu s-o mulţumeşti...

— Cum adică?

— Ei bine, mereu consideră că nu-i calc bine rochiile sau că nu-i aranjez lucrurile cum trebuie. Fac şi pentru ea cum fac şi pentru ceilalţi, dar nu-i niciodată mulţumită. Ştiu că nu mă iubeşte... Odată mi-a dat un costum de baie pe care nu-l mai voia şi mai pe urmă mi-a reproşat că i l-am luat fără să-i cer voie. Sunt convinsă că nu uitase...

Michael şi cu mine am zâmbit văzând aerul furios şi încăpăţânat al copilei.

— Pot s-o întreb ceva? am spus.

— Te rog, Carol.

— Spune-mi Julie, Nick Turner venea des pe-aici?

— Oh! nu, Miss. Trebuie să fi fost invitat la cină, de două ori, cred, şi pe urmă a vizitat-o pe Miss Amanda în câteva după-amieze. Nu ştiu de câte ori, e rău să-ţi controlezi stăpânii; în orice caz, nu des.

— Bine, mulţumesc. Am isprăvit, Michael.

— Bun, a continuat locotenentul, să ne întoarcem la ieri-seară. Când Miss Greenwood şi Miss Evans, aici de faţă, au ieşit, Baynard, mi-ai zis, intra cu două fete. Ştiai cine sunt?

— Nu, dom' locotenent. Nu erau fete de condiţie bună, puteţi fi sigur de asta. Domnu' Baynard, el era foarte drăguţ, dar aducea adesea fufe dintr-astea. Era o ruşine. Ieri venise o negresă; e foarte trist să vezi aşa ceva, nu-i bine să umbli cu un alb pentru bani.

— Când au plecat?

— Destul de repede, o jumătate de oră mai târziu, poate mai puţin. Am fost mirată, de obicei ele stau mai mult. L-am auzit pe domnu' Baynard strigând că nu mai vrea să le vadă, că sunt curve şi că pot să se care. Sunt cuvintele lui, dom'le locotenent, eu numai repet. Am tras cu ochiul în hol să văd ce se întâmplă. Negresa a coborât prima, era complet îmbrăcată. Fata albă a apărut aproape imediat, nu avea pe ea decât fusta şi coborând, sânii mari i se bălăbăneau într-un fel caraghios. Domnu' Baynard i-a aruncat de pe scară, de sus, bluza, şi ea s-a îmbrăcat înainte să iasă.

— Păreau furioase?

— Oh! nu, mai degrabă râdeau. Negresa avea multe bancnote în mână; deci, firesc, dacă fuseseră plătite, n-aveau de ce să se plângă. Cu atlt mai mult cu cât domnu' Baynard era om generos. După plecarea celor două am urcat să-l văd şi l-am întrebat dacă are nevoie de ceva. Se şi culcase şi am crezut c-o să mă certe că l-am deranjat. Dar nu, mi-a zis să-l trezesc înainte de prânz pentru că după-masă voia să-şi vadă mama la spital. După ce i-am promis că-l trezesc, i-am urat noapte bună, apoi m-am dus la culcare.

— Julie, acum încearcă să-ţi aminteşti, e important. Când ai intrat în cameră la Baynard Greenwood, ai observat dacă acrul condiţionat funcţiona şi dacă uşa de la balcon era deschisă?

— Oh! da, cum să nu, domnu' Baynard dormea mereu aşa.

— Mereu?

— Oh! da, dom'le locotenent, chiar şi iarna.

— Iată, am lămurit o treabă, şopti Cairn, înciudat. Bun. Să vorbim acum de focul de armă, a continuat. N-ai auzit nimic?

— Absolut nimic, dom'le locotenent, camera mea e în celălalt capăt al casei, lângă a grădinarului. Noi nu putem auzi nimic noaptea. Deşi Mrs. Greenwood era neliniştită că se simţea izolată în felul ăsta şi ar fi vrut să dorm lângă ea, Miss Amanda n-a fost de acord. I-a spus maică-si că e ea acolo, în caz că avea nevoie de ceva. De altfel, ea s-a

ocupat, de toate în noaptea când biata doamnă a avut altă criză; eu n-am fost trezită decât de sosirea ambulanţei. Cred că Miss Amanda n-avea încredere în mine, zicea că sunt prea tânără.

— Bun, a întrerupt-o locotenentul, n-ai auzit nimic, te cred. Grădinarul era acasă ieri-noapte?

— Da, Tom era la el, i-am văzut lumina pe sub uşă când m-am dus la mine. E un singuratic, stă în casă şi citeşte, nu se uită niciodată la televizor.

— Şi dumneata nu te duci niciodată la el?

Julie a râs pentru prima oară.

— Dom'le locotenent, dar are peste şaizeci de ani!

— Scuză-mă, n-am ştiut. Julie, ca să isprăvim cu întrebările personale, erai amanta lui Baynard? Baynard n-avea şaizeci de ani.

— Vai! nu, dom'le locotenent. Fireşte, din când în când domnu' Baynard m-a pipăit niţel, aşa. O dată, în cameră la el. Mi-a scos sutienul si mi-a mângâiat sânii. Dar n-am vrut să meargă mai departe, i-am explicat, n-o să mă culc niciodată cu un alb, niciodată. Fiecare trebuie să rămână la locul lui.

— Şi a înţeles?

— Da, domnu' locotenent, zău că era drăguţ. Dar când bea, îşi plimba niţel mâinile, dar nu insista. Mie-mi plăcea de el...

La aceste vorbe a izbucnit pe neaşteptate în lacrimi. Michael i-a făcut semn că poate să plece, apoi şi-a chemat

un om de-al lui şi i-a cerut să i-l aducă pe grădinar. S-a întors spre mine.

— Deci, l-ai zărit pe tânărul Baynard aseară?

— Doar câteva minute. Venisem s-o văd pe Amanda după discuţia cu Nick Turner, nu mi-a spus nimic interesant. Mi-a propus să luăm masa la restaurant şi, când să ieşim, a apărut Baynard cu două fete. Mi-a spus numai trei vorbe fiindcă era beat. Să fi fost pe la ora opt, ţi-am zis.

— Părea în relaţii bune cu soră-sa?

— Se înţelegeau precum câinele cu pisica. De altminteri, s-a arătat foarte grosolan cu ea.

— Amanda Greenwood a venit acasă singură sau ai însoţit-o dumneata?

— Nu luasem decât maşina mea, aşa că am adus-o aici. Am lăsat-o exact în faţa uşii. Michael, mi-e teamă că sunt un foarte prost martor, dar habar n-am cât putea fi ceasul. După restaurant a ţinut să cunosc barurile de noapte pe care le frecventează ea; găsea mereu ceva care să nu-i convină, unul era prea zgomotos, altul prea pustiu, ori nu-i plăcea orchestra. Amanda e o copilă foarte răsfăţată, ştii şi dumneata. În sfârşit, am încercat patru-cinci până să dăm de unul care să-i fie pe plac.

— Sper că ea a plătit!

— Bineînţeles, Michael, nu-s nebună. Eram în schimb foarte veselă, căci de fiecare dată amândouă am băut mult.

— Nu-ţi aminteşti în ce bar v-aţi încheiat seara?

— Nu-mi amintesc absolut nimic! Michael, dacă toţi martorii ar fi ca mire, n-ai ajunge prea departe cu anchetele.

— Carol, poate că Miss Greenwood are o memorie mai bună, altminteri va fi suficient să-i întrebăm pe şefii de restaurant; e cunoscută şi-şi vor aduce aminte dacă a trecut pe acolo. Aha! iată-l pe grădinar, a adăugat văzându-l pe poliţistul trimis după bătrân.

Era un negru cu păr alb, creţ, încovoiat de vârstă; cred că era pe-aproape de şaptezeci de ani. Nu se arăta, fricos precum Julie, dar arbora aerul respectuos al celui care ştie că stăpânul alb are întotdeauna dreptate. L-aş fi văzut foarte potrivit în rolul de sclav bun într-un film mut a cărui acţiune ar fi avut loc pe o plantaţie din sud, în perioada războiului de Secesiune.

— Cum te numeşti dumneata şi de când lucrezi la familia Greenwood? l-a întrebat Cairn.

— Mă numesc Tom Blake, domnule locotenent, şi trebuie să am între şaizeci şi nouă şi şaptezeci şi doi de ani, nu ştiu exact. M-am născut în Atlanta; tata avea acolo o mică fermă, dar munca pământului e grea şi mi-am încercat norocul la Hollywood. Mă gândeam că pot găsi o slujbă în cinema, dar a venit criza şi studiourile s-au golit. Cum mă pricepeam la plante şi la cultivarea lor, am fost grădinar la un scenarist care locuia cu chirie într-o vilă din Bel Air. Când i-a scăzut cota, a trebuit să se mute şi m-a recomandat lui Mr. Greenwood, dispus să primească pe

cineva priceput care să se ocupe de grădina lui. Am fost angajat în octombrie 1963 şi de atunci am rămas aici.

— Personalul a fost totdeauna atât de redus?

— Nu, pe când trăia Mr. Greenwood, în afară de mine mai erau un şofer, două slujnice şi o bucătăreasă. Acum vreo săptămână Miss Amanda a concediat-o pe ultima bucătăreasă pentru că primea bărbaţi la ea în cameră; înţelegeţi, era o mexicană tânără. N-a fost încă înlocuiţi, aşa că Julie pregăteşte mâncarea.

— Dumneata erai ataşat de patron?

— Mr. Greenwood era un om dur şi sever, dar lipsea deseori. Eu îi dădeam socoteală de munca mea lui Mrs. Greenwood. E o doamnă foarte bună şi miloasă. E trist că-i atât de bolnavă, sărmana, de doi ani practic n-a mai ieşit din camera ei; şi cât îi mai plăcea să se plimbe prin grădină! Ca să fiu sincer, când Mr. Greenwood era acasă, evitam să dau ochii cu el, aşa nu riscam să mă ocărască. Era dur...

— Şi cum te înţelegeai cu copiii?

— Cu Mr. Baynard n-am avut multe de vorbit, nu-l interesa deloc grădina şi nu se ocupa de mine. Dacă avea nevoie de ceva, apela mereu la Julie. Ţinea foarte mult la ea.

— Îi era amant?

— Oh! domnule locotenent, n-am spus asta. Întâi de toate, habar n-am, şi-apoi daca Julie pare puţin cu capul în nori, aşa, în fond e fată serioasă. Avea însă o slăbiciune pentru Mr. Baynard, asta-i sigur.

— Şi relaţiile cu Amanda?

— Când era mică, Miss Amanda era foarte drăguţă, m-am jucat adesea cu ea în grădină. Îi construisem o colibă, îi zicea casa ei. Trecea pe acolo în fiecare zi şi amândoi am crescut în coliba aceea un iepure, să fi avut cam unsprezece-doisprezece ani pe atunci. Mai apoi, crescând, n-au mai interesat-o treburile astea; nu că s-ar purta urât cu mine, e pur şi simplu indiferentă. Niciodată nu se prea gândeşte la ceilalţi, a fost mereu un copil răsfăţat, pe care maică-sa a alintat-o. Dar eu îi rămân foarte ataşat, câţiva ani mi-a dat iluzia că sunt bunic.

— Mi s-a spus că, în schimb, nu se înţelegea deloc cu tatăl ei.

— E-adevărat, dar era foarte greu să te-nţelegi cu el. Nici fiu-său, care era totuşi preferatul lui, nu reuşea. Mr. Greenwood avea o voinţă de fier şi nu pricepea că poţi acţiona sau chiar gândi altfel decât el. Într-o zi, am surprins întâmplător discuţia dintre doi medici de-ai lui care spuneau că numai datorită acestei voinţe mai rezista bolii.

— Înţeleg, zise Michael Cairn. Să ne întoarcem acum la seara precedentă. Dumneata ai văzut când a venit Baynard cu fetele care-l însoţeau?

— Nu, în acel moment lucram în cealaltă parte a casei.

— Ai auzit în cursul nopţii o împuşcătură?

— Nimic, Julie a intrat la ea în cameră pe la nouă, asta-i tot. Puteţi verifica, din locul unde sunt camerele noastre n-ai cum să ştii ce se petrece în faţă.

— O să verific, fii fără grijă. Deci, dumneata nu-mi poţi da nicio informaţie utilă?

— Domnule locotenent, îmi pare rău, nu ştiu nimic. Nu înţeleg cum de s-a putut face asemenea lucru, era încă un copil.

— Mulţumesc, poţi pleca.

8

Întorcându-mă în camera lui Baynard, am văzut că oamenii de la criminalistică tocmai îşi terminaseră treaba. Sergentul l-a avertizat pe Michael că nu găsiseră niciun indiciu relevant.

— Doar în serialele TV dai peste aşa ceva, mi-a spus Cairn, realitatea e mult mai descurajantă. Singura noastră speranţă e numărul armei, măcar de n-ar fi fost furată...

Ron Burns discuta într-un colţ al încăperii cu o femeie scundă de vreo cincizeci de ani, care-şi ştergea ochii pe furiş. M-am întrebat dacă Mrs. Greenwood ieşise din spital. Era puţin probabil, nu vedeam cum un medic şi-ar anunţa o bolnavă de inimă că fiu-său a fost ucis!

— Cine-i? l-am întrebat pe Michael după ce-a isprăvit conversaţia cu un om de-al lui.

— N-am idee, mi-a spus. Adineaori am trimis doi oameni în cameră la Julie şi la Tom Blake. Sergentul Hopkins o să tragă de aici un foc cu gloanţe oarbe, nu pentru că aş pune la îndoială ce mi-au zis, însă trebuie să verificăm totul. Să mergem la Burns, nu trebuie s-o înfricoşăm pe această femeie.

Tânărul adjunct al lui DA ne-a prezentat-o pe Mrs. Nora Scott, soră cu Mrs. Greenwood si mătuşă a Amandei.

— Să ieşim, a spus locotenentul, trebuie să se tragă din această încăpere, ca să fiu convins că servitorii au spus adevărul.

— Aha! excelentă idee, a declarat Burns. Mrs. Scott m-a autorizat să duc corpul la institutul medico-legal.

— Soră-mea se simte foarte rău, mi-a zis pe când coboram la parter, şi acest nou şoc i-ar fi cu siguranţă fatal. Am sosit de cum m-a anunţat Amanda, acum biata fetiţă a rămas singură pe lume.

— Doamnă, credeţi-mă, îmi pare rău, i-a spus Michael invitând-o în salonaşul unde îi interogase pe Julie şi pe grădinar. Dacă aveţi bunăvoinţa să mă aşteptaţi câteva minute, am să vă pun nişte întrebări, pură formalitate.

Mrs. Scott a făcut un gest de aprobare şi, scoţându-şi batista, a început să se smiorcăie zgomotos. Cairn a tras binişor uşa după el.

— Aveţi vreo idee? l-a întrebat Burns...

— Deocamdată niciuna. Baynard Greenwood dormea tot timpul cu uşa de la balcon deschisă. Deci, oricine putea să intre lesne în cameră. Singura pistă serioasă o reprezintă arma găsită lângă corp.

— Foarte bine, locotenente, a răspuns Burns pe un ton sec. Acum un sfert de oră am vorbit la telefon cu Honest John. Vă cere să vă ocupaţi de acest caz cu tot tactul necesar şi insistă să nu tracasaţi familia Greenwood. M-a

însărcinat să vă amintesc că odinioară a fost foarte legat de Raymond B. şi că o simpatizează mult pe Miss Amanda.

— Ştiu, iar dumneata transmite-i lui John că voi face tot ce-mi stă în puteri, i-a răspuns Cairn la fel de scc. Va trebui s-o interoghez pe Miss Amanda, însă fii sigur, n-o voi solicita mai mult decât e nevoie. Asasinatul acesta a fost prăgătit minuţios şi executat cu sânge rece; utilizarea calibrului de 9 mm şi abandonarea armei ne sugerează chiar un ucigaş profesionist. Miss Greenwood s-a întors acasă în toiul nopţii, după ce băuse zdravăn toată seara cu Miss Carol Evans; îi poţi deci spune lui DA că de la bun început e ştearsă de pe lista posibililor suspecţi.

— Atunci e perfect, a spus Burns salutându-ne printr-o înclinare a capului.

S-a îndepărtat cu paşi mari, cu bustul atât de ţeapăn încât ai fi crezut că poartă corset.

— Cine-i băiatul ăsta? l-am întrebat.

— Produsul pur al şcolilor noasltre superioare, Carol. Are numai douăzeci şi şapte de ani şi vrea să pară de cincizeci.

— O să-ţi încurce treaba.

— Oh! nu-i nimic. Dacă Greenwood tatăl ar mai trăi, Honest John ar fi fost într-o clipită aici iar mie nu mi-ar fi fost permis să fac un pas fără să-i raportez mai înainte! Acum o să am totuşi mai multă libertate de mişcare. Haide, să n-o lăsăm pe Mrs. Scott să ne aştepte; la urma urmelor, mi s-a recomandat să-i menajez pe aceşti oameni.

Când am intrat, mătuşa Amandei nu mai plângea şi mi se părea că s-a liniştit. I-a făcut semn locotenentului să se aşeze în faţa ei.

— Domnule locotenent, vă ascult, i-a spus.

— Aş vrea doar să mă ajutaţi să limpezesc două-trei lucruri, Mrs. Scott. Mă voi strădui să nu vă tracasez în aceste clipe triste, dar am nevoie de câteva informaţii despre nepotul dumneavoastră. Îl vedeaţi des?

— Nu, domnule locotenent, cum ştiţi, soţul meu, Horace Scott, n-avea o situaţie materială comparabilă cu cea a cumnatului meu. Eram în relaţii bune şi ne întâlneam în toate împrejurările în care se reunesc de obicei membrii aceleiaşi familii, dar, înţelegeţi, nu eram strâns legaţi. Pe de altă parte, Baynard era mai apropiat de taică-său, iar Amanda, de mama ei. Aşa că aveam mai des prilejul s-o întâlnesc pe ea cu soră-mea Ethel, decât pe nepotul meu.

— Deci nu vedeţi cine putea să-l duşmănească într-atât încât să-l ucidă?

— Absolut deloc. Sunt stupefiată, nu pricep cum poţi omorî un băiat de douăzeci de ani.

— Cum se înţelegea cu sora şi cu mama?

— O să fiu sinceră, Ethel îl scăpase cu totul de sub control. Până la moartea tatălui, Baynard s-a arătat supus, temându-se serios de Raymond, ca toată lumea de altfel. Mai apoi proceda numai după capul lui iar sărmana mea soră, în starea în care se afla, n-ar fi avut cum să-l oprească.

— Şi relaţiile cu Amanda?

— Oh! se dondăneau des, se întâmplă adesea între frate şi soră, nimic foarte important.

— Înţeleg; aş vrea să abordăm o ultimă problemă, după care vă las. Ştiu că Dick Hayes conduce la ora actuală afacerile societăţii Greenwood, familia însă mai participă şi ea la decizii?

— Teoretic, da. Ştiţi că Raymond B. l-a format pe Dick Hayes, care ajunsese mâna lui dreaptă, iar după ce a murit, consiliul de administraţie l-a numit pe acesta director general. Îi dă raportul surorii mele, însă ea e prea slabă ca să mai ţină socoteala afacerilor. Baynard începuse să se intereseze de firmă. Taică-său îl determinase să urmeze cursuri de economie şi de marketing, pentru a fi în stare să-i succeadă într-o bună zi.

— Baynard era de acord?

— Oh! nu-l încânta deloc, dar n-ar fi avut îndrăzneala să se opună voinţei tatălui. Dick Hayes îl ţinea la curent; în definitiv, nepotul meu ar fi împlinit curând vârsta necesară ca să asigure conducerea efectivă a societăţii.

— Cum se înţelegea cu Hayes?

— Nu foarte bine, cred. Adesea se purta insolent cu Mr. Hayes, Ethel mi-a spus; repeta întruna că el e adevăratul patron şi că Dick, cu tot titlul lui de director general, e un simplu funcţionar, ca oricare altul. Treaba asta îl tracasa totuşi.

— Ce i-ar fi plăcut să facă?

— Mă tem că nu mare lucru, doar să se distreze şi să cheltuiască bani cu fetele. Cel puţin aşa mi-au spus Ethel şi Amanda, nu din observaţiile mele o ştiu. De câte ori venea la noi, nu mai mult de două-trei ori pe an, Baynard era foarte corect.

— Bine, vă mulţumesc, Mrs. Scott, şi scuzaţi-mă încă o dată că v-am deranjat într-o împrejurare atât de dureroasă.

Michael Cairn a condus-o pe Nora Scott până la maşină. Pe drum, au văzut targa în care era transportat corpul lui Baynard, acoperit cu o pătură, şi biata femeie nu şi-a putut opri lacrimile. Locotenentul a aşteptat să se calmeze ca să-şi ia apoi rămas bun.

— Şi-acum? l-am întrebat când s-a întors.

— Acum trebuie s-o văd pe Amanda Greenwood şi, după tot ce-am auzit despre ea, n-o să fie plăcut! În fine, o s-o chem.

— Amanda nu-i realmente rea, e o fetiţă bogată şi răsfăţată, cum ţi s-a tot repetat. Aşadar, dacă o convoci, o să ai fără doar şi poate necazuri mari. E pe deplin conştientă de legitimitatea ei dinastică şi de faptul că a devenit unica moştenitoare a imperiului Greenwood. Ar fi o tactică mai bună s-o vezi la ea în cameră. Vino, ştiu unde se află.

Michael mi-a făcut semn că mă aprobă, iar eu l-am condus la etajul întâi. Când am ciocănit la uşa Amandei, nu m-am mirat că nu mi se răspunde. Mă cam obişnuisem cu măruntele manii ale tinerei persoane; cred că juca rolul

de prinţesă inaccesibilă. Ca să mă fac auzită, am strigat destul de tare:

— E Carol, sunt cu locotenentul Cairn de la brigada de criminalistică, putem intra?

Abia de-am. Auzit un „da” slab si am împins uşa. Amanda stătea ghemuită într-un fotoliu şi purta un chimono de interior din mătase neagră, care-i scotea în evidenţă auriul părului. I-a aruncat locotenentului o privire plină de dispreţ şi totodată de teamă. Fără să-i răspundă la condoleanţe, i-a spus cu o insolenţă deliberată:

— Presupun că sunt obligată să răspund la întrebări, nu? Doar dacă invoc amendamentul cincisprezece...

— Nu, Miss Greenwood, v-aţi putea prevala de drepturile constituţionale pe care le aveţi în caz că ar fi vorba de întrebări de natură să vă implice; dar eu aş vrea numai să ştiu dacă aţi văzut sau auzit ceva astă-noapte?

Amanda l-a privit fix pe Michael, rânjind pe faţă.

— Domnule poliţist, vă atrag atenţia că, dacă eu mi-am ucis fratele, întrebările pe care mi le puneţi pot să mă implice, după cum susţineţi în, limbajul dumneavoastră de breaslă.

L-am admirat pe Michael, care-şi păstra calmul şi zâmbetul; eu aş fi explodat şi i-aş fi tras una la fund acestei puştoaice necuviincioase.

— Miss Greenwood, vă asigur că nu sunteţi câtuşi de puţin suspectată. Dacă însă doriţi să descoperim cine v-a ucis fratele, e nevoie să cooperaţi.

— Adevărul e că nu-mi pasă niciun pic, a spus.

Apoi, cu un oftat de lehamite, a continuat:

— Bine, daţi-i drumul.

— Vă amintiţi la ce oră v-aţi întors astă noapte cu Miss Evans?

— Nicidecum, v-a spus probabil, am bătut multe cârciumi iar la întoarcere nu mă mai ţineam foarte bine pe picioare. M-am dus numaidecât să mă culc.

— Deci, când v-aţi întors nu v-aţi văzut fratele?

— M-aş fi ferit să fac aşa ceva! În momentul în care am plecat era cu două fufe, aveam toate motivele să cred că se mai aflau la el în cameră.

— Da, fireşte. Vă amintiţi cum se numea ultimul bar de noapte în care aţi fost aseară?

Amanda, care nu ne invitase să stăm jos şi ne sfida din fotoliul în care se afundase, s-a ridicat brusc în picioare şi s-a postat în faţa locotenentului:

— Dumneata încerci să-mi verifici alibiul, vezi, poliţai mârşav ce eşti. O să-i spun lui Honest John că n-ai vrut să-mi acorzi drepturile constituţionale pe care le am.

— Dar, Miss Greenwood, nici vorbă, s-a grăbit Michael să răspundă făcând un pas înapoi de parcă tânăra din faţa lui îl înfricoşa. Nici vorbă, încerc numai să aflu unde se aflau în momentul crimei persoanele care locuiesc de obicei la Hacienda. E pur şi simplu o întrebare de rutină.

— Tot ce ştiu, a spus Amanda, e că ultimele trei orchestre pe care le-am ascultat sunt cele ale lui Tex Beneke, Bill Tole şi Ed Leach Big Swing Band. Nu ştiu în

ce ordine, însă ar trebui să te mulţumeşti cu atât. Nu-mi place poliţia, a adăugat pe neaşteptate.

Cairn nu s-a scandalizat.

— Miss, ştiţi, puţini sunt cei care ne plac. Sunt plătit să descopăr cine l-a ucis pe fratele dumneavoastră şi sper să reuşesc.

Amanda a înălţat din umeri şi s-a întors la fotoliul ei, poftindu-ne apoi, printr-un gest al mâinii, să luăm loc. Se resemnase, pare-se, să suporte interogatoriul locotenentului.

—Să nu contezi pe ajutorul meu, a spus. Frate-meu era un om de nimic, interesat numai de curse şi de femeile uşoare. Şi de bani, fireşte, ăştia însă nu ne lipseau. Cu toate astea, era preferatul Tatii pe care, din ziua când frate-meu s-a născut, l-a apucat un orgoliu nebun că izbutise să aducă pe lume un mascul.

— Dumneavoastră nu vă înţelegeaţi cu Raymond B. Greenwood?

— Exprimarea e inexactă, de fapt în ochii lui eu nu existam. În privinţa mamei, o fi contat pentru el la începutul căsătoriei, dar mai apoi a aşezat-o într-un colţ, printre celelalte bunuri pe care le poseda. În orice caz, nu văd întrucât te-ar privi pe dumneata treburile astea.

Locotenentul s-a grăbit să bată în retragere.

— Miss Greenwood, dacă vreţi, să revenim la fratele dumneavoastră. Bănuiţi pe cineva anume?

— Cu excepţia mea, nu văd cine să fi avut interes să-l omoare, a recunoscut deschis.

—Încă o dată, nu se pune problema să vă acuz pe dumneavoastră, Miss Greenwood, voiam doar să vă întreb, ştiţi să fi avut duşmani?

— Duşmani? Nu, categoric, dimpotrivă. Nu se uita la bani, îi cheltuia uşor cu drăguţele lui ori cu tinerii fără ocupaţie ce-lînsoţeau la curse. Bineînţeles că n-aveau niciun interes să omoare găina cu ouă de aur. Nu, locotenente, sunt singura dumitale vinovată posibilă.

— V-aş considera mai curând victimă, pentru că Miss Evans v-a scăpat din mâinile unor agresori. Nu-mi spuneţi nimic despre povestea asta?

Acum mi se părea că Amanda realmente se amuză şi mi-a aruncat o privire sfidătoare.

— E poliţai? l-a întrebat pe Michael indicându-mă printr-o uşoară mişcare a capului.

Acesta s-a arătat surprins şi a şovăit mai înainte de a răspunde. Într-un târziu, a spus:

— Nu, Miss Evans nu face parte din poliţie. Se ocupă de acest caz numai ca persoană particulară, şi cred că doar ea vă poate destăinui mai multe, dacă doreşte. Să ne întoarcem însă la povestea cu răpirea, ce s-a întâmplat?

Amanda îşi reluă iarăşi aerul îmbufnat de fetiţă martirizată pe nedrept pentru o greşeală pe care n-a săvârşit-o. Cred că aşa o plăceam cel mai mult.

— I-am repetat de o sută de ori lui Carol că nu ştiu nimic, a gemut. Mă dusesem la Malibu Beach să mă bronzez, aşa fără motiv, dintr-o pornire de moment. Mi se întâmplă adeseori.

— Să vă duceţi la Malibu Beach?

— Nu, să acţionez sub un impuls subit, nu te da mai prost decât eşti, locotenente. Am mâncat ceva în grabă la Sea Lion şi, când am ieşit, doi tipi m-au tras într-o maşină. N-au suflat o vorbă până a intervenit Carol. Sinceră să fiu, am crezut că era o înscenare.

— De aceea prietenul dumitale Nick Turner l-a trimis la Miss Evans pe sergentul McEnroy?

— Merită să revenim la treaba asta? M-am explicat ieri cu Carol. Pur şi simplu i-am istorisit întâmplarea lui Nick, împărtăşindu-i bănuielile mele, asta-i tot. N-am niciun amestec în episodul McEnroy. Şi-i inutil să fiu întrebată dacă sunt logodită cu Nick, e ridicol. Ca şi cum ar putea fi o partidă pentru mine!

— Aveaţi vreo armă la Hacienda? a întrebat locotenentul, considerând preferabil să schimbe subiectul.

— Niciuna, mamei îi era frică de lucrurile astea şi ni le interzisese.

— Încă o întrebare şi nu vă mai reţin. Ştiaţi că tatăl dumneavoastră e proprietarul cazinoului Paloma?

— Da, recunoscu ea binevoitor. Tata ne informase când l-a invitat pe Nick acasă, la cină. Toţi fusesem foarte miraţi, mărturisesc, dar nu ne-am fi îngăduit să-l întrebăm de ce făcuse această achiziţie. Baynard a pretins că era o manevră, ca să ascundă fiscului beneficiile excedentare; dar nu se potrivea în niciun chip cu felul de a fi al Tati.

— Aşa-i, şi ştim că tatăl dumneavoastră nu s-a supus unor raţiuni de această natură. Miss Greenwood, vă mulţumesc şi sper să nu mai fie nevoie să vă deranjez.

— Aşa sper şi eu! a spus.

— Amanda, după ce-l conduc pe locotenent să mă întorc să stau cu dumneata? i-am sugerat, vorbind pentru primă oară.

— Dacă ţii, a răspuns într-o doară.

Când am ieşit din Hacienda am văzut că doar o maşină îl mai aştepta pe locotenent; toţi oamenii lui plecaseră.

—Ei, Michael, l-am întrebat, ce crezi despre dulcea Amanda?

— E mai rea decât mă temeam, pariez că o să se plângă de mine lui DA. La urma urmei, prezenţa dumitale îmi va fi o garanţie, n-o să poată susţine că n-am fost respectuos!

— Michael, te-am admirat, în locul dumitale i-aş fi ars una la fund...

— La ce bun! Fetele astea bogate cred că le e îngăduit să facă orice, cu toate că nu-i mare lucru de capul lor. Oricum, îi plâng de milă celui pe care şi-l va alege drept soţ.

— Dumneata crezi că şi-a ucis fratele? Dacă e să aplic formula: cine profită de pe urma crimei? Îmi pare absolut potrivită.

Cairn începu să râdă.

— Ei! mergi cam departe. Dacă o formulă ca asta s-ar aplica în toate cazurile, ar fi rezolvate toate crimele. Pasiunea, ura, răzbunarea sunt mobiluri la fel de

puternice. Chiar dacă luăm drept mobil interesul, contrar părerii pe care o afişezi, nu Amanda avea cel mai mult de câştigat de pe urma morţii fratelui ei. Imperiul Greenwood e condus în prezent de Dick Hayes, un băiat strălucit, care însă nu are avere. Se bucură de încrederea consiliului de administraţie, dar în fapt depinde de bunăvoinţa acţionarului majoritar, adică a familiei Greenwood. Baynard se apropia de vârsta cuvenită pentru a-şi asuma preşedenţia societăţii, şi este de notorietate că cei doi nu se înţelegeau, ne-a confirmat-o Mrs. Scott. Hayes nu mai riscă acum să i se fure preşedenţia.

— Cu Amanda ce faci?

— Carol, poate o să-ţi par demodat, dar nu cred că un imperiu petrolier precum cel al familiei Greenwood ar putea fi condus de o femeie. Mai cu seamă de Amanda, care n-ar avea nici tăria de caracter, nici dorinţa s-o facă.

Sar ca arsă ori de câte ori aud asemenea vorbe, de parcă o femeie n-ar preţui cât un bărbat! Inteligenţă, seriozitate, spirit de decizie, puţine sunt domeniile în care femeile nu-i depăşesc pe bărbaţi; singura noastră slăbiciune e că suntem stupid de sentimentale. În orice caz e un defect pe care eu nu-l am! Cât despre forţa fizică, de care ei sunt atât de mândri; puţini masculi ar câştiga măsurându-se cu mine.

— Michael, eşti plin de prejudecăţi, o femeie ar fi la fel de capabilă ca şi Mr. Hayes să conducă imperiul Greenwood; zău, încă te mai crezi în secolul trecut. În

schimb, de acord, n-o văd pe Amanda în această postură; cea de ucigaşă mi s-ar părea mai potrivită pentru ea.

— Şi totuşi nu, Carol. Admiţând chiar că v-aţi fi întors destul de devreme ca să fi avut posibilitatea materială de a comite crima, nu văd cum o fată pe jumătate beată şi-ar fi ucis cu sânge rece fratele. Căci, nu uita, e vorba de un omor săvârşit cu metodă: noi n-am găsit niciun indiciu, iar arma a fost ştearsă cu multă grijă. Astea cer o minte neînceţoşată de alcool.

— Aşi! până şi cineva care a băut o sigur că nu ratează trăgând de foarte aproape, ca în cazul de faţă. Cât despre urmele pe care nu le-aţi găsit, de ce să fi existat dacă Amanda venea pur şi simplu din camera ei? Faimosul sânge rece de care pomeneşti se reduce la faptul că s-a gândit să-şi pună mănuşi ca să tragă. Cu toate serialele noastre de la TV, până şi un copil de cinci ani ştie ce precauţii trebuie luate în ziua de azi.

— Uiţi ce-i spuneam lui Ron Burns: Un pistol de 9 mm e o armă serioasă, aş zice aproape de profesionist, nu-i una din jucăriile pe care le întâlneşti în casele astea luxoase. Or, Miss Greenwood ne-a spus că la Hacienda n-a existat niciodată un pistol, ceea ce-i uşor de verificat întrucât pe revolverul Smith şi Wesson mai figurează încă numărul seriei. Nu, crede-mă, n-are nimic de-a face cu treaba asta.

— Recunosc, eu o văd mai curând omorând într-un acces de furie decât cu premeditare. În fine, să mă ţii la curent, Michael.

9

Întorcându-mă la Hacienda, am găsit-o pe Julie dereticând maşinal prin hol, cu ochii încă roşii de plâns. Mi-a stârnit mila şi m-am simţit obligată să-i adresez câteva cuvinte de consolare, care au făcut-o să plângă din nou.

— Ce-o să se întâmple cu mine acum? a izbutit să articuleze între două hohote. Miss Amanda nu mă iubeşte, cu siguranţă că n-o să vrea să mă mai ţină.

— Cât trăieşte Mrs. Greenwood, nu cred că ai de ce să te nelinişteşti. În privinţa Amandei, nu-i fată rea şi are nevoie de dumneata, aşa că până la urmă poate o să vă înţelegeţi.

— Dimineaţă când a ieşit, iar m-a ocărât, fiindcă micul dejun nu era bine pregătit.

— A ieşit dimineaţă?

— Da, cu maşina, destul de devreme.

— A lipsit mult?

— Oh! poate o oră. N-am fost atentă.

— Încă nu descoperiseşi corpul?

— Nu. Mai ap... apoi.

Au apucat-o din nou hohotele de plâns şi m-am resemnat s-o las acolo, cu durerea ei. Mă întrebam unde să se fi dus Amanda şi de ce o găsisem la ea în cameră în ţinută de casă, nu în haine de oraş. Poate că făceam un mister din nimic, însă m-am hotărât să aflu adevărul. Am urcat, am ciocănit la camera ei şi am intrat nemaiaşteptând un răspuns care, oricum, n-ar fi venit. Amanda sta din nou în fotoliu, cu genunchii îndoiţi sub bărbie. Părea abătută.

— O să mă aresteze? m-a întrebat de cum m-a văzut.

— Să te aresteze? Pentru ce?

— Pentru că mi-am omorât fratele, bineînţeles.

Mărturisirea m-a surprins întrucâtva.

— L-ai omorât, e-adevărat?

— Probabil. Cine altcineva s-o fi făcut?

Eram perplexă: îşi batea joc de mine sau vorbea sincer?

— Amanda, îţi aminteşti că l-ai omorât?

— Nu, eram prea beată. Tot ce-mi amintesc este că m-am culcat.

— Ştii, nu eşti singura suspectă posibilă, Dick Hayes avea totul de câştigat de pe urma morţii lui Baynard, ba chiar mai mult decât tine dacă am înţeles bine situaţia. Şi-apoi, dacă asta te poate linişti, află că DA l-a sfătuit stăruitor pe locotenentul Cairn să se convingă personal că eşti nevinovată ca un prunc.

— Honest John e un tip şic, a spus schiţând un zâmbet de satisfacţie, simt însă că poliţaiul ăsta mă crede vinovată. De altfel, trebuie să aibă dreptate.

— Şi la urma urmelor, de ce vrei să fii ucigaşa lui Baynard? Nu se leagă!

— Îl uram şi aveam tot interesul să-l văd dispărând, iată de ce. Dacă în noaptea trecută am intrat în camera, lui şi am văzut lângă el un pistol, n-am putut să rezist ispitei de-a apăsa pe trăgaci.

— Asta-i bună, ne-ai spus adineaori că aici în casă nu există arme.

— Aşa-i. Mama nu voia să avem, zicea că riscurile de accident sunt prea mari.

— Deci pistolul Smith şi Wesson, folosit probabil în asasinarea fratelui dumitale, nu se afla aici până aseară.

— E verosimil, în orice caz eu nu l-am văzut niciodată. Putea însă fi adus de Baynard sau de una din fete. Ar trebui întrebate.

— Le cunoşteai?

— Nu, le schimba întruna. Până şi o negresă! Mă-ntreb cum un bărbat alb poate dori asemenea fiinţe!

— Amanda, după toate aparenţele, fratele dumitale nu-ţi împărtăşea ideile. Se înţelegea, pare-se, destul de bine cu Julie, şi-o să-ţi spun chiar că ea îlplânge mai mult decât dumneata.

— Evident, se culca cu el. E un pui de lele.

— Ea nu ne-a spus aşa ceva; în fine, nu tocmai.

— Ştiu, şi-a făcut pesemne numărul în legătură cu albii şi cu negrii care trebuie să stea, fiecare, la locul lui. Asta-i ce povesteşte, nu şi ce face! Îi ştii uniforma de lucru; când frate-meu era acasă, se schimba înainte de-a intra la el să

facă curat. Îşi punea o fustă strânsă pe corp şi o bluză transparentă sub care n-avea sutien; îşi păstra totuşi şorţuleţul de slujnicuţă, ceea ce-o făcea şi mai provocatoare.

Am început să râd.

—Nu-i nimic rău într-asta.

— Am intrat odată în cameră la Baynard fără să ciocănesc, Julie avea sânii dezgoliţi şi se zbenguia cu el în pat. Aşa că să n-o facă pe mironosiţa!

— Măcar nu-ţi ascunzi antipatia! i-am spus continuând să râd. Cred că nici ea nu te iubeşte prea mult. Ne-a povestit că aproape ai acuzat-o că ţi-ar fi furat un costum de baie pe care de fapt i-l dăcluseşi.

Amanda a înălţat din umeri.

— Încă una din gogoşile ei cât se poate de caracteristice. I-am cerut într-o zi să arunce un costum de baie care nu-mi mai plăcea, ceea ce nu înseamnă că i-l dădusem ei. A! de acord, putea să-l păstreze, dar ar fi putut fi discretă, să nu-l poarte de faţă cu mine, în piscina mea.

— Făcea baie în piscina dumitale? am repetat, mirată.

— Cu Baynard, fireşte. Tata n-ar fi îngăduit asta niciodată. Dar după moartea lui, frate-meu făcea doar cum îl tăia capul. Se afişa cu slujnica şi aducea aici orice fufă.

— Mama nu zicea nimic?

—Ba da, a încercat să-l oprească, dar n-a avut niciodată multă autoritate. În ultima vreme boala o silea să rămână mereu în cameră, iar Baynard profita ca să facă ce voia.

— Crezi că Julie poate avea vreo legătură cu moartea lui? În definitiv, e ultima care l-a văzut in viaţă.

— O, ce absurditate! a izbucnit. Julie e doar o copilă; îl iubea mult pe frate-meu în felul ei, nu i-ar fi făcut niciodată rău.

Amanda mi-a devenit mai simpatică spunând lucrurile astea.

— Atunci cine? am întrebat-o.

— Dacă nu eu, zău că nu văd cine altcineva.

— Dick Hayes?

— Nu, a răspuns fără şovăire. Îl cunosc bine pe Dick. De acord, e foarte ambiţios şi n-are avere; dar e prea inteligent ca să se compromită printr-un asasinat. Gândeşte-te numai, ar fi trebuit să angajeze un ucigaş care l-ar fi putut şantaja tot restul zilelor lui.

— Şi dacă ar fi comis el însuşi asasinatul?

Amanda a izbucnit în râs.

— Se vede că nu-l cunoşti, e prea fricos! Nu, Dick, să ucidă el însuşi pe cineva e cu totul exclus... L-am dus cu preşul, a înghiţit totul! De zeci de ori ar fi trebuit să mă strângă de gât sau cel puţin să mă plesnească, totdeauna s-a mărginit să se uite la mine trist, cu ochi de câine bun, bătut pe nedrept.

— Rămâne Nick Turner..., am spus, pândind-o pe Amanda cu coada ochiului.

— Da, rămâne Nick. El ar fi putut s-o facă, normal. Necazul e ca abia de-l ştia pe frate-meu şi nu văd de ce l-ar fi omorât!

— Era totuşi primit aici.

— Foarte rar. Când am început să ies cu Nick, Baynard m-a însoţit o dată la Paloma. A jucat la ruletă şi a pierdut. La plecare, era aşa de furios că a jurat să nu mai pună vreodată piciorul acolo în local, a adăugat râzând. Cred însă că era gelos pe Nick.

— Gelos! am exclamat surprinsă. Dar mi-ai spus mereu că nu te putea suferi.

— Carol, una n-o exclude pe cealaltă, ar trebui s-o ştii. Baynard mă ura, însă mă şi dorea. La cincisprezece-şaisprezece ani, intra în baie când eram eu acolo, sub cele mai ridicole pretexte, ca să mă vadă goală.

— De ce nu te închideai?

Amanda păru mirată de stupiditatea întrebării. A înălţat uşor din umeri.

— Pentru că mă distram să-l excit, bineînţeles, mi-a răspuns. Îl provocam din capriciu, invitându-l să-mi maseze spatele sau să mă ungă pe piept cu cremă, ca să nu mă ardă soarele. Era foarte amuzant, mâinile începeau să-i tremure şi se înroşea. Povestea a durat un an. Într-o noapte n-a mai rezistat şi a venit în cameră la mine. L-am întrebat ce vrea şi mi-a spus cu voce sugrumată că dorea să facem dragoste. Atunci i-am râs în nas şi l-am ameninţat că strig după Tata. Când a înţeles că nu voi ceda şi că mi-am bătut joc de el, a început să mă urască. Dar tot mă dorea!

— Totuşi, frate şi soră...

— Oh! n-am refuzat să mă culc cu el pentru că-mi era frate; dimpotrivă, mai curând asta m-ar fi excitat. Pur şi simplu era doar un puşti mizerabil, mai mic decât mine, băieţelul tatii, speranţa imperiului Greenwood; mă simţeam foarte fericită că-l împiedic să-şi satisfacă o toană. Cred că-ţi par stricată, de-a binelea, nu?

— Un pic, da. Pe de altă parte, eu n-am avut niciodată fraţi şi să-i duc pe băieţi nu s-a numărat printre sporturile mele preferate, deci mi-e greu să-mi dau seama.

— Nu vorbeşti niciodată despre dumneata.

— Fiindcă nu-i nimic de spus.

— Ai avut totuşi părinţi, presupun, nu?

— Da, i-am părăsit de cum am împlinit optsprezece ani şi nu ştiu dacă acum mai sunt în viaţă sau nu.

— Şi, desigur, n-ai fost nicicând logodită ori măritată?

— Nu, n-am fost.

— Măcar eşti în stare să iubeşti?

— Amanda, şi aşa şi am spus prea multe despre mine, poate-ţi voi răspunde la această ultimă întrebare mai târziu, nu acum. Nu ţin să vorbesc despre mine.

Amanda m-a privit o vreme de parcă ar fi cercetat un animal rar. Era derutată pentru că nu mă putea include în categoriile familiare ei. S-a ridicat brusc, renunţând cu siguranţă să mă mai înţeleagă. A deschis uşa şi a chemat-o pe Julie căreia i-a cerut să ne pregătească biftecuri şi *apple-pie*[12]. Apoi, întorcându-se spre mine:

— Ce preferi să bei, cabernet sauvignon sau gamay beaujolais? m-a întrebat.

— La carne în sânge beau de obicei chablis. Şi mi-ar plăcea şi jeleu de coacăze peste biftec, ştiu că nu-i foarte ortodox, dar....

— De ce nu? Carol, aşa măcar ai ceva uman în dumneata. Avem în pivniţă chablis din Napa Valley. O să ne aducă Julie. Nu te plictiseşte să-mi ţii companie şi în seara asta?

— Dimpotrivă, sunt încântată, şi e foarte firesc să nu vrei să rămâi singură după toate câte s-au întâmplat azi.

— Dacă faci aluzie la moartea lui Baynard, şi uitasem de ea, mi-a răspuns fixându-mă cu insolenţă. Apoi a adăugat: acum, spre seară, începe să fie ceva mai răcoare. Haide, o să înotăm în piscină, iar Julie o să ne servească pe terasă.

Am aprobat şi am urmat-o. Pe când coboram a strigat la tânăra negresă să ne aducă prosoape de baie.

— Carol, vrei un costum? mi-a propus Amanda. Aici, eu fac totdeauna baie goală.

Şi-a scos chimonoul, lăsându-l să-i cadă la picioare, iar Julie, care-i cunoştea obiceiurile, l-a luat repede de jos. Amanda a alergat la piscină şi a făcut o săritură impecabilă, eu urmărind-o cu privirea, un pic uluită.

— Face aşa chiar şi când sunt bărbaţi de faţă, mi-a spus Julie pe un ton confidenţial. Domnu' Baynard, el îşi punea un slip.

— O să-mi pun şi eu, i-am zis. Îmi trebuie măsura 14.

Am însoţit-o ca să mă schimb în camera unde ţinea lucrurile de baie. Când am ajuns la piscină, Amanda făcea pluta oferindu-mi privirii corpul ei gol. Am sărit şi eu, am

făcut două bazine, apoi m-am dus să mă întind lângă piscină, pe o saltea pneumatică încăpătoare. După un timp, a ieşit şi Amanda din apă, s-a şters, şi-a înfăşurat un prosop în jurul şalelor, apoi s-a lungit alături de mine.

— Vrei să-ţi povestesc o întâmplare instructivă, care s-a petrecut în bunul nostru oraş? m-a întrebat.

— Realmente instructivă?

— Pioasă, s-ar putea chiar spune.

— N-am nicio îndoială că o întimplare pioasă, povestită de dumneata, Amanda, n-are cum să nu fie interesantă. Te ascult.

— Ei bine, o să evoc memoria călugăriţei Aimee, o femeie sfântă care fără doar şi poate ar merita să fie considerată protectoarea noastră modernă. S-a născut în Canada, la Ontario, s-a căsătorit de foarte tânără cu un pastor şi s-a dus cu el în China. Dumnezeu însă l-a chemat la el, ea revenind în Statele Unite unde s-a recăsătorit. Dar vai, bărbatul era un păcătos pe care a fost nevoită să-l părăsească. Atunci a pornit-o într-un lung turneu, însoţită de mama ei, cu scopul de a ţine predici. Când, în 1918 a ajuns în Los Angeles, era încă tânără şi drăguţă. A înfiinţat *Internaţional Church of the Foursquare Gospel*[13] şi s-a apucat să predice în aer liber. N-avea egal când era vorba să exalte publicul, iar predicile ei atrăgeau tot mai multă lume.

Curând a avut îndeajuns de mulţi bani ca să construiască Angelus Temple. Nu mai există astăzi, însă Tata a avut ocazia, în tinereţe, să asiste la o slujbă

religioasă şi, într-unul din rarele-i momente de destindere, ne-a povestit cum era acolo. Templul aducea mai mult a cinematograf decât a biserică; avea, în special, o întreagă maşinărie de creat iluzii care i-ar fi făcut să pălească de invidie pe mulţi specialişti de la Hollywood. Deasupra clădirii se afla o uriaşă cruce din neon ce se învârtea continuu în juru-i. În biserică aveau curând să se îngrămădească peste cinci mii de credincioşi în fiecare duminică.

— Nostimă escrocherie. Ce religie propăvăduia călugăriţa Aimee? am întrebat-o.

— Oh! ca totdeauna, un fel de creştinism care se trăgea din protestantism. În măsura în care promitea paradisul celor ce se arătau generoşi cu templul, toată lumea era mulţumită. Oricum, Angelus Temple nu s-a golit până la 18 mai 1926. În acea tragică zi, călugăriţa Aimee s-a dus pe plajă Santa Monica să se scalde şi a dispărut în apă.

— Eu cunosc altele care au fost gata să dispară de pe plaja Malibu, am spus cu voce slabă, însă Amanda s-a prefăcut că n-aude.

— Nu-ţi poţi închipui ce disperare i-a cuprins pe foarte mulţi din Los Angeles a continuat ea. Dumnezeu o chemase pe sfânta călugăriţă Aimee ca să-i pedepsească pe oameni pentru greşelile lor, se spunea în mod curent. A reapărut după două săptămâni în plin deşert al Arizonei. O vreme s-a strigat că-i un miracol. Mai apoi, când ea a pretins că fusese răpită şi că izbutise să scape de agresori, lumea a început să-şi pună întrebări. Explicaţiile ei

încurcate şi vagi au intrigat presa care-şi mobilizase, pentru acest caz, cei mai buni reporteri. Au descoperit repede că în loc să fie răpită şi brutalizată, cum susţinea, călugăriţa Aimee îşi petrecuse cele două săptămâni cu mult mai plăcut. Trăsese la un hotel confortabil de pe coastă în compania unui slujbaş de-al ei care arăta bine. A izbucnit scandalul, şi a fost chiar judecată pentru ofensă la adresa justiţiei, fiindcă depusese plângere că fusese răpită. Au achitat-o, însă devotamentul credincioşilor se zdruncinase serios. Administraţia fiscului a profitat de situaţie ca să cerceteze veniturile templului. Călugăriţa Aimee s-a sinucis înghiţind „accidental" prea multe somnifere, şi de data asta n-a mai apărut. Consider întâmplarea deosebit de instructivă, dumneata nu, Carol?

— În orice caz, interesantă, dar nu prea văd de ce mi-ai povestit-o?

— Poate pentru că-mi găsesc multe în comun cu această călugăriţă Aimee, mi-a răspuns privindu-mă cu aer batjocoritor.

Mărturisirea indirectă pe care mi-o făcea declaraţia asta a ei era atât de neprevăzută încât, fără să vreau, am tresărit.

— Ţii realmente să spui că ai fost răpită cum a fost şi călugăriţa?

— Ei, Carol, ştii prea bine că eu spun ce-mi trece prin minte; nu trebuie să dai prea multă importanţă.

Am privit-o în tăcere, era foarte frumoasă aşa cum stătea, aproape goală în lumina serii. Soarele, înroşindu-

se, îi colora părul într-o nuanţă de castaniu-auriu şi-i arămea pielea. M-am întrebat dacă mi se oferea privirii aşa din lipsă de pudoare, ori ca să mă provoace. Mi-am dus binişor mâna spre ea şi cu vârful degetelor i-am urmărit conturul sânului, apoi am coborât încetişor înspre pântece. S-a lăsat în voia mea cel mult câteva secunde, după care m-a respins.

— Carol, vreau să-ţi fiu prietenă, mi-ia spus, dar nu în acest fel. Am încercat o dată la Universitate; nu pot, mă dezgustă.

10

A doua zi mă simţeam nemulţumită de relaţia cu Amanda. N-aveam totuşi ce să-i reproşez. Eu nu eram „normal”, nu ea. Ne petrecusem seara împreună privind la televizor finala celui de-al 23-lea concurs *Junior Miss Pageant*, şi asta pentru că invitatul de onoare al acestui jalnic show era Andy Gibbs, Amanda numărându-se printre fanii lui! M-am întors acasă şi m-am culcat devreme; la drept vorbind, după noaptea precedentă n-aveam nimic mai bun de făcut. Când m-am trezit i-am telefonat mai întâi Norei Scott, fixându-mi o întâlnire pentru ora trei după-amiază, apoi l-am sunat pe Michael Cairn ca să aflu dacă avea vreo noutate. M-a înştiinţat că le identificase pe cele două fete care-l însoţeau pe Baynard în seara crimei şi că le aştepta dintr-o clipă în alta la Biroul Central.

— Vin, i-am spus, şi am închis.

Nu port aproape niciodată rochie, nu din aversiune faţă de îmbrăcămintea feminină, ci pentru a nu stârni pofta bărbaţilor. Privirile lor insistente, care pornesc de la picioare, zăbovesc asupra fundului, se cufundă în decolteu, mă înfurie la culme. Mă simt ca un animal

asupra căruia masculul dominator are toate drepturile; dacă celelalte femei văd în aceste atenţii un omagiu, eu nu le pot suporta. De aceea îmi pun aproape totdeauna pantaloni şi un pulovăr. În acea dimineaţă, totuşi, mi-am dorit să arăt ceva mai atrăgătoare pentru locotenentul Cairn, pe care-l găseam de o răceală dezagreabilă. Am o garderobă foarte săracă şi nu-mi era greu să aleg; m-am îmbrăcat într-o rochie roşie cu imprimeuri negre, al cărei decolteu în formă de V îmi scotea în evidenţă sânii. Aşa m-am prezentat la biroul Omuciderilor şi, văzând ce priviri îmi aruncau bărbaţii pe care i-am întâlnit acolo, am înţeles că produceam efectul scontat. Însuşi Michael, salutându-mă, m-a studiat surprins.

— Dar eşti frumoasă aşa, Carol, mi-a spus aproape fără voia lui. De ce nu te îmbraci mai des în felul ăsta?

— Mă simt mai bine în pantaloni, i-am răspuns cu sinceritate. Ai veşti?

— Da, mai multe. Întâi de toate, raportul medicului legist. Fixează ora decesului aproximativ între unu treizeci şi trei. Pistolul Smith şi Wesson găsit lângă corp este într-adevăr arma crimei, cercetăm în continuare când şi cui a fost vândut. Am făcut progrese şi în privinţa alibiurilor. Dumneata şi Amanda v-aţi încheiat seara la Watergate Falls, spre două treizeci dimineaţa. Cum acest cabaret se află doar la vreo douăzeci de minute de Bel Air, la acea oră Miss Greenwood a avut, teoretic, posibilitatea să comită crima. Spun teoretic, deoarece tot n-o cred vinovată, pentru motivele pe care le ştii.

— E ceea ce DA înţelege prin a da dovadă de tact, bănuiesc, i-am spus cu destulă perfidie.

— Carol, ce vrei să zici?

— Că drăgălaşa asta mititică îmi pare la fel de inofensivă şi de inocentă ca o tigroaică adultă.

Michael şi-a înălţat braţele la cer.

— Hotărât lucru, îi porţi pică. Deşi credeam că sunteţi prietene. De câte ori să-ţi repet că e vorba de o crimă comisă cu sânge rece, de un ucigaş experimentat, nu de o tânără cam nebunatică?

— În orice caz, dacă ar fi vinovată tot ai fi în stare să-l arestezi pe grădinar, nu?

— Carol, de ce eşti azi atât de agresivă?

— Michael, fii sincer, ce vei face dacă vei descoperi că Amanda şi-a ucis fratele?

— O să-l informez pe procurorul districtual care va decide.

— Întocmai aşa credeam şi eu.

Evident, nu lua şperţ ca McEnroy, însă ştia să acorde prioritate dorinţelor politicienilor faţă de ce-i dicta propria conştiinţă. Pricepusem asta de când dădusem ochii cu el în birou la Honest John Mulligan. Dar, în definitiv, cu ce drept îl judecam? Nu părăsisem noi Vietnamul ca să ne supunem politicienilor aflaţi în solda Roşilor, lăsând astfel un întreg popor pradă tiraniei comuniste? Nu, realmente, n-aveam dreptul să-i fac reproşuri lui Michael, eram şi eu tot aşa de coruptă. Tăcerea mea l-a mirat.

— Carol, ce se întâmplă cu dumneata? Te iei de mine fiindcă ţi-am spus că te găsesc frumoasă?

A nimerit-o. Am fost nevoită să recunosc în forul meu interior că atitudinea pe care o aveam faţă de bărbaţi e foarte ambiguă. Doream să le plac şi în acelaşi timp mă înfuria interesul pe care mi-l arătau, crezându-se imediat îndreptăţiţi să şi-l manifeste. Michael Cairn îmi era simpatic şi voiam să ies cu el, să-l aud vorbindu-mi despre meseria lui, despre oraşul lui. Ştiam însă că după aceea o să vrea să mă sărute, să se culce cu mine, lucruri normale de altfel pe care eu însă nu le puteam accepta. Totuşi, neintenţionând să-l rănesc, i-am spus:

— Michael, iartă-mă, căldura asta mă face nervoasă. Să nu mai vorbim de Amanda.

M-a privit mirat; şi i-am citit în ochi acel sentiment de superioritate stupidă, tipic bărbaţilor care consideră femeia drept o fiinţă schimbătoare şi imprevizibilă.

— Dick Hayes pare, în schimb, să aibă un alibi solid a continuat. Şi-a petrecut jumătate din noapte la o recepţie dată de primar, sunt vreo sută de persoane care să ateste că l-au văzut acolo.

— N-ar fi putut să lipsească o oră-două fără să se observe?

— M-am gândit, bineînţeles. În cazul lui, însă, e cu totul imposibil. După cină, care s-a sfârşit pe la unsprezece seara, Hayes s-a instalat la o masă şi a jucat canastă până la plecare, în jurul orei patru. O să verific, desigur, dar alibiul mi se pare de beton.

— Şi nu găseşti că-i suspect?

Observaţia mea l-a făcut pe Michael să râdă.

— Hayes ar fi mai mult ca sigur vinovatul într-un serial poliţist, de acord, dar nu şi în viaţa de zi cu zi. Dacă nu s-a sculat de la masa de joc nu putea fi la Hacienda.

— De ce n-ar fi apelat la serviciile unui ucigaş profesionist? am sugerat plină de speranţe.

— Carol, citeşti prea multe romane. Această „profesie" dacă pot spune aşa, există, dar oamenii aceştia nu sunt accesibili, în afară de cazul în care faci parte din mediul lor. Pe de altă parte, Hayes ar fi fost nevoit să se folosească de prea mulţi intermediari iar riscurile de şantaj ar fi fost enorme...

Michael şi-a întrerupt explicaţiile în momentul în care a intrat un poliţist împingând în faţă două tinere femei.

— Locotenente, iată-le pe cele două fete, a trebuit să le trag din pat şi au făcut un tărăboi de toţi dracii, a spus râzând.

Într-adevăr, aveau încă faţa buhăită a celor pe care-i trezeşti cind dorm mai adânc. Mi s-au părut mai ofilite ca la prima şi scurta noastră întâlnire, dar negresa era bine făcută; cealaltă, ca şi mine, avea sânii puţin cam prea mari. Au început să protesteze vehement împotriva acestei arestări arbitrare şi au zis că-şi cheamă avocatul. Simţeai că mai avuseseră de-a face cu poliţia. Când Michael le-a informat despre asasinarea lui Baynard Greenwood de care n-aveau habar, s-au domolit numaidecât. Tânăra negresă s-a arătat chiar sincer tristă.

— Un omor e o treabă serioasă, a conchis Cairn. Nu vă suspectez în mod special, dar cum aţi fost poate ultimele persoane care au văzut-o pe victimă, sunt obligat să vă pun câteva întrebări. În primul rând, vorbiţi-mi despre voi.

Întâi a răspuns femeia albă:

— Mă numesc Donna Costelli, a zis, am douăzeci şi şase de ani, m-am născut în Los Angeles. Acum sunt animatoare la localul Monarch, Downtown; acolo ne-a cunoscut Baynard.

S-a oprit şi s-a întors spre colega ei, de parcă ar fi vrut să-i predea ştafeta. Cealaltă a continuat pe dată:

— Connie McPherson, douăzeci şi patru de ani, născută în Santa Barbara, celibatară, tot animatoare la Monarch. Locuim împreună într-un mic apartament pe Ventura Boulevard; acolo au venit poliţaii dumneavoastră să ne scoată din pat, halal trezire!

— Ce prieteni aveţi?

— N-avem, domnule locotenent, a răspuns Connie, ne lipsim de ei foarte bine, bărbaţii nu sunt decât sursă de necazuri.

— O să vedem, a spus Cairn, care nu credea o iotă din vorbele lor. Să discutăm despre întâlnirea pe care aţi avut-o cu Baynard Greenwood; de când îl cunoaşteţi?

— Eu îl ştiam din vedere de aproape doi ani, a afirmat Donna Costelli, frecventa cu regularitate barurile de noapte şi am avut ocazia să-l zăresc de mai multe ori. Nu-i

vorbisem niciodată până n-a început să-i dea târcoale lui Connie.

— Da, a continuat colega ei, eu îl întâlnisem la Brown Derby, unde m-a dus un tip din Nevada. Baynard cina acolo cu o fată şi, cât a durat masa, nu m-a slăbit din priviri. Deoarece era un puşti destul de frumos şi părea plin de bani, când am trecut pe lângă el am făcut scăpată o cutie de chibrituri cu adresa de la Monarch. Figura a ţinut, în seara următoare era acolo şi-mi oferea şampanie. Când mi-a propus să mă ducă la el, la-neeput am pretins că sunt fată serioasă. A insistat mult şi după ce am discutat de bani am acceptat, în final, cu condiţia să vină şi prietena mea.

— Tarif dublu, presupun? a întrebat Michael, cinic.

— Nu numai de asta, domnule locotenent, a protestat Connie, tinerii bogaţi sunt uneori ţicniţi; cred că le e permis orice. O colegă de-a noastră a fost biciuită iar alteia i s-a turnat acid pe piept. Aşa că de câte ori mergem la un client nou, preferăm să fim două.

— Bun, să admitem, ce s-a întâmplat?

— Ei bine, a reluat Connie, băuse realmente prea mult şi dacă n-aş fi condus eu maşina lui n-am fi ajuns în Bel Air fără accident. Donna ne urma într-a ei. Când am sosit, soră-sa şi o femeie (a şovăit şi, întorcându-se spre mine), cred că este această doamnă, ieşeau.

— Ştiaţi că Miss Greenwood îi e soră?

— Nu, el ne-a spus după plecarea ei. Se certaseră niţel...

— Nu cumva mai degrabă a insultat-o?

— Da, e-adevărat, el a insultat-o şi ea n-a răspuns, a recunoscut fata. În cameră la el a vrut să mai bem ceva. Donna şi cu mine am băut exact un deget de whisky, iar el şi-a turnat de trei ori pe-atât. Îmi dădeam seama că n-o să mai rămână treaz mult timp şi i-am cerut să-mi dea banii pe care mi-i promisese. A făcut-o fără obiecţii, dar când a încercat să se dezbrace a trebuit să-l ajutăm. Am început şi eu să mă dezbrac dar m-a oprit, nu mă mai voia pe mine ci pe Donna!

— Era din ce în ce mai beat, înţelegeţi, domnule locotenent, a continuat aceasta din urmă, şi-a înfundat capul între sânii mei şi s-a pus pe plâns. Când să facem dragoste, a trebuit să-i spun că sunt indispusă şi i-am zis să se culce cu Connie; în definitiv, de ea avusese poftă la început, dar asta nu i-a plăcut. S-a înfuriat îngrozitor, ne-a făcut târâturi şi ne-a poruncit să ne cărăm. Îşi recăpătase întreaga energie şi tot înjurându-ne ne-a împins afară aşa de brutal că n-am mai avut vreme să mă îmbrac.

— La urma urmelor, a zis mai departe Connie, făcusem o afacere bună; am încasat fiecare câte două sute de dolari fără să trebuiască să ne obosim. La plecare, am zărit o negresă tânără vârându-şi capul prin uşa de la hol, ne-a văzut mai mult ca sigur şi trebuie să-l fi auzit pe Baynard. Întrebaţi-o, să vă poată confirma că era în viaţă când, am plecat noi.

— Ştiu, ştiu, a mormăit Cairn. Să vorbim acum de pistol.

— Ce pistol? întrebară cele două fete într-un glas.

— Când Greenwood a fost cu voi, avea pistol la el?

—Categoric nu, a protestat Connie. Noi l-am dezbrăcat, v-am spus, şi dacă ar fi avut vreo armă asupra lui am fi observat-o. Pot să jur că n-avea.

— Şi dumneata ai fi gata să juri? a întrebat-o Michael pe Donna Costelli.

— Da, domnule locotenent, sunt la fel de sigură ca şi prietena mea. N-avea nicio armă şi nici n-am văzut vreuna pe noptieră ori în altă parte prin cameră.

— Bine, vă semnaţi depoziţiile şi vă rog să nu părăsiţi oraşul fără să mă avertizaţi. Poate că o să am şi alte întrebări să vă pun. Carol, vrei să afli ceva de la ele? a adăugat întorcându-se spre mine.

— Doar o întrebare, am spus. A lucrat vreuna din voi la Paloma?

— Nu, a zis Connie, eu am încercat însă nu era niciodată post vacant; ştiu că patronul angajează cât mai puţini negri, e un rasist împuţit.

— Aşa-i, a confirmat Donna. Turner face mereu în aşa fel încât să aibă doi-trei negri printre salariaţi, ca să nu fie acuzat că violează legile privind discriminarea rasială, însă o dată atins procentul, nu mai primeşte. Eu am lucrat şase luni la Paloma în urmă cu ceva mai bine de un an. Am plecat pentru că nu-mi plac localurile mari; reperezi mai uşor clienţii interesanţi în cârciumioarele intime.

— Ai fost amanta lui Turner? a întrebat Cairn.

— Nu i-am fost niciodată prietenă recunoscută, dacă asta vreţi să spuneţi, dar, normal, m-am culcat cu el. Orice

fată nou-venită trebuie să treacă prin patul lui, e regula casei. De altfel, nu-i o corvoadă, e un bărbat frumos şi face foarte bine dragoste. Dacă toţi clienţii noştri i-ar semăna, ar fi o plăcere!

Cele două fete au izbucnit în râs, aruncându-mi o privire complice.

— Încă o întrebare, am spus. O mai întâlniserăţi pe Amanda Greenwood?

— Fata cu care eraţi atunci seara?

— Da.

— Nu, niciodată, a declarat Connie, clătinând negativ din cap. După ce-aţi plecat, Baynard a continuat să ne spună că soră-sa e o scârbă şi o ticăloasă dar atât, n-a mai adăugat nimic.

Intră cineva de la serviciul de pază şi-i înmână locotenentului o foaie de hârtie; citind-o, acesta căzu pe gânduri. Cele două tinere femei tăceau, în încăpere se lăsase o atmosferă apăsătoare. Brusc, Michael şi-a dat, pare-se, seama şi s-a trezit din visare.

— Puteţi pleca, le-a spus fetelor.

După plecarea lor mi-a întins foaia pe care o primise. Am citit-o la rându-mi şi am fluierat încetişor: pistolul Smith şi Wesson care servise la uciderea lui Baynard Greenwood fusese cumpărat din San Diego în urmă cu patru ani de un anume Nick Turner. Era aproape prea frumos ca să fie adevărat. Am început să râd şi am zis:

— Michael, ţi se oferă pe tavă un vinovat croit pe măsură. După părerea mea, dacă o să continui cercetările

rişti să ai surprize neplăcute. Astea fiind zise, crezi că Turner poate fi vinovat?

— Mira-m-aş. Un profesionist ca el n-ar folosi o armă cumpărată legal.

— Se mai întâmplă să-ţi pierzi capul. Îl convoci sau mergem la el?

— E preferabil să-l luăm prin surprindere, să nu aibă timp să-şi avertizeze avocatul. (Apăsă pe clapa de la interfon.) Hopkins, vino la maşină, mergem la Paloma pentru depoziţia lui Nick Turner.

Graţie sirenei poliţiei, câteva minute mai târziu goneam nebuneşte pe străzile din Los Angeles neţinând seamă de regulile de circulaţie. Era destul de ameţitor, recunosc. E de altfel o plăcere după care umblă mulţi poliţai, bănuiesc. M-am abţinut să le împărtăşesc acest gând celor doi însoţitori ai mei care, mai mult ca sigur, nu mi-ar fi apreciat răutatea. Oricum, am ajuns la Santa Monica într-un timp record şi m-am amuzat întrucâtva revăzând parcarea unde-l silisem pe Nick să alerge singura sută de metri din viaţa lui.

Trebuie să fi fost anunţat de sosirea unei maşini a poliţiei deoarece ne-a întâmpinat un om de-al lui care ne-a condus numaidecât în propriu-i apartament, la etajul întâi al cazinoului. Acolo l-am găsit pe Turner în halat tolănit pe o sofa, în compania unei roşcate planturoase, într-un deshabille mov. De cum a dat cu ochii de mine, chipul lui Turner s-a întunecat şi interpelându-l pe Michael, a izbucnit:

— Hei! dumneata ştii că femeia asta transportă grenade? Ei trebuie să-i aplici alineatul trei, nu unor pârliţi ca mine!

Indignarea-i afişată l-a făcut pe locotenent să zâmbească.

—Turner, linişteşte-te, Miss Evans a venit ca observatoare, nimic altceva. Cine-i fata? a adăugat arătând înspre roşcată.

— Gina, una din animatoarele mele. Stă cu mine de câtva timp; vrei să iasă?

— Aş prefera, dar să nu plece, din cazinou, poate am nevoie de ea.

Fata a înălţat din umeri, s-a ridicat şi, înainte de a ieşi, şi-a pus un capot uşor peste deshabille. Michael Cairn s-a aşezat în faţa lui Turner iar sergentul alături, ţinând în mână blocnotesul pentru stenografiat. Eu m-am retras în fundul camerei.

— Trebuie să te avertizez în legătură cu drepturile dumitale constituţionale, a început Michael cu voce foarte oficială.

— Le ştiu, ce mi se reproşează? i-a tăiat-o Turner.

— Trebuie să te mai întreb şi dacă doreşti să fii asistat de un avocat.

— Poate, locotenente, totul depinde de ce ai să-mi spui. Te ascult.

— Ai aflat că Baynard Greenwood a fost ucis ieri-noapte?

— Da, am citit în ziar. Sper că n-o să încerci să-mi pui în cârcă povestea asta?

— Unde erai la ora crimei?

— Locotenente, ascultă, nu juca jocul ăsta de doi bani cu un hârşit ca mine. Spune dumneata mai întâi la ce oră a fost ucis Greenwood fiul şi o să-ţi răspund.

— Între unu treizeci şi trei dimineaţa.

— Am închis la ora două, ca de obicei, apoi am urcat să mă culc.

— Ar putea cineva să depună mărturie?

— Bineînţeles, m-au văzut toţi oamenii mei pentru că verific seară de seară conturile, după care Gina a venit la mine.

— E angajata dumitale, dacă am înţeles bine?

— Doar la parter, aici îmi e prietenă, mărturia ei fiind la fel de valabilă ca a oricărui altuia.

— Turner, între noi fie vorba, alibiuri dintr-astea nu impresionează niciodată completul de judecată. N-am nicio îndoială că prietena îţi va confirma povestea acum, când o s-o interoghez, însă la tribunal e posibil să ciripească o cu totul altă melodie.

Turner a dat din umeri a indiferenţă.

— Locotenente, ştiu că e genul de fată care se înmoaie ca o cârpă, dar de data asta n-are decât să spună adevărul. Mi-am petrecut noaptea cu ea. Şi n-am niciun amestec în uciderea lui Greenwood. De-abia de-l cunoaştem pe băiatul ăsta şi, zău, nu văd de ce să fiu eu anchetat.

— Turner, pentru că, vrei nu vrei, eşti implicat în această treabă. Cunoşti arma asta? a adăugat, scoţând din buzunar modelul Smith şi Wesson găsit lângă corpul lui Baynard.

Nick l-a examinat în treacăt, fără să-l atingă, apoi a semnalat că n-avea habar.

— Locotenente, cum vrei să recunosc automatul ăsta? Am avut cândva unul la fel, dar nu prezenta semne distinctive, pentru mine toate seamănă între ele.

— De acord, toate seamănă între ele, însă dumneata, Turner, ştii la fel de bine ca şi mine că nu toate au acelaşi număr de serie. Pe acesta l-ai cumpărat din San Diego în urmă cu patru ani. Nu-i niciun dubiu, numele şi semnătura dumitale figurează în registru.

— Bine. E posibil ei, şi?

—Şi tocmai cu arma asta a fost ucis Baynard Greenwood.

Deşi presimţea de citeva clipe lovitura, Turner a fost şocat.

— Eşti sigur?

— Absolut, probele balistice au fost efectuate ieri după-masă, iar azi-dimineaţă am primit raportul experţilor. Asasinatul a fost comis tocmai cu această armă.

— Şi ai să pretinzi, poate, că pe ea sunt amprentele mele?

— Nu, arma a fost ştearsă.

A urmat o tăcere destul de îndelungată, timp în care Turner reflecta. De la rădăcina părului începeau să i se

prelingă broboane de sudoare. N-avea comportamentul vinovatului demascat ci mai curând al unuia care încearcă realmente să înţeleagă ce a putut să se întâmple. Pe chip i-au apărut semne de intensă contrarietate, chiar de furie. În fine, mi s-a părut că ia o hotărâre.

— Acum mi-aduc aminte, a spus. Îi dădusem această armă lui Mrs. Greenwood în urmă cu doi ani. Pe atunci, cu toată paza, avuseseră loc nişte spargeri în vilele din Bel Air, vecine cu Hacienda, iar Raymond B. voia să se poată apăra. Am uitat complet după aceea, recunosc.

— Turner, explicaţia dumitale mi-ar plăcea mai mult dacă Mr. Greenwood ar mai fi în viaţă ca să confirme ce spui. Soţia sau fiica lui erau la curent?

— N-am idee, locotenente; nu erau de faţă când i-am dat pistolul.

— Ascultă, Turner, a continuat Cairn pe un ton sever, nu-i prea convingător. Ca alibi îmi oferi doar mărturia unei prostituate, iar în privinţa armei, încerci să te ascunzi în spatele unui mort. Nu-i serios!

— Locotenente, e o înscenare, a izbncnit Turner, începând să se neliniştească. Cineva încearcă să-mi pună în cârcă povestea asta, jur că n-am niciun amestec. Şi-apoi, Gina nu-i ce spui dumneata; e o animatoare, de acord, dar e fată cinstită. Întreab-o, o să confirme că de la o vreme mi-am petrecut toate serile cu ea, acasă.

— Să lăsăm asta deocamdată, a continuat Michael. Acum aş vrea să ştiu exact în ce relaţii erai dumneata cu bătrânu! Raymond B., acest eminent cetăţean căruia îi

furnizai arme şi care ţi-a oferit conducerea cazinoului Paloma. Şi nu încerca să-mi vinzi gogoşi, aflu eu adevărul până la urmă.

Din nou s-a aşternut tăcerea, apraape la fel de îndelung ca adineauri. Nick Turner şovăia în mod evident.

— Ascultă, a zis într-un târziu, aparenţele sunt împotriva mea... Cred că-i mai bine să nu mai spun nimic şi să chem avocatul.

— În cazul ăsta, te inculpez şi-ţi închid localul.

— N-ai dreptul! a răcnit Turner.

— Regret, a răspuns locotenentul, dar ştii foarte bine că există suficiente prezumţii împotriva dumitale, cu sau fără mărturia Ginei.

— O să-mi chem avocatul, a declarat Turner, cu demnitate.

Situaţia mi se părea fără ieşire şi mi-am zis că era poate momentul să intervin.

— Ascultă, Michael, am spus, cred că ar trebui să mă laşi singură cu Nick. O s-ajung, sunt sigură, să-l conving să fie sincer cu noi.

Aceste câteva cuvinte au avut un efect extraordinar asupra lui Turner. A sărit în picioare şi s-a repezit la Cairn apucându-l de braţe şi zgâlţâindu-l cu violenţă. Se bâlbâia.

— N-ai... n-ai dreptul... femeia asta m-a lovit... e sadică, sunt sigur. N-ai dreptul să mă laşi singur cu ea, voi depune plângere!

— Ei haide, Turner, a declarat locotenentul, niţel surprins totuşi, n-o să spui că un om ca dumneata se teme de această doamnă?

— Dumneata n-o cunoşti, e un diavol.

Liniştindu-se un pic, Turner s-a aşezat în fine la loc.

— Nick, n-aveam intenţia să te brutalizez, i-am spus minţind cu neruşinare. Voiam doar să te conving că ai interesul să ne spui adevărul. Mr. Greenwood o ştia pe mama dumitale, nu-i aşa?

— N-o băga pe mama în treaba asta! a strigat.

Fără s-o fac într-adins, atinsesem pare-se un punct sensibil. Nick Turner era pradă unei agitaţii nemaipomenite, chinuit de o puternică luptă interioară. În sfârşit, s-a hotărât.

— Bine, a zis, Cairn, îţi fac dumitale o propunere, ca de la bărbat la bărbat. Îţi răspund la întrebări, dar în particular; aşa că expediază-l pe stenograf, iar dacă această femeie e sub jurământ, să iasă şi ea.

— Dacă e vorba de un şantaj, nu-i posibil.

Nick Turner s-a destins pentru prima oară de când începuse discuţia. A apărut chiar sincer amuzat.

— Aici n-ai nimerit-o deloc! a spus.

— În cazul ăsta, de acord, a declarat Cairn, surprins. Trebuie totuşi să-ţi atrag atenţia că o să pun aceleaşi întrebări şi în mod oficial dacă va trebui să-ţi cer să faci depoziţie la tribunal.

— Nu cred că o să fie necesar, aşa că vreau ca totul să rămână între noi.

— Bine, a făcut Cairn, sergentul Hopkins se va retrage. Miss Evans nu aparţine poliţiei, e aici ca persoană particulară, ţi-am spus, deci poate rămâne.

— Înţelegi, a reluat Turner după plecarea sergentului, dacă vreau ca totul să rămână secret, n-o fac pentru mine ci din consideraţie faţă de familia Greenwood. Şi între noi fie vorba, m-aş mira să ai dumneata intenţia să-i creezi neplăceri!

Michael se arăta din ce în ce mai uluit.

— Turner, aceste scrupule îţi fac cinste, despre ce-i vorba?

— Raymond B. este tatăl meu, a spus pur şi simplu.

Am fost şi eu la fel de surprinsă, recunosc, nu mi-aş fi închipuit una ca asta.

— Trebuie să ne întoarcem cu treizeci şi şase de ani în urmă, a început Nick. Mama, Anna Turner, lucra la biroul din San Diego pentru societatea Greenwood, care pe acea vreme era o firmă de importanţă mijlocie. Din fotografiile pe care le-am păstrat se vede că mama era o tânără destul de drăguţă, cam ca Mrs. Greenwood, dar mai puţin distinsă. Raymond B. era pe-atunci celibatar şi, de fiecare dată când afacerile îl chemau la San Diego, ieşea cu Anna. La-nceput, mergeau doar la restaurant şi în aceeaşi seară el se întorcea în Los Angeles. Într-o bună zi, ea l-a invitat la cină acasă la ea şi el a rămas acolo peste noapte. Înţelegi, era îndrăgostită de el. Legătura lor a durat aproape trei ani, Raymond B. venea s-o vadă pe mama o dată sau de două ori pe săptămână, iar ea se mulţumea cu

atât. Nu era o femeie ambiţioasă, nici pretenţii n-avea. Să fie iubită de patron, fie si pe ascuns, i se părea o soartă vrednică de invidiat. Într-o bună zi Anna a rămas însărcinată, fără să fi vrut. Accepta ideea să avorteze dar când l-a anunţat pe Raymond B., acesta a refuzat. I-a spus că nu are copii şi că e hotărât să-i dea bani să mă educe.

— N-a avut niciodată în vedere căsătoria cu mama dumitale? a întrebat Michael.

— Nu, niciodată. Anna era o femeie simplă, fără educaţie, l-ar fi făcut de ruşine în înalta societate pe care intenţiona s-o frecventeze. De altminteri, cred că atunci când a intervenit accidentul Greenwood se şi plictisise de ea. În orice caz, şi-a ţinut promisiunea şi, de când m-am născut, i-a trimis lunar un cec de cinci sute de dolari, pe care l-a urcat la o mie de dolari câţiva ani mai târziu, ceea ce era enorm. La început, pe când eram mic, venea să mă vadă, dar după ce s-a căsătorit a rupt-o complet cu Anna, mărginindu-se să-i trimită sumele lunare, în mod regulat. Am fost deci crescut de mama care n-avea cine ştie ce autoritate şi n-a ştiut să mă ferească de un anturaj dăunător. Am intrat în mai multe bande de escroci mărunţi. Am avut unele altercaţii cu poliţia.

— Ştiai cine e tatăl dumitale?

— Da, mama mi-a spus de cum am ajuns la vârsta să înţeleg. Când eram puşti îl uram; îmi închipuiam că a făcut-o pe Anna nefericită, acum însă îmi dau seama că ea nu-şi dorise alt gen de viaţă. Cu trecerea anilor am uitat de Raymond B., îmi mai aminteam doar în unele momente

când, un pic strâmtorat, îi ceream mamei să mă depaneze din sumele lunare pe care el i le plătea. Nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap să-l întâlnesc, trăiam în lumi cu totul diferite. De mai bine de zece ani nu-i mai telefonase Annei, iar când a sunat i-a spus că vrea să mă vadă. Asta a fost în urmă cu trei ani.

— Tot îi mai purtai pică?

—Oh, nu! Trecusem de vârsta copilăriilor şi-l considerăm ca pe un unchi îndepărtat, mai degrabă simpatic, pentru că se arăta generos cu mama. M-am dus la biroul lui din LA oarecum intrigat, chiar cu emoţie, recunosc. Mi s-a părut mai bătrân şi mai slab decât în fotografiile pe care i le văzusem prin ziare. Am priceput când mi-a destăinuit că suferă de cancer pulmonar şi că nu mai are de trăit decât un an – doi. Aşa că, se gândise să-mi ofere un post important la una din societăţile lui dar renunţase constatând că duc o viaţă de escroc, nu de om cinstit. N-am încercat nici să neg faptele, nici să mă dezvinovăţesc deoarece era un om foarte impozant: el vorbea, tu îl ascultai. Atunci m-a informat că tocmai cumpărase fără să ştie nimeni un cazinou, Paloma, şi că o să-l conduc eu, acest fel de muncă fiindu-mi mai potrivit. Normal, am fost nebun de bucurie şi i-am mulţumit mult, neştiind însă exact ce atitudine să adopt faţă de el. Era foarte rece, înţelegi dumneata, mare domn. Mai târziu aveam să-mi dau seama că nu se purta altfel nici cu familia lui.

— Te-a primit la el?

— Da, după ce m-am instalat aici m-a invitat de două ori la cină, în vila de la Hacienda. Nici acum nu ştiu de ce.

— Nu-i mărturisise familiei că eşti fiul lui nelegitim?

— Nu, locotenente. Deşi nu l-ar fi jenat, pentru că domnea ca un stăpân absolut la el acasă, până şi soţiei îi era frică de el. Îmi ceruse însă să-i promit că voi păstra secretul, nedându-mi nicio explicaţie.

— Atunci cum se face că, deşi ştiai că Miss Greenwood îţi e soră vitregă, ai devenit curtezanul ei?

— Locotenente, crede-mă, nu sunt prea mândru de treaba asta. Ce-o să spun mai departe e tot secret, de data asta pentru Amanda. Am fost deci invitat de două ori la Hacienda şi am cunoscut familia lui Raymond B. Amanda m-a uluit, bineînţeles, nu mai întâlnisem o fată atât de frumoasă şi de distinsă... Dar, jur, nimic nu s-ar fi petrecut între noi dacă ea nu s-ar fi năpustit literalmente asupra mea.

— Mr. Greenwood şi-a dat seama?

— Nu de la început. Trebuie spus că nu-l interesa defel ce făcea Amanda, în ochii lui conta doar fiu-său. Deci, ea mi-a cerut să-i arăt Paloma, lucru pe care, evident, nu puteam să i-l refuz. O dată ajunsă aici, şi-a făcut formidabilul ei număr de seducţie şi, ca s-o opresc, în ciuda a ceea ce-i promisesem tatălui ei, în fine, al nostru i-am dezvăluit legătura de rudenie dintre noi, convins că apoi o să mă lase în pace. Dimpotrivă, asta cred c-a excitat-o mai mult şi m-a forţat să-i devin amant.

— Totuşi nu v-aţi logodit? am spus.

— Nu, am zis-o ca să mă laud, îmi dădeam importantă faţă de oamenii mei.

— Şi cât a durat legătura voastră Mr. Greenwood n-a bănuit nimic? a continuat Michael.

— Am devenit amantul Amandei aproape cu şase luni înainte de moartea lui Raymond B. Într-o după-amiază, când m-am dus la ea acasă, ne-a surprins pe punctul de a ne săruta. Momentan mi-a fost frică, recunosc, de reacţia lui. Dar n-a zis nimic, de parcă purtarea fiicei lui l-ar fi lăsat complet indiferent. Era un om foarte rece, foarte dur.

— Privitor la dulcea Amanda, ce-ar fi să vorbim despre răpirea ei, dragul meu Nick, i-am spus cu nevinovăţie.

— Sunt obligat să-i răspund acestei femei? l-a întrebat pe Michael, trezindu-i-se din nou duşmănia faţă de mine.

— Consideră că am vorbit eu, i-a răspuns Cairn. Ce ştii despre asta?

— Absolut nimic! Amanda a venit să-mi povestească întâmplarea oarecum îngrozită, nu înţelegea. De altmiteri, mi se părea că o impresionase mai mult intervenţia acestei femei decât răpirea în sine!

Aproape că-i împărtăşeam părerea. De când Amanda încercase să mă provoace povestindu-mi parabola cu Aimee, călugăriţa, priveam întâmplarea aceea dintr-un alt unghi. Se vede că Amanda avea întâlnire cu bărbaţii aceia la Malibu Beach iar eu am stricat totul. Iată de ce se temuse de mine şi-i ceruse lui Nick să afle cine sunt şi ce intenţii am. Un singur lucru mai rămânea neclar: de ce bărbaţii aceia dacă ea era de acord cu ei, o târâseră atât de

brutal în maşina lor! Oricum am luat-o, ceva şchiopăta în povestea asta. Eram totuşi foarte hotărâtă să limpezesc totul.

— Bun, să admitem, a conchis Michael Cairn. Aceste mărturisiri ne permit să înţelegem mai bine situaţia şi, sunt de părerea dumitale, trebuie să rămână între noi. Nu te aştepta totuşi să te cred pe cuvânt, am de gând să-ţi verific în mod discret afirmaţiile. În orice caz, posibilitatea de a-l fi omorât pe Baynard, chiar dacă îţi era frate vitreg, nu poate fi eliminată.

— Ca să omori pe cineva trebuie să ai un mobil. Locotenente, gândeşte-te şi dumneata, eu n-aveam niciunul. De-abia de-l cunoşteam pe băiatul ăsta, îl întâlnisem de vreo patru-cinci ori. Ce interes aş fi avut să-l omor? Partea lui de moştenire îi revine soră-si, nu mie; n-am niciun câştig de pe urma morţii lui.

Michael s-a ridicat, eu urmându-i exemplu.

— Turner, pentru moment asta-i tot. Mă duc jos să iau depoziţia Ginei. N-are rost să ne însoţeşti, ştiu drumul.

Cum te puteai lesne aştepta, tânăra femeie a confirmat punct cu punct ce spusese Nick. Am găsit-o chiar destul de convingătoare; ce-i drept, ar fi putut avea talent de actriţă. Michael n-a comentat in niciun fel dar, ajungând la maşină, m-a luat familiar de braţ.

— Carol, ai accepta să cinezi cu mine diseară?

— Michael, primesc, însă n-aş vrea să-ţi creez iluzii; eu semăn cu Cenuşăreasa, mă întorc acasă la miezul nopţii, singură.

Cairn a început să râdă.
— S-a înţeles, a zis, trec să te iau la ora şapte.

11

Mi-am recuperat Cadillacul, pe care-l lăsasem la sediul central al poliţiei, am ajuns în Hollywood şi m-am dus la mine acasă. Întâlnirea cu familia Scott era tocmai la ora trei, iar căldura fiind atât de umedă m-am grăbit să intru în vila mea cu aer condiţionat. Când am sosit la Sunshine m-am dezbrăcat să fac un duş nemaifiind în stare să suport multă vreme umezeala ce-mi pătrundea prin toţi porii, de care suferisem teribil în Extremul Orient.

În timp ce-mi pregăteam o salată din lăptucă, ardei şi câţiva crabi, am pus discul *Truck drivin' Son of a Gun* de Dave Dudley. După această masă frugală, am luat în mână Francesca, un roman de Angelina Aimes pe care-l cumpărasem într-un drugstore[14] în preziua întrevederii cu Amanda şi pe care încă nu-l deschisesem. Ador romanele astea de dragoste cu parfum de trandafir; mă identific, firește, cu băiatul, nu cu fata.

Ca să ies, m-am îmbrăcat iarăşi în ţinuta mea obişnuită, pulovăr subţire şi pantaloni: mă simţeam mai bine aşa. Familia Scott locuia în cartierul Venice, aproape de ţărm. M-am urcat din nou la volan şi am luat-o pe autostrada Santa Monica, pe care am părăsit-o la ieşirea de pe Venice

Boulevard. Acest cartier extraordinar este opera unui nebun al cărui nume l-am uitat, vrând să reconstituie în plin Los Angeles o replică a oraşului italian, inclusiv Marele Canal! Astfel, întâlneai ici şi colo vreo câteva bărci ridicole, arhitectura fiind inspirată după palatul dogilor.!

În loc de gondole, pe canal plutesc raţe şi gâşte. Cartierul este acum loc de adunare a tuturor drogaţilor din oraş, şi numai Dumnezeu ştie câţi dintr-ăştia există! Coborând pe bulevard, am văzut desenate pe un zid două balene uriaşe; hotărât lucru, cred că LA bate recordul pe metru pătrat în privinţa nebuniei.

Am scurtat-o mcrgând de-a lungul canalului Gran Corso şi m-am oprit la bulevardul 23, nu departe de casa familiei Scott. Restul drumului l-am făcut pe jos. Mi-a deschis însăşi mătuşa Amandei, cu siguranţă că n-avea servitori. Locuinţa contrasta enorm cu luxoasa vilă din Bel Air, unde stătea soră-sa, trădând nişte venituri modeste. Nora Scott m-a primit cu foarte multă amabilitate, se simţea mai bine pare-se, faţă de ziua precedentă, şi m-a condus într-un salonaş unde ne aştepta soţul ei, Horace. Mi-au propus o băutură răcoritoare, pe care am acceptat-o.

— Miss, faceţi parte din poliţie? m-a întrebat Mr. Scott. Scuzaţi-mă, n-am înţeles exact cine sunteţi.

— Oficial, nu fac parte din poliţie dar lucrez cu ea, de aceea am asistat la anchetă, i-am răspuns fără sa mă implic. Sunt de asemenea prietenă cu Amanda.

Această explicaţie mi-a părut că-i satisface şi am putut intra în miezul problemei.

— Aş vrea doar să-mi povestiţi despre familia Greenwood. Spuneţi-mi tot ce ştiţi legat de Raymond B., de soţie, copii, chiar dacă vi se pare lipsit de importanţă.

— O să încerc, a zis Nora Scott, dar mă tem că o să vă decepţionez. Desigur, Raymond era un om foarte important totuşi, în afară de asta, familia noastră n-a avut niciodată probleme.

— Mrs. Scott, iertaţi-mi brutalitatea, dar nu se întâmplă crime în familiile fără probleme. Aşa că, tot ce-mi puteţi spune, dumneavoastră şi soţul, îmi va fi de folos.

— Aveţi poate dreptate, vă pricepeţi mai bine decât mine la lucrurile astea. Deci, iată povestea noastră. Eu şi sora mea Ethel ne-am născut într-un orăşel din Arizona. Tata era învăţător în sat, un învăţător de modă veche, care ne-a dat o foarte bună educaţie. Poate prea bună, deoarece curând aveam să nu ne mai simţim în largul nostru printre acele case construite în deşert. Tot ce puteam spera era să ne găsim un soţ şi să creştem cinci-şase copii într-o fermă unde n-ai întâlni decât pietre şi cactuşi. Altele s-ar fi mulţumit cu atâta, Ethel şi cu mine citisem prea multe cărţi romantice, ca să ne satisfacă un asemenea viitor. Eu, cea dintâi, am ţinut să plec în marele oraş. Tata s-a opus vreme îndelungată, era văduv şi se temea că rămâne singur dacă noi îl părăseam. Într-un târziu, depăşisem bine de tot vârsta majoratului, a acceptat în fine să plec în California, să-mi încerc norocul acolo. Am găsit un post la

biroul de informaţii de pe aeroportul din Los Angeles şi, după câteva luni, l-am cunoscut pe Horace.

— Da, a continuat acesta, a fost o căsătorie foarte clasică. În călătoriile mele de afaceri luam deseori avionul şi-i ştiam bine pe cei de la biroul de informaţii din aeroport. Când Nora a apărut acolo, am remarcat-o imediat. A trecut ceva timp până am prins suficient curaj ca să-i propun să iasă cu mine, dar ea a acceptat imediat. După câteva săptămâni ne-am logodit, apoi, de cum am găsit să cumpăr casa asta, ne-am căsătorit.

— Atunci Ethel a venit la noi, cum ne înţelesesem, a zis mai departe Mrs. Scott. N-a stat mult cu noi, o întâmplare uimitoare îngăduindu-i să-l întâlnească aproape imediat pe viitorul ei soţ. Tata ne insuflase gustul lecturii, v-am spus, şi după o săptămână Ethel citise deja modesta bibliotecă pe care o aveam în vremea aceea. Într-o după-masă, s-a dus la raionul de cărţi dintr-un mare magazin să ceară o carte anume. Un client grăbit, care intrase în urma ei, a cerut aceeaşi carte în timp ce ea vorbea. Era Raymond B. S-a uitat dintr-o dată la soră-mea şi, cerându-şi scuze pentru impoliteţe, a invitat-o la o cafea. Au stat trei ore, cred, de vorbă în cafenea şi eu eram îngrijorată de-a binele-a, când Ethel s-a întors. Mi-a spus că a întâlnit un bărbat minunat, că i-a povestit de-a fir în păr viaţa ei şi că el a cerut-o în căsătorie. Am crezut că-i nebună! A doua zi, Raymond B. a venit s-o vadă şi am înţeles că era ceva serios. Evident, era cu mult mai în vârstă decât ea, însă era un bărbat fascinant. Ethel acceptase pe dată să se mărite

cu el neştiind că deţinea o poziţie importantă în domeniul petrolului. Căsătoria a avut loc trei zile mai târziu, cât Ethel să-şi cumpere un trusou. Dacă bietul Raymond ar mai trăi, ei ar fi sărbătorit în acest an douăzeci şi doi de ani de căsătorie.

Noroc că mă pricep să-mi ţin în frâu emoţiile, altfel m-aş fi arătat stupefiată. Douăzeci şi doi de ani! Nu aveam nicio îndoială în privinţa faptului că Amanda împlinise douăzeci şi patru de ani... Citisem în permisul ei de conducere când ne-am întâlnit prima dată... Aşa că, tare aş mai fi vrut să mi se explice cum putea frumoasa copilă să fie fiica unuia care o întâlnise pe mama ei şi o luase în căsătorie la doi ani după naştere!

— Când s-au născut copiii? am întrebat, prefăcându-mă că nu dau importanţă întrebării.

Nora Scott a ezitat un pic şi în locul ei a răspuns soţul:

— Ei bine, Amanda s-a născut la vreo zece luni după căsătorie iar frate-său, doi ani mai târziu. Cumnată-mea ar fi vrut şi alţi copii dar avea inima şubredă încă din adolescenţă, aşa că a trebuit să rămână doar cu aceştia.

Minţea bine, s-o recunoaştem. Dacă n-aş fi ştiut câţi ani are Amanda, nu mi-aş fi dat seama de nimic. În definitiv, fata nu părea să aibă mai mult de douăzeci şi n-ai fi bănuit ceva decât dacă ai fi consultat documentele oficiale. Dar, dacă Amanda nu era fata lui Raymond B., cine-i era tatăl?

Horace Scott vorbea totuşi mai deprate:

— La începutul căsniciei, Raymond B. n-avea încă averea pe care a strâns-o mai apoi. A dat lovitura exact

după trei ani. Cumpărase pe mai nimic terenuri a căror exploatare petrolieră era epuizată. Nu ştiu dacă putuse fora în secret înainte de a le obţine, fapt e că a săpat în altă parte. Şi a dat de o pânză freatică mai adâncă. A devenit milionar în câteva luni. Aşa şi-a construit în Bel Air vila Hacienda şi a renunţat la cea din Beverly Hills. De-atunci, şi-a tot sporit averea; ban la ban trage, ştiţi. L-a interesat politica la o vârstă înaintată şi era cât pe ce să i se propună funcţia de guvernator când, dintr-o dată, sănătatea i s-a şubrezit.

— Îl vedeaţi des?

— Nu, a recunoscut, de fapt îl vedeam destul de rar el fiind mereu prins cu afaceri. Eu însumi călătoream mult, mă ocupam de import-export, şi asta nu înlesnea apropierea. Şi-apoi, să privim lucrurile în faţă: îi ştiţi vila lui Raymond B., vedeţi şi casa în care locuim noi, nu făceam parte din aceeaşi lume. N-aş zice că ne dispreţuia; nu, pur şi simplu ne ignora.

— Se pare că i-a ignorat pe mulţi. A fost un soţ bun pentru sora dumneavoastră? am întrebat-o pe Nora Scott.

— O iubea sincer şi totdeauna i-a dat ce şi-a dorit. Poate că ea a dus oarecum lipsă de tandreţe, de căldură umană; înţelegeţi, o punea pe locul doi, după afaceri. Totuşi, îi era foarte ataşat. După propria mărturisire, se îndrăgostise de ea chiar de la prima întâlnire, atât datorită şarmului cât şi culturii ei. O respecta mult pe Ethel şi, când afacerile îi lăsau puţin răgaz, rar e-adevărat, discutau literatură. Era singura distracţie pe care el şi-o îngăduia, iar soră-mea se

bucura s-o împartă cu soţul. Nu, n-aş spune că a fost nefericită, îşi iubea soţul, iar el îi era credincios şi devotat. Ethel a dus o viaţă de lux, invidiată de multe femei; era doar cam singuratică.

— Vorbiţi despre ea la trecut...

— Vai, doctorul Nathan nu ne-a dat mari speranţe. Suferea de ani şi ani de anghină pectorală şi tocmai a făcut alt infarct. Nu trebuie să ne înşelăm, e sfârşitul. Biata Amanda o să rămână în curând singură.

— Îşi iubea mult mama?

— Da, au fost totdeauna foarte apropiate, mai cu seamă pentru că Raymond îl prefera pe băiat. Desigur, Amanda nu-i foarte deschisă, e un pic egoistă, dar are suflet bun.

— Mi s-a spus că e pe cale să se logodească cu un băiat pe nume Nick Turner, aşa e?

— Doamne sfinte, nu! Cine v-a putut povesti o nerozie ca asta? Acest Turner e o canalie, patronul unui cazinou care se află înspre plajă; bineînţeles că nu-i o partidă pentru o tânără onorabilă. Raymond B. l-a primit de vreo două trei ori la el acasă, sinceră să fiu n-am înţeles de ce, nu se asemănau.

— Cred că vă pot spune eu, Mrs. Scott. În fapt, adevăratul proprietar al cazinoului condus de Turner era Mrs. Greenwood. Iată de ce l-a primit şi i-a permis să iasă cu Amanda.

Uluirea celor doi nu era prefăcută, erau absolut sideraţi, aproape ca şi cum le-aş fi dezvăluit că Preşedintele are o reţea de bordeluri în oraş.

— Sunteţi sigură? m-a întrebat Horace Scott.

— Absolut.

— N-aş fi crezut aşa ceva despre el! Un om atât de rigid, de puritan în anumite privinţe. E de necrezut...

— M-am gândit la trei explicaţii, am continuat. Prima e că a acţionat astfel ca să ascundă fiscului unele beneficii suplimentare.

— Teoretic e posibil, mi-a tăiat-o Scott, nu însă şi din partea lui Raymond B., pot s-o garantez. Primise o educaţie protestantă severă, şi-ar fi tras poate pe sfoară partenerii de afaceri, dar n-ar fi comis niciodată o fraudă fiscală. Când apăra interesele firmei Greenwood avea totdeauna impresia că munceşte în slujba binelui, chiar de-ar fi fost să ruineze familii întregi. Prin comiterea unei fraude însă ar fi ştiut că acţionează în slujba răului, şi asta n-ar fi făcut-o.

— Înţeleg. Am avut în vedere o a doua posibilitate: Turner l-ar fi putut şantaja pe Mr. Greenwood; înţelegeţi, ar fi ştiut ceva din trecutul lui.

— La drept vorbind, a spus Nora, noi n-am ştiut niciodată mare lucru din viaţa lui Raymond până în momentul în care l-am cunoscut. Nu se dezvăluia deloc; era un om închis şi taciturn, fusese orfan de mic şi nu avea familie. La căsătorie au venit să-l felicite doar câţiva prieteni. Totuşi, cum v-a spus Horace, era un om foarte rigid, foarte drept şi nu-l văd comiţând vreun act condamnabil.

Nu mă simţeam defel obligată prin acordul convenit între Cairn şi Turner să nu dezvălui ce anume îi lega. Era treaba lor, nu şi a mea. De aceea, am continuat:

— Există o a treia ipoteză şi, după cum evoluează ancheta, se poate vorbi aproape de certitudine: Nick Turner era fiul nelegitim al lui Raymond B. Greenwood.

Bieţii oameni nu-şi mai reveneau din uimire. După o clipă de tăcere, Nora şi-a înălţat braţele la cer.

— Sper ca Ethel să nu afle niciodată, a spus pur şi simplu. Ce ruşine, să-l primească la el acasă!

— Liniştiţi-vă, informaţia asta nu va fi dezvăluită presei. Aşa stând lucrurile, că Raymond B. l-a invitat mai treacă-meargă, dar să-l lase să-i facă soră-sii curte..., am adăugat cu perfidie.

— Da, evident, e revoltător, a răspuns extrem de neconvinsă.

Din motive pe care acum le pricepeam, nu era aşa de şocată pe cât ar fi trebuit să fie la gândul acestei perspective. Căci, dacă Turner era de acelaşi sânge cu Greenwood, lucru de care habar n-avusese până atunci, Amanda nu era. Şi asta o ştia perfect de bine.

— Vedeţi, în familia Greenwood nu-i chiar atâta limpezime pe cât vă închipuiaţi, am adăugat cu puţină cruzime. Şi despre Baynard ce-mi puteţi spune?

— Era copilul răsfăţat al tatălui lui, care-i îngăduia toate capriciile, a răspuns Horace Scott. Nu-i acorda însă mai mult timp decât celorlalţi din familie. Regret că trebuie să-l vorbesc de rău pe acest sărman băiat care a dispărut aşa

de tragic dar, mă gândesc că-i necesar să cunoaşteţi adevărul. Baynard era mult mai puţin inteligent decât soră-sa şi, mai ales, tare lipsit de voinţă. Nu-l interesau decât distracţiile cu prietenii şi cu fetele, fete uşoare, s-o spunem răspicat. Evident, când ai un tată ca Raymond B. trebuie că te simţi strivit, recunosc. Baynard nu-şi făcea probleme în legătură cu viitorul lui, îl aştepta postul de preşedinte al consiliului de administraţie. Avea deci scuze.

— Mr. Greenwood s-a ocupat personal de împărţirea bunurilor sale între copii?

— Da, firește, prevăzuse totul de multă vreme prin testament. Partajul era destul de inegal, în favoarea lui Byanard, dar Raymond B. avea atâta avere că partea cuvenită Amandei e îndestulătoare ca să trăiască foarte bine până la sfârşitul vieţii ei.

— Oh! da, a întărit Nora Scott, Amanda este o partidă frumoasă, cum se zice. Tatăl a trebuit să-i alunge pe vânătorii de zestre care-i dădeau târcoale încă de acum trei-patru ani. Vă închipuiţi, drăguţă cum e şi aşa de bogată! Horace, bietul îngeraş, o să rămână fără nimeni, şi ne revine nouă să avem grijă de ea.

Mi-am reprezentat-o pe Amanda cu aripioare pe spate şi m-am străduit din răsputeri să nu rânjesc. Hotărât lucru, vrăjise pe toată lumea, fie că era vorba de Honest John, de doctorul Nathan, de Nick Turner ori de Nora Scott. Pe toată lumea, nu şi pe mine, dar poate că mă orbea gelozia...

— O ultimă întrebare: îl ştiţi pe Dick Hayes?

— L-am întâlnit doar de două ori, a răspuns Scott. Raymond B. spunea că este un băiat serios în care te poţi încrede; poate un pic timorat. Dar, repet, se vede treaba că avându-l în preajmă pe Greenwood nu-i era încurajat spiritul de iniţiativă. Nu pot să vă spun nimic altceva, iar nevastă-mea nu-l cunoştea mai mult decât mine.

— Bun, vă mulţumesc, mi-aţi permis să-i situez mai clar pe diverşii membri ai familiei Greenwood; e foarte important în genul ăsta de ancheta.

M-am ridicat şi am dat mâna cu Horace Scott, după care am fost condusă de soţie. Pe când îmi deschidea uşa am întrebat-o cu un zâmbet dezarmant:

— Ah! În treacăt fie spus, am trăit multă vreme în Arizona. De unde anume sunteţi?

Întrebarea a luat-o prin surprindere. Era limpede că ar fi preferat să nu răspundă, dar n-a găsit niciun subterfugiu.

— Dintr-un sătuc de origine spaniolă, numit Carefree; e lângă Phoenix.

— Îl ştiu; e la nord de Scottsdale, nu?

— Da, aşa-i.

— Am fost pe acolo când eram mică. Păcat, n-o să mai am ocazia să-l revăd.

Ţineam s-o liniştesc înainte de a-mi lua rămas bun. Eram ferm hotărâtă să-mi ofer chiar a doua zi o scurtă excursie în Arizona.

12

M-am întors acasă şi mai aveam încă o oră bună ca să mă pregătesc pentru întâlnirea din seara aceea cu Michael Cairn. M-am dezbrăcat, am făcut alt duş, simţindu-mă după aceea ceva mai bine. Am pus discul *Girl talk* de Lesley Gore, timbrul vocii sale juvenile amintindu-mi de Amanda.

Amanda: cu cât ancheta avansa cu atât fata asta mi se părea mai învăluită în mister. În fapt, cine era ea? O clipă mi-a venit să fac bilanţul a tot ce ştiam, dar am respins cu groază ideea: eu sunt o femeie de acţiune, nu de reflecţie. Caut, mă avânt cu îndrăzneală, lovesc în caz că trebuie; nu mă simt nicidecum în stare să analizez, să deduc. Mâine o să mă duc la Carefree şi voi încerca să aflu cât mai multe în legătură cu dulcea copilă; până atunci însă, era mai bine să mi-o scot din cap. Şi asta cu atât mai mult cu cât aveam de rezolvat o problemă mai urgentă şi în fond la fel de importantă: cum mă îmbrac în seara aceea? Dacă aş rămâne la ţinuta obişnuită l-aş decepţiona pe Michael; dacă mi-aş pune rochia de cocteil, ar deveni probabil îndrăzneţ. Mi-am aruncat halatul de baie şi, fără bunăvoinţă, mi-am cercetat corpul într-o oglindă în care te

vedeai în întregime. Până la mijloc, mergea, picioarele-mi erau lungi, viguroase şi musculoase, talia, normală, n-aveam burtă. Mai sus, lucrurile se stricau; în primul rând pieptul, prea mare. Era încă destul de bine, însă din cauza greutăţii sânii formau de pe acum o cută dezgustătoare. Cred că mi-ar fi plăcut să trăiesc printre amazoane! Fetele la colegiu, îmi ziceau că arăt ca o lăptăreasă; mai rău, toţi băieţii încercau să mă pipăie, iar eu m-aş fi lipsit bucuroasă de chestia asta. În final mi-am cercetat faţa, era banală, nici frumoasă, nici urâtă, încadrată de un păr şaten închis, tuns scurt; ochii-mi erau căprui şi aproape tot aşa de expresivi ca ai unei rumegătoare privind cum trece expresul de Santa Fe. Bine machiată, puteam părea destul de drăguţă, altminteri nu mă remarca nimeni. Asta îmi servise frecvent în misiunile anterioare, cu excepţia Asiei, unde din pricina înălţimii era greu să trec neobservată.

Totul se reducea în fond la aceste întrebări simple: doream să-i plac lui Michael? Răspuns: da. Şi până unde să merg? Aici îmi era imposibil să răspund la fel de categoric. Nu se punea, bineînţeles, problema să-i devin amantă; aş accepta, poate, un flirt... Efectiv nu ştiam. Oricum, era obligatoriu să mă îmbrac în rochia de cocteil, altfel l-aş fi decepţionat pe Michael. Măcar în această privinţă eram pe deplin lămurită. Mi-am pus sutienul franţuzesc, avantajul fiind că se vedea cu tot decolteul pătrat al rochiei. Apoi am consimţit să îndur machiajul, pe care-l detestam. Mi-am desăvârşit ţinuta încreţindu-mi părul cu fierul de ondulat. Eram aproape bine.

N-au trecut nici zece minute între momentul în care am fost în sfârşit gata şi sosirea locotenentului. Din privirea lui am înţeles că-mi aprecia străduniile.

— Carol, eşti foarte frumoasă; scuză-mi lipsa de originalitate a declaraţiei dar, te asigur, e sinceră. De ce joci dumneata rolul de cenuşăreasă? m-a întrebat.

— Deformare profesională, Michael, i-am răspuns râzând. Ce vrei, obiceiul să trec neobservată.

— Ei bine, e un obicei prost de care voi încerca să te dezbăr. Dacă eşti gata, te iau.

M-am dus să-mi caut poşeta, după care l-am urmat la maşina lui.

— Îţi place bucătăria marocană? m-a întrebat de cum a demarat.

— De ce nu? Practic, îmi place orice în afară de peştele crud şi de raţiile din armata.

— Raţiile din armată, înţeleg, dar de ce peştele crud?

— O lună şi jumătate am trăit singură pe o insulă pustie, hrănindu-mă doar cu nuci de cocos, cu fructe din arborele de pâine, cu scoici şi cu peştii pe care izbuteam să-i prind. Fără foc, se-nţelege, deşi am încercat totul, am frecat două beţe, am produs scântei ciocnind cremenea sau m-am folosit de sticla de la ceasul meu ca de o lupă. Ei bine, nimic nu egalează chibriturile, crede-mă! Am mâncat peşte crud patruzeci şi trei de zile încheiate...

— Patruzeci şi trei de zile! Cum de-ai ajuns acolo?

— E o poveste lungă, Michael, şi nu prea am chef s-o spun. Să n-o iei drept rea-voinţă, nici discreţie pe care mi-

ar impune-o regulile de securitate, dar nu-mi place să evoc trecutul. Prea tinde să mă acapareze.

— Carol, iartă-mă, nu voiam să fiu indiscret. Oricum, îţi pot promite că nu va fi peşte crud în meniu. Te duc la restaurantul Dar Mahreb de pe Sunset Boulevard. Fac cea mai bună friptură de berbec la proţap din tot LA, dar te previn: mănânci cu mâna.

— Michael, e cel mai bine aşa, totdeauna am fost de părere că furculiţa e o invenţie decadentă.

Proprietarii localului Dar Mahreb mizaseră într-adevăr pe pitoresc, decorul trebuind să-ţi sugereze un palat din „O mie şi Una de Nopţi". Mâncai pe jumătate întins pe nişte perne trântite chiar pe podeaua acoperită cu un covor gros, oriental, la mese joase din aramă. Chelnerii arabi, în costume tradiţionale, se agitau în jurul fiecărui nou client. Unul ne-a condus la masa noastră, iar Michael m-a ajutat să mă instalez.

— Carol, e a doua oară când vin aici, îţi place? m-a întrebat.

— Foarte mult, Michael, iar ambianţa de aici ţi se potriveşte cu mult mai bine decât groaznicul dumitale birouaş.

— Şi încă nu ştii cum arătau vechile clădiri, era cu mult mai rău! Când ne-am mutat în noul sediu, acum câţiva ani, era lux!

— Am fost un pic surprinsă, recunosc, i-am spus. Credeam că poliţia din Los Angeles e una dintre cele mai bine dotate şi mai moderne din lume.

— În parte e adevărat. Avem, de exemplu, un poligon de antrenament ultraperfecţionat. Proiecţiile pe un ecran uriaş permit instruirea oamenilor noştri punându-i în condiţii de viaţă reală. Trebuie să reacţioneze cum ar face-o pe stradă, să calculeze dacă intervenţia lor e necesară şi dacă pot sau nu să facă uz de armă. Dacă trag în siluetele filmate, precizia instrumentelor de măsurat e atât de mare că putem determina cu exactitate unde ar fi ţintit. În caz că te interesează, o să te duc să-l vezi într-una din zilele următoare.

— Cu plăcere, Micbael. Am mai auzit şi de un laborator de criminalistică celebru.

— Da, e în Santa Anna. Acolo se lucrează nu numai pentru comunitatea urbană LA, ci pentru toată California. Fără doar şi poate, e unul din cele mai bine dotate laboratoare din lume. Pornind de la un singur fir de păr descoperit la locul crimei obţii un portret fizic complet al celui căruia îi aparţine; mai mult, curând o să se poată indica şi numele, motivul crimei si locul unde se ascunde criminalul!

Am râs şi am ridicat paharul de Martini sec pe care un chelner taman îl adusese: am închinat pentru seara noastră. Curând a sosit alt chelner aducându-ne o tavă cu aperitive: pui prăjit cu lămâie, miel dat prin miere şi salate marocane. Cred că Michael ar fi luat ceai dar eu sunt o incorigibilă băutoare de vin. La cererea mea, a comandat o sticlă de *château montelena* 1974, un foarte bun cabernet sauvignon, pe care avusesem deja ocazia să-l apreciez.

Graţie vinului, Michael Calm mi-a vorbit despre meseria lui, apoi despre el însuşi. Se împliniseră şapte ani de când divorţase, soţia nesuportând obligaţia să-l aştepte la nesfârşit şi să renunţe la viaţa mondenă sau la week-end-urile programate deoarece mereu se ivea un nou caz. Se recăsătorise cu un avocat din Santa Barbara, iar el îşi vedea fiul doar din două în două duminici.

— Carol, şi despre dumneata nu-mi spui nimic? m-a întrebat mai apoi.

— Michael, Amanda mi-a pus aceeaşi întrebare şi i-am răspuns că nu-i nimic de zis. N-am nici trecut, nici viitor, trăiesc numai în prezent.

Michael a reflectat un timp la acest răspuns, ceremonialul cu friptura de berbec picând tocmai la timp pentru a risipi stinghereala care începuse să se instaleze între noi. Apoi a preferat să îndrepte discuţia pe un teren mai neutru.

— În privinţa cazului Greenwood, mi-a spus, ştii că procurorul districtual mi-a tras o săpunealâ?

— Cum aşa? l-am întrebat surprinsă.

— Se pare că am fost brutal cu Amanda Greenwood când am interogat-o. Oricum, asta i-a declarat lui Honest John când s-a dus la ea să-i prezinte condoleanţele.,

— Ce drăcuşor împuţit! am exclamat. Nu mă miră din partea ei; Michael, te-am pus în gardă.

— Stai liniştită, am văzut eu şi altele iar DA nu se lasă el dus pe cât vrea să arate, de fandoselile tinerei persoane. Care a insistat să-i dezvăluie cine eşti dumneata în

realitate, şi i-a spus. A avut chiar tupeul s-o întrebe dacă o deranjezi, ea mărginindu-se însă să-i râdă în nas. Tocmai lui, care ţinea să-şi dea importanţă!

— Ce ţi-a reproşat în mod precis?

— Oh! a pretins în special că nu trebuia să-i pun întrebări într-un asemenea moment. Într-un fel, a avut dreptate; numai că, în cazuri de moarte violentă, suntem siliţi să acţionăm aşa dacă vrem să adunăm mărturii solide. Cred că am menajat-o totuşi pe cât a fost cu putinţă, în timp ce ea nu ne-a uşurat munca.

— Michael, să nu te laşi impresionat de circul ei, n-a suferit niciun pic la moartea fratelui; nici atâtica, am adăugat pocnindu-mi unghia de un dinte. Îl ura şi e încântată să rămână unica moştenitoare a imperiului Greenwood. E o mică egoistă împuţită, se iubeşte doar pe sine.

— Haide, Carol, nu te ambala...

— Mă revoltă că totul îi este permis pentru că-i bogată şi frumoasă. Sunt sigură că dacă ar exista martori care s-o fi văzut apăsând pe trăgaci, Honest John, ar afirma că sărmana porumbiţă e victima unei conspiraţii! Atâta vreme cât o vor ţine frumuseţea şi averea, orice-ar face va fi albă ca zăpada.

— Nu greşeşti, Amanda e de bună seamă o scorpie însă nu ea a tras în Baynard, sunt sigur, şi-ţi vorbesc după cum judec eu, nu după cum vrea DA. Carol, mi-ar plăcea să mă crezi.

— Te cred, Michael. Mai ştii ceva despre Turner?

— Încă n-am putut să-i verific declaraţiile decât într-o singură privinţă. Una din băncile lui Greenwood i-a confirmat lui Honest John că de cum s-a născut Nick, Raymond B. îi trimitea lunar Annei Turner o sumă de bani. Sunt aproape sigur că nu ne-a minţit, e realmente fiul lui Greenwood.

— Şi eu gândesc la fel. Şi, sincer vorbind, nu văd de ce l-ar fi omorât pe Baynard, n-avea niciun interes.

— La aceeaşi concluzie am ajuns şi noi cu DA. L-aş putea aresta dacă aş vrea, alibiul nu face doi bani, însă avocatul l-ar elibera imediat. Degeaba e fiul lui Raymond B., asta nu-i conferă niciun drept la moştenire iar crima nu-i foloseşte la nimic.

— Doar dacă s-ar căsători cu Amanda.

— Da, însă a destăinuit că s-a lăudat, iar Miss Greenwood a venit să ne confirme că nu fusese niciodată vorba de aşa ceva. Nu s-ar căsători totuşi cu fratele ei vitreg.

— Bineînţeles, Michael, bineînţeles. Mrs. Scott şi doctorul Nathşn mi-au spus şi ei că n-a existat niciun proiect de logodnă. Cu toate acestea, povestea mi se pare ciudată, se arăta atât de sigur pe el când l-am întâlnit prima oară. Drept e că încerca mai cu seamă să mă impresioneze şi n-avea cum să prevadă că ne vom revedea aşa de curând. Da, asta trebuie să fie explicaţia. Prin urmare să-i lăsăm pe Amanda şi pe Nick; ce se aude despre Dick Hayes?

— Alibiul lui e bun, l-am verificat minut cu minut; n-a plecat de la recepţia primarului înainte de patru dimineaţa astfel că, inevitabil, e nevinovat.

— Şi dacă Baynard o fi murit după ora patru dimineaţă?

— Medicul legist e categoric şi îşi cunoaşte meseria. Totuşi, să admitem; Hayes s-a întors la el însoţit de o frumoasă brunetă bine dezvoltată, în genul dumitale, Carol. O cheamă Lisbeth Mulligan şi e nepoata lui Honest John; e gata să jure că şi-a petrecut noaptea cu Dick Hayes.

Am gemut de-a binelea, făcându-i pe cei de la mesele vecine să-şi întoarcă privirile spre noi.

— Michael, zău, nu-i posibil! Nimeni nu poate furniza un alibi atât de trainic decât dacă-i la fel de vinovat precum Cairn. El este, precis.

— Carol, cum te mai repezi! a exclamat râzând. Noroc că nu lucrezi în poliţie, ce de boroboaţe ai mai face. Trebuie să te resemnezi, Hayes nu-i implicat.

— Să admitem, am zis fără tragere de inimă. Ce-ai spune de Amanda?

Michael şi-a înălţat braţele la cer în semn de disperare.

În timp ce vorbeam, chelnerii ne-au adus desertul, apoi cafeaua, pe care am băut-o uitându-ne la o tânără arăboaică, destul de durdulie, care dansa din buric, nu prea excitant, în ritmul unei orchestere tradiţionale. S-a retras după o vreme, muzicanţii îndeletnicindu-se cu schimbarea instrumentelor ca să-i incite pe clienţi la dans. Michael m-a invitat; am acceptat după ce, mai întâi, l-am prevenit că dansez foarte prost, ceea ce era adevărat. El în

schimb m-a surprins în mod plăcut deoarece era un dansator bun şi, cu toate că mă ţinea niţel cam strâns pentru gustul meu, m-am lăsat în voie fără prea multă neplăcere. A avut eleganţa să nu flirteze.

A aşteptat până m-a dus acasă, în pragul uşii, ca să-şi încerce norocul.

— Carol, te doresc foarte mult, pot să intru?

— Michael, regret, ştiai de la bun început că mă întorc totdeauna singură.

Înainte de a deschide uşa l-am sărutat atingându-i uşor buzele. S-a îndepărtat nemaizicând nimic, de bună seamă niţeluş înciudat.

Când am aprins lumina m-am trezit în faţa a doi bărbaţi care mă ameninţau cu arma.

— Bună seara, le-am zis, sper că nu v-am făcut să mă aşteptaţi prea mult?

— Lasă jos poşeta, mi-a spus unul din ei. La cel mai mic gest nesăbuit, tragem.

M-am conformat şi, cu o lovitură de picior, tipul mi-a expediat poşeta în celălalt colţ al camerei.

— Înaintează, mi-a poruncit, şi ţine mâinile deasupra capului.

Am ridicat din umeri şi m-am executat. Pesemne că văzuse chestia asta la TV, în vreun serial prost. Mai întâlnisem câţiva imitatori de ucigaşi, dar ăştia îmi păreau deosebit de jalnici.

— Charlie, a mai spus, asigură-te că poliţaiul care-o însoţea a plecat şi du-te după maşină. Dumneata, fato, nu mişca; mi s-a povestit că eşti periculoasă şi n-o să risc.

Complicele lui a ieşit şi puţin timp după aceea am auzit zgomotul unei maşini oprindu-se în faţa vilei. A deschis larg uşa.

— Ieşi, mi-a spus cel care părea şeful, şi ia loc pe bancheta din spate.

— Drăguţ că mă duceţi la plimbare, am remarcat. Unde mergem?

— Într-un colţişor unde să putem trăncăni liniştiţi, fără riscul de a ne întrerupe careva.

— Ador să trăncănesc, l-am asigurat.

M-am suit în maşină, un Chrysler vechi, iar el s-a strecurat lângă mine în vreme ce Charlie se aşeza la volan. Am simţit patul armei în coaste.

— Fără prostii, ai? mi-a şuşotit la ureche. Chestiile astea pornesc singure.

Şi Charlie a demarat.

13

Chryslerul n-a luat-o spre oraş, cum mă aşteptam. Dimpotrivă, am mers pe lângă Griffilh Park, după care ne-am îndreptat către rezervorul de apă din Hollywood. În trecere, am putut recunoaşte Canyon Oak Drive, iar ceva mai încolo am zărit scânteind în noapte apa din Mirror Lake. Gardianul meu mă lăsa să contemplu peisajul, total indiferent. Nu-şi închipuia, fireşte, că aş avea posibilitatea să schimb situaţia în favoarea mea.

M-am întrebat cine mi le-o fi trimis pe secăturile astea două care-şi dădeau silinţa să facă pe durii cu o convingere înduioşătoare. Aveam de ales între Nick Turner – era cel mai probabil – care-mi plătea o poliţă şi dispunea de gorile, necunoscuţii de la Malibu Beach – nu mă mai încumetam să-i numesc răpitorii Amandei – şi dulcea copilă în persoană, pe care o credeam în stare de orice. Agresorii mei nu schimbau nicio vorbă între ei, aidoma adevăraţilor profesionişti, iar presiunea armei din coaste nu slăbea cu niciun chip.

—Tinere, obiectul ăsta mă apasă rău în coaste, n-ai putea să-l dai niţel mai la o parte? N-am intenţia să vă

părăsesc, i-am zis vecinului, mă simt bine în tovărăşia voastră.

Tipul a îndepărtat patul armei cu câţiva milimetri fără să scoată un cuvânt. Amicu' nu era vorbăreţ. Simţeam cum mă cuprinde iritarea. Trebuia să mă calmez, furia nefiindu-mi sfetnic bun în situaţii dintr-astea când ai nevoie de tot sângele rece ca să profiţi de greşelile pe care, mai devreme sau mai târziu, le comit adversarii. În fine, speram să nu fie prea târziu... Am râs pe muteşte, şi asta mi-a spulberat pornirea aceea de furie, lăsându-mă pradă unei mari bucurii. Totdeauna am simţit că trăiesc din plin numai în aventură, în pericol şi când mirosea a moarte. Aveam să redevin, puteam, eu însămi, cea de altădată, de până în momentul în care nişte birocraţi înguşti la minte mă siliseră la inactivitate. Trebuia doar să izbutesc să mă înfrânez îndeajuns pentru ca aceşti doi tipi să încapă pe mâna mea fără să-i omor. Morţi, nu mi-ar sluji la nimic; vii, ar putea să-mi dezvăluie cine i-a trimis. Nu bănuiau probabil că mă gândeam să le cruţ viaţa, ei crezând, dimpotrivă, că dispun de a mea! N-am vrut, însă comicul situaţiei m-a făcut să pufnesc în râs; neliniştit, vecinul şi-a înfipt iarăşi arma în coastele mele. În loc de durere am simţit o excitare sexuală.

— Ei, nu mai poate omul să se distreze? am spus. Cu doi bărbaţi atât de ursuzi lingă mine trebuie să mă fac singură să râd.

— Tipa asta-i scrântită! a exclamat Charlie.

— Nu da atenţie, mergi înainte! i-a ordonat colegul.

N-am mai scos o vorbă până ce maşina s-a oprit în faţa unei case în construcţie, cocoţată pe coasta unei coline, la nord de Hollywood. N-au riscat nicicum. Charlie a ieşit primul şi, cu arma în mână, mi-a deschis portiera, colegul lui sprijinindu-şi revolverul în şalele mele. M-au dus spre şantier, şoferul luminându-ne drumul cu o lanternă electrică. A luat-o înainte pe o scară, iar noi am coborât după el.

— Ne oprim aici, mi-a spus cel care mă împingea.

Ne aflam într-o pivniţă pe care o amenajaseră anume pentru întâlnirea cu mine. Aduseseră un scaun şi două lanterne puternice, funcţionând pe bază de baterii. Charlie a făcut lumină în timp ce colegul mă aşeza pe un scaun.

— Mâinile la cap, mi-a ordonat. Bine întinse.

M-am executat docilă.

Aparent satisfăcut, s-a dat câţiva paşi înapoi şi, după ce a tras în sus cocoşul armei, şi-a aprins o ţigară.

— Nu-i aşa de cumplită, a observat Charlie.

Cel care părea a fi şeful a continuat să fumeze o vreme în linişte, cercetându-mă gânditor. A scuturat din cap.

— Să nu ai încredere, uită-te la ea, nu-i e deloc teamă, e o adevărată profesionistă şi ar mai putea să ne facă neplăceri.

— Domnilor, sunt foarte sensibilă la complimentele pe care mi le faceţi, le-am spus, aş putea să aflu ce vreţi de la mine?

Charlie m-a privit compătimitor şi, după ce şi-a băgat arma în holster[15], s-a dus să se-aşeze pe un scaun în fundul

pivniţei. Operaţiile următoare nu mai intrau în atribuţiile lui, pare-se.

— Am câteva întrebări pentru dumneata, a început celălalt. Dacă răspunzi satisfăcător, o să-i scrii poliţaiului care te-a însoţit până acasă ca să-l anunţi că pleci.

— Într-o lume mai bună?

— La ţară, unde prietenul meu şi cu mine o să te ţinem câteva zile. Ştim să ne purtăm, n-o să fii deranjată. În caz că nu vrei să răspunzi, va fi păcat de dumneata. Nu sunt un sadic, nu torturez femeile; pur şi simplu o să-ţi vâr un glonţ în burtă, acolo unde doare. O să ai la dispoziţie toată noaptea ca să mori. Dacă eşti poliţai, cum cred unii, trebuie să ştii ce-nseamnă asta.

Ştiam.

— Du-te la dracu, i-am răspuns cu calm.

Tipul a făcut la iuţeală doi paşi spre mine şi m-a pălmuit zdravăn. Eram să cad de pe scaun într-atât de violentă a fost lovitura.

— Păpuşico, tu ai interes să fii politicoasă cu mine, mi-a zis pe un ton foarte rece. Nu sunt rău, dar nu-mi place să mi se facă necazuri.

S-a dat înapoi şi şi-a aprins altă ţigară de la celălalt chiştoc. Colegul lui nici nu-şi ridicase privirea, părea indiferent la ce se întâmpla.

— În fond, ce vrei dumneata să ştii? l-am întrebat.

— Cine eşti tu, pentru cine lucrezi şi de ce te interesezi atâta de familia Greenwood?

Mi-am oferit luxul să-i spun adevărul ştiind că o să-l respingă.

— Mă cheamă Carol Evans, nu lucrez pentru nimeni, iar cazul Greenwood mă interesează pentru ochii frumoşi ai Amandei.

— E de-a dreptul sărită, a mormăit Charlie din colţul în care şedea.

Complicele lui se afla în faţa mea, cufundându-şi privirea în decolteul pătrat al rochiei mele. A arătat cu degetul înspre sâni, fără să-i atingă.

— Păpuşo, eşti drăguţă şi ai marfă bună acolo înăuntru, aşa că nu strica totul. Nimeni n-o să te găsească aici. Dacă mă sileşti să-ţi torn plumb în maţe, o să agonizezi ore-n şir şi va fi prea târziu ca să-ţi regreţi încăpăţânarea. De ce eşti tu autorizată să anchetezi cu locotenentul Cairn şi ai acces la sediul central al poliţiei?

Acum, după ce refuzase adevărul, îl simţeam gata să admită orice minciună care să-i pară verosimilă.

— Întrucât fac parte din FBI, sunt agent federal, i-am spus.

— Drace, unul federal! a exclamat Charlie.

Cât despre coleg, chipul acestuia s-a întunecat şi m-a studiat câteva clipe în tăcere.

— De ce să intre în acţiune FBI-ul?

— Din cauza tentativei de răpire a cărei victimă a fost Amanda Greenwood; e o crimă federală, ştiţi asta. Dacă mă lichidaţi, tot departamentul o să vă urmărească.

— E-adevărat ce zice, a gemut Charlie, nu crezi c-ar fi mai bine să-i dăm drumul?

— Gura. Acum e prea târziu, ne cunoaşte; nu putem şterge cu buretele.

— Mai ales dacă voi sunteţi cei care l-au lichidat pe Baynard Greenwood, am adăugat. Cairn gândeşte că e treabă de profesionist, şi îmi păreţi taman potriviţi.

— Aici te-nşeli, mi-a răspuns tipul, până azi-dimineaţă noi eram în afara acţiunii ăsteia. Nu ştiu mai mult decât tine despre chestiile astea cu omorul şi răpirea, ba poate chiar mai puţin. Prin urmare, o să-mi povesteşti frumuşel tot ce ştii despre povestea asta, pe cine bănuieşti etc.

— Dacă înţeleg bine, dumitale nu-ţi e de ajuns că ai aflat că fac parte din FBI, vrei să ştii unde suntem cu cercetările.

— Exact.

— De ce?

— Nu tu pui întrebările.

— Te interesează mai mult familia Greenwood sau Nick Turner?

— Toată lumea. Aşa că vorbeşte, n-am chef să-mi pierd toată noaptea.

— Ţi-am şi răspuns, prietene. Du-te la dracu.

A fost pe punctul să mă pălmuiască iarăşi, însă s-a răzgândit. S-a apropiat şi mi-a înfipt patul armei exact sub buric. Am observat că n-a coborât cocoşul, crezându-se în siguranţă, înşelat de pasivitatea mea. Nu bănuia că hotărâsem să termin cu ei mai înainte ca situaţia să devină periculoasă pentru mine.

— Ascultă, pâpuşico, ai spus că eşti ori nu agent FBI, nu-mi pasă. O să număr până la cinci, iar la cinci, dacă n-ai început să ne povesteşti tot ce ştii, îţi găuresc maţele. Apoi, în timp ce tu o să mori încetişor, eu voi continua să te interoghez până ce îmi vei povesti totul. Prin urmare, hotărăşte-te, şi repede. Unu... doi...

N-a prea înţeles ce i se întâmpla. Era aplecat deasupra mea, cu picioarele răşchirate. Picioarele mele s-au ridicat brusc şi l-au izbit sub burtă, cu mâinile smulgându-i revolverul. A căzut pe spate iar Charlie, după o clipă de stupoare, şi-a dus prea târziu mâna la holster. Coborâsem cocoşul şi asigurasem arma. Charlie a murit înainte de-a apuca să-şi scoată propria armă.

Mi-am simţit trupul arzând de flacăra unei puternice excitări. Excitarea de a fi fost într-un pericol mortal, de a mai fi câştigat o dată, de a fi ucis... Nu mă mai stăpâneam, transpiraţia îmi ţâşnea prin toţi porii şi-mi simţeam vaginul umezindu-se. Nu trebuia să-l omor pe celălalt, trebuia să-l fac să vorbească... Mâinile îmi tremurau un pic şi îndreptasem acum revolverul spre tipul pe care-l lovisem. Era culcat pe jos, ţinându-se de burtă; mă fixa buimăcit de moartea colegului şi de durere. Nu trebuia să-l omor... Trebuia să-l interoghez, să descopăr cine-l folosise, să-l predau locotenentului. O undă de plăcere imensă mi-a inundat trupul şi pesemne că tipul s-a întrebat de ce mă tot răsuceam pe scaun de parcă aş fi fost curentată. Chipu-mi şiroind de năduşeală, gura întredeschisă, gâfâiala îi sporeau teama care, acum, îl

sugruma. Nu izbutea să-şi ia privirea de la patul armei pe care-l aţintisem spre el. Nu trebuia să-l omor... Pe buze a început să-mi picure bale, mă mai străduiam încă să mă controlez; apoi, brusc, focul pe care-l simţeam în sex mi s-a răspândit în tot corpul, incendiindu-l. De-abia de-l mai vedeam pe tipul ai cărui ochi exprimau acum groaza. Ştia c-o să-l omor; ştia că nimic nu mă va opri. Am făcut un ultim efort să-mi recapăt sângele rece, am încercat să mă gândesc la Amanda, la Michael... Nu trebuia să-l omor...

Am apăsat pe trăgaci iar el a căzut fulgerător.

A trecut ceva timp până să-mi revin. M-am întrebat dacă trebuia să-l chem pe Michael sau să purced la o mică înscenare pentru a lăsa impresia unei răfuieli între escroci. Până la urmă am considerat că pentru Instituţia mea era preferabil să nu fiu implicată în această poveste. Există totdeauna oameni rău intenţionaţi care să susţină că ucid din plăcere. Nu-i adevărat, dacă o fac e pentru că nu mă pot stăpâni.

Cele două revolvere erau de 9 mm, am scos deci un glonţ, din arma nefolosită şi l-am pus în cealaltă. Apoi am aşezat corpurile într-o poziţie compatibilă cu traiectoria gloanţelor; în fine, am îndepărtat tuburile ejectate. Totul mi se părea pus la punct. Înainte de a pleca i-am percheziţionat pe cei doi tipi; cum mă aşteptam, n-aveau niciun act asupra lor. Am recuperat cheile maşinii din buzunarul lui Charlie, am ieşit din încăpere şi m-am urcat în Chrysler. Am lăsat maşina pe bulevardul Los Feliz şi am parcurs Glendower pe jos, ca să nu se poată stabili nici

cea mai mică legătură între ei şi mine. Eram destul de mândră de înscenare.

Când, în cele din urmă, am ajuns acasă, mi-am spus că dacă seara începuse cam monoton, cu Michael, se încheiase într-un mod mult mai plăcut.

14

M-a trezit telefonul. A durat ceva până să-mi vin în fire. Eram atât de enervată după expediţia nocturnă că trebuise să iau somnifer tare ca să adorm. Am aruncat maşinal o privire la ceasul de la mână, era unsprezece dimineaţa. Telefonul suna în continuare. M-am sculat şi, împleticindu-mă, m-am dus să răspund. Era Michael. Voia să trec numaidecât pe la el, la birou. Tonul lui imperativ nu-mi permitea să mă eschivez de la acest ordin şi-mi prevestea alte neplăceri. N-avusese totuşi timpul material să mi-i descopere pe drăgălaşii amici din ajun şi să facă asocierea cu mine! Am renunţat să-mi mai bat capul cu supoziţii şi, după un duş la iuţeală, chiar fără să mai mănânc, m-am îmbrăcat şi am pornit-o spre sediul central al poliţiei.

— Locotenentul vă aşteaptă, Miss Evans, mi-a spus poliţistul de gardă.

Am urcat la Michael în birou. Stătea de vorbă cu doi poliţişti şi, de cum m-a zărit, i-a poftit să iasă. M-a salutat ceremonios, fără să dea mâna cu mine, şi mi-a oferit un scaun. M-a întrebat dacă stânjeneala i se datora frustrării din seara precedentă ori unui cu totul alt motiv.

— Carol, am impresia că te-am trezit telefonându-ţî în dimineaţa asta, aşa-i?

— Michael, mă tem că da, luasem un somnifer.

— Nu ne-am întors totuşi atât de târziu aseară.

Am preferat să stopez această tergiversare şi am bruscat lucrurile.

— E ceva în neregulă?

— Aldo Marchiotti şi Charles Doughts, îi cunoşti?

— Absolut deloc, i-am răspuns de bună-credinţă.

— Au fost găsiţi morţi azi-noapte într-o vilă în construcţie din Bonnie Hill Drive.

— Azi-noapte? m-am mirat.

— Da, întâmplător. Un vecin, care obişnuieşte să-şi plimbe câinii foarte târziu, a remarcat o maşină Chrysler staţionând în faţa şantierului. A fost uimit pentru că nu se mai lucrează acolo de câteva luni. Apropiindu-se a auzit două focuri de armă care proveneau din subsolul vilei. A rămas să pândească ce se întâmplă şi a văzut ieşind o femeie care a pornit-o cu Chryslerul. După un timp, s-a aventurat în casă şi a zărit lumină în pivniţă. A coborât, câinii mergând înainte, şi exact acolo a dat peste cele două corpuri. S-a dus imediat acasă să sune la poliţie. Sergentul de gardă a fost cel care a făcut primele constatări. Pe mine m-au informat doar azi-dimineaţă.

— Cine erau aceşti oameni?

— Doi bandiţi notorii, unul dintre ei, Aldo Marchiotti, fiind considerat ucigaş profesionist. Mai înainte de a

acţiona pe cont propriu a lucrat pentru Mafie. După poziţia corpurilor, cei doi par a se fi omorât unul pe altul.

— Pentru misterioasa femeie?

— Poate. În orice caz, am hotărât să pun capăt anchetei admiţând tocmai această concluzie.

— Michael, nu pari convins că lucrurile s-au petrecut aşa.

— Într-adevăr. Întâi de toate, doar una din cele două arme a fost folosită şi cineva a încercat să lase impresia că fusese utilizată şi cealaltă, vârându-se un glonţ în ea. Una din ţevi n-are nicio urmă de praf de puşcă, iar analiza striaţiunilor de pe gloanţe a arătat că acestea fuseseră trase cu aceeaşi armă. După aceea, am făcut un test cu parafină pe mâinile celor doi; n-am descoperit nicio urmă de praf de puşcă, fapt care exclude posibilitatea de a fi tras ei înşişi.

— Rămâne deci femeia?

— Întocmai, i-a lichidat apoi a purces la această înscenare ca să ne inducă în eroare.

— Michael, atunci de ce n-o cauţi?

— Carol, pentru că dumneata i-ai omorât, mi-a răspuns încetişor.

Înţelesesem de câteva minute unde voia să ajungă; mă intriga în schimb uşurinţa cu care mă identificase. Mă bătuse de data asta!

— Eu! De ce, Dumnezeule mare! am exclamat prefăcându-mă extrem de uluită.

— Afacerea e clasată, Carol, ţi-am spus, aşa că să punem cărţile pe masă. Aseară, când te-am lăsat acasă am văzut un Chrysler vechi, crem, parcat ceva mai jos de locuinţa dumitale; ştii, am reflex de poliţai, observ. M-am oprit înainte de bulevard; recunosc, întâlnirea noastră îmi provocase o insatisfacţie. Am făcut stânga-mprejur şi m-am întors. La intersecţia cu Glendower, am văzut Chryslerul îndepărtându-se. Am putut doar să disting un bărbat şi o femeie pe bancheta din spate. Am revenit la dumneata, uşa era întredeschisă; am intrat şi te-am strigat. Casa era pustie şi ţi-am zărit poşeta zăcând într-un colţ al încăperii. Nu-mi trebuia mai mult ca să ghicesc că te-au prins la întoarcere. Nu mai puteam ajunge din urmă Chryslerul şi am ordonat patrulelor să încerce interceptarea maşinii, dar totul a fost zadarnic. Eram foarte îngrijorat, mărturisesc.

— Din pricina mea?

— Da, din pricina dumitale. Nu mă pot împiedica să mi te-nchipui ca pe o femeie, nu ca pe o maşină de ucis.

— Drăguţ, Michael.

Şi eram sincer impresionată.

— Azi-dimineaţă când am aflat amănunte despre cele întâmplate, am făcut imediat legătura. Martorul n-ar avea cum să te identifice însă descrierea pe care mi-a făcut-o despre femeie, în special culoarea rochiei, te indică pe dumneata. Am cerut să fie găsit Chryslerul în perimetrul din vecinătatea vilei dumitale, fără să spun de ce. Maşina a fost descoperită în Los Feliz.

— Concluzia?

— Cei doi te aşteptau acasă şi te-au dus în locuinţa aceea izolată ca să te facă să vorbeşti ori să te lichideze. Cum ar fi trebuit să mă aştept, i-ai omorât dumneata.

— Era deci legitimă apărare?

— Oh! Nu încape discuţie, de aceea am şi clasat afacerea. Aş fi preferat totuşi să mă chemi în loc să te dedai la acea înscenare copilărească. Poate că eşti un agent de acţiune remarcabil, însă nu ştii nimic despre chichiţele meseriei de poliţist.

— Michael, admiţând, simplă ipoteză, că e adevărat ce spui, se poate înţelege că n-am avut prezenţa de spirit să semnalez serviciului vostru acest incident. În definitiv, o femeie slabă are dreptul să-şi piardă capul, nu?

M-a privit o clipă zâmbind un pic trist. Cred că această discuţie era mai penibilă pentru el decât pentru mine.

— Carol, neaczul e că nu eşti o femeie slabă, nici pe departe. Vezi, povestea asta m-a făcut să mă informez niţel despre dumneata. Aşa cum ţi-am spus când ne-am întâlnit prima dată în birou la DA, am un prieten care lucrează pentru CIA. Nu la departamentul Acţiune, e un funcţionar ca şi mine. Azi-dimineaţă am telefonat pe coasta de Est şi am reuşit să dau de el. Mă gândeam că i-ar trebui şi lui timp să se informeze, doar Instituţia voastră are un personal foarte numeros, însă te cunoştea foarte bine. Se pare că eşti celebră în serviciul dumitale.

— Michael, vrei să spui: jalnic de celebră?

— Ei bine, fiecare poate avea părerea lui, diferită, după cum te consideră prieten sau duşman; după cum trăim în vremuri de pace sau de război. În Vietnam se pare că ai avut state de serviciu strălucite, comuniştii puseseră un preţ pe capul dumitale, numele fiindu-ţi însoţit de menţiunea „agent foarte periculos”.

— Preţ pe capul meu, expresia nu-i exactă. Ştii cum sunt Roşii, nu oferă bani. Eram pur şi simplu pe lista agenţilor de lichidat cu prioritate.

— Da, fireşte. Dar nu numai vietnamezii te considerau foarte periculoasă. Presupun că eşti la curent cu porecla pe care o aveai în propriul departament, nu?

— O ştiu, am spus.

— Asasina, iată cum îţi ziceau deşi, Dumnezeu ştie, colegii dumitale nu sunt nici ei îngeri! Dacă CIA era mulţumită de serviciile pe care i le aduceai, militarii în schimb cum am aflat, nu prea erau. Colonelul, comandant al bazei de care aparţineai, a cerut să fii rechemată din cauza atrocităţilor comise împotriva populaţiei.

Am sărit auzind cuvântul atrocitate.

— Asta-i bună! Am dat ordin să fie arse nişte sate. Ştii, se proceda curent în felul ăsta.

— Da, ştiu, însă în principiu satele erau evacuate înainte de a fi arse, nu?

— Le evacuam totdeauna, i-am răspuns cu oarecare brutalitate. De acord, am lăsat poate niscaiva vietnamezi în el, dar eram sigură că sunt comunişti.

— Era un motiv să-i arzi de vii? mi-a replicat dur.

— Ascultă, Michael, n-ai fost niciodată în Vietnam; eu am fost de două ori, câte doi ani. O să-ţi povestesc ce a însemnat şederea mea acolo prima dată; era la începutul lui 1968, de-abia împlinisem douăzeci şi unu de ani. Am însoţit cel dintâi comando care s-a dus la Do Mai, câţiva kilometri la sud de Hue, după ce trecuseră pe acolo Roşii. Am descoperit aproape cinci sute de cadavre, mai toţi civili, inclusiv femei, copii şi bătrâni. Unii, puţini, fuseseră ucişi cu gloanţe, ceilalţi, masacraţi cu bâte sau topoare. Râul transporta într-atât de multe leşuri încât apa era roşie. Până şi la Hue, sute şi sute de persoane fuseseră exterminate în condiţii groaznice. Îmi aduc aminte, am intrat în locuinţa unui demnitar care, de altfel, trecea drept simpatizant al comuniştilor, şi oroarea spectacolului la care am fost martoră mi s-a întipărit pentru totdeauna în minte. Fusese omorâtă întreaga familie, până şi un prunc de câteva luni; nimănui nu i se cruţase viaţa, fuseseră omorâţi până şi servitorii, până şi animalele domestice. Pentru mine ăsta a fost botezul focului, dacă pot spune aşa. Prin urmare, de acord, am ars câteva sate vietnameze şi câţiva Roşii odată cu ele; nu cred totuşi că actelor mele li se poate aplica termenul de atrocitate, nu, după cele comise de alţii. Când te dedai la un război murdar, o faci murdar, asta-i tot.

— De acord, războiul e totdeauna ceva oribil. Să nu mai vorbim de anii pe care i-ai petrecut în Vietnam, ac ţiunile îţi erau poate justificate. În schimb, am mai aflat că anul trecut, într-o misiune în Japonia, ai folosit metode brutale.

— Trebuia să distrug o organizaţie de extremă dreaptă, inspirată din teoriile generalului Tojo; avea de gând să cucerească puterea. De acord, am mers poate niţel cam prea departe dar aveam o misiune de dus la bun sfârşit, să curăţ locul de buruieni. Mi-am făcut meseria.

— Unii susţin că ai aruncat în aer o locuinţă cu toţi cei care se aflau înăuntru, bărbaţi, femei, copii, animale.

— Cine-i imbecilul care ţi-a povestit chestia asta? N-are nicio legătură cu ce s-a întâmplat. Am aruncat în aer sala de întrunire a grupului. Sunt sigură că nu erau acolo copii, poate soţiile ori amantele acelor domni, şi nu valorau mai mult decât ei.

— Câţi morţi au fost?

— Cincizeci şi doi.

S-a aşternut o tăcere jenantă.

— Dacă am înţeles bine, după această întâmplare ai fost trecută în rezervă.

— Oho! rezervă, cuvântul e prea tare. Să spunem că mi s-au acordat câteva luni de odihnă pentru oboseală nervoasă.

— Nebunie uciga şă n-ar fi un termen mai potrivit?

Am izbucnit în râs de-a binelea.

— Nici gând, încă mai ştiu să-mi aleg ţinta. Nu ţi-a spus-o corespondentul dumitale?

— Da, recunosc. Voi continua să fiu sincer. Când i-am dezvăluit intenţia mea de a cere oficial Washingtonului să fii rechemată, m-a sfătuit stăruitor să nu fac aşa ceva. După părerea lui, Departamentul dumitale te-ar susţine

serios şi ar fi foarte fericit să distrugă un biet poliţai mărunt de provincie, chit că te va sancţiona după aceea. Mi-ar rămâne doar să-ţi interzic pur şi simplu să participi lâ această anchetă, însă, părerea lui e că, pe lângă faptul că aş avea puţine şanse să mi se dea ascultare, soluţia asta ar fi tot o formă de sinucidere...

— Hai, Michael, sper că nu crezi asemenea inepţii! Nutresc multă simpatie faţă de dumneata, chiar prietenie. Astea fiind zise, cum ţi-a spus-o fără doar şi poate prietenul atât de bine informat, nu sunt o femeie normală.

A făcut un gest de aprobare, iar eu am continuat:

— Înainte de a-ţi accepta invitaţia nu ţi-am ascuns că n-o să obţii nimic în plus. De altmiteri, ca să-ţi spun adevărul, sunt îndrăgostită de Amanda şi de aceea mă interesează acest caz. Nimic altceva.

A ridicat braţele la cer şi a exclamat:

— Bineînţeles! Ce idiot am fost, totul se explică, până şi gâlceava pe care i-o cauţi, deoarece mă tem că fata nu-ţi împărtăşeşte gusturile. Ne-a indus în eroare apartenenţa dumitale la CIA, n-am crezut realmente nicio dipă că acţionezi pe cont propriu.

— N-aţi fost singurii.

— Ei da, cel care ţi i-a trimis pe ucigaşi a comis aceeaşi eroare. N-aş vrea însă să te crezi obligată să-l lichidezi şi pe el.

— Michael, nu-l cunosc, jur. Am profitat de prima imprudenţă a agresorilor ca să-l dezarmez pe unul dintre ei şi am fost constrânsă să trag. N-am aflat nimic.

— Carol, te cred. Pot să-ţi spun că dacă Marchiotti acţiona pe cont propriu, celălalt lucrase ca şofer pentru Nick Turner. A fost dat afară în urmă cu câteva luni.

— Ceea ce ne duce iarăşi la Turner.

— Te rog, nu-l cotonogi pe nefericitul ăsta ca să descoperi dacă el ţi i-a trimis pe cei doi tipi. E treaba mea, mă ocup eu.

— Bine, Michael, pe viitor o să-mi aştept pasivă asasinii şi n-o să mai întreprind nimic pentru a mă apăra.

— Carol, nu spune prostii, nu te împiedic să te aperi, îţi cer pur şi simplu să nu provoci o vendetă. Eşti înarmată?

— Am acasă un colt 45 Commander, iar în maşină, în cutia de la bord, un Sig Sauer P.220, plus câteva grenade şi explozive. Ăsta-i echipamentul meu redus de vacanţă.

Michael Cairn a suspinat şi a binevoit să zâmbească; îngropasem securea de război.

— Carol, noroc că nu toată lumea are părerea dumitale despre vacanţă. Baftă cu Amanda, a adăugat când să ies din birou.

15

Dimineaţa aceea fusese penibilă, nu pot suferi să aud evocându-mi-se astfel trecutul în Extremul Orient, mai cu seamă părţile lui cele mai contestabile. Ce vină am eu dacă drogul şi politicienii au degradat războiul acela? Mă încrezusem în Nixon, iar el a vândut Vietnamul Roşilor la preţ redus! În fond, trebuie să fi avut dreptate acel coleg doborât în apropiere de Hue care susţinea că toţi preşedinţii Statelor Unite, de la Truman încoace, sunt criptocomunişti. Am fost trădaţi din interior.

Nu mâncasem nimic de ieri-seară şi m-am dus la Farmer's Market, însă eram aşa de enervată că n-am avut chef de nimic. Am dat pe gât, unul după altul, două pahare mari de vin chardonay şi fixam cu privirea uriaşa salată de fructe comandată, neputând înghiţi nicio bucăţică. Reproşurile lui Michael nu explicau pe de-a întregul de ce nu prea aveam poftă de mâncare. Mai bine să recunosc, n-o văzusem pe Amanda de treizeci şi şase de ore şi-mi lipsea. Aş fi vrut s-o simt ghemuită lângă mine ca o pisicuţă cu ochii verzi. Nu mai puteam rezista şi i-am cerut chelneriţei să-mi păstreze masa cât dădeam un telefon.

— Ah! sunteţi Miss Carol, mi-a răspuns Julie când am prins vila Hacienda, mă duc s-o chem pe Miss Amanda, e la piscină.

A trebuit să am răbdare cinci minute bune până când Amanda a binevoit să ridice receptorul.

— Bună ziua, a spus cu o voce de departe.

— Aici e Carol, te pot vedea după-masă?

— Nu prea am chef, a răspuns micuţa scârbă.

— Am veşti pentru dumneata.

— Atunci vino diseară, puţin înainte de ora şapte. Dick Hayes vine să cineze cu mine, practic s-a invitat singur. Măcar n-o să-mi mai facă avansuri dacă eşti şi dumneata de faţă.

— Nu ştiam că-ţi face curte.

— De fapt renunţase, dar mă tem să nu-şi încerce iarăşi norocul. Carol, înţelegi, băiatul ăsta e încă celibatar la treizeci şi opt de ani şi are în mână toate afacerile noastre fără să posede nicio acţiune. I-aş părea demnă de cea mai puternică pasiune chiar de-aş fi strâmbă şi pocită.

— Şi cum dumneata eşti foarte frumoasă..., i-am spus ca pe ceva destul de banal.

— Aşa că vino, o să vă acoperiţi unul pe altul.

Îi mai auzeam râsul la celălalt capăt al firului chiar şi după ce a închis. Mă simţeam uşurată ştiind că o să-mi petrec seara cu ea, dar şi frustrată la ideea rolului pe care sconta să-l joc. Acest telefon îmi făcuse totuşi bine, îmi îndepărtase gândul de la nemulţumirile din cursul dimineţii. M-am întors la masă şi m-am năpustit cu poftă

asupra salatei de fructe. În acel moment mi-am amintit de călătoria proiectată în Azirona. Aş! O s-o amân pe mâine, mi-am zis dând din umeri. În definitiv, ancheta putea să aştepte, era doar un pretext ca să mă apropii de Amanda.

M-am întrebat cum să-mi ocup după-amiaza. Cinematograful nu mă tenta. Satul de pescari Marina del Rey e întotdeauna atrăgător pentru plimbare, însă am renunţat şi la acest obiectiv. Oriunde m-aş duce, n-aş fi în stare să-mi scot din minte cazul Greenwood.

Tot nehotărâtă eram şi când am părăsit Farmer's Market. Conduceam maşinal şi m-am mirat eu însămi constatând că n-o luasem înspre colinele din Hollywood ci înspre Beverly Hills. La urma urmelor, nu era o idee rea; poate aş izbuti în fine să dau de Mrs. Greenwood, în caz că starea sănătăţii i s-ar fi ameliorat.

Am oprit maşina în parcarea rezervată clinicii Stilwoods Heights, de jur-împrejur domnind o tihnă rurală. La informaţii se afla aceeaşi Joan Robbins pe care o înspăimântasem la prima vizită. Mi-a părut şi acum la fel de terorizată când m-a zărit, totuşi n-am un aer care să inspire o frică atât de mare! Chiar de-ar fi intrat ilegal în California şi tot ar fi trebuit să priceapă că nu fac parte din serviciile de Imigrare, pentru că nu păţise nimic după ultima mea vizită. Vocea îi tremura când m-a întrebat ce doresc.

— Mrs. Greenwood poate fi văzută astăzi?

— Nu ştiu, Miss, şi doctorul Nathan nu-i aici momentan. O s-o chem pe infirmiera şefă care se ocupă de pacienţii dumnealui.

Aceasta, o anume Mrs. Magruder, a sosit repede. N-avea fizicul tradiţional al celor care deţin o asemenea slujbă. Era o femeie micuţă, durdulie, fără vârstă, cu părul blond, buclat. I-am spus şi ei că vreau să stau de vorbă câteva clipe cu Mrs. Greenwood.

— Vai, Miss, e absolut imposibil, Mrs. Greenwood este într-o stare disperată. Nu mai e conştientă şi nu se poate vorbi cu ea.

Aveam impresia, poate dintr-o deformare profesională, că femeia asta e neliniştită şi n-are decât o dorinţă: să se debaraseze cât mai urgent de mine.

— Există vreo speranţă de salvare?

— N-ar trebui să spun, dar mă tem că nu, Miss, e sfârşitul.

Am fost cel puţin mirată că o infirmieră îşi permite să prezică moartea unei bolnave, mai cu seamă când răspunde la întrebarea unei străine; e contrar oricărei reguli de deontologie. Am presupus totuşi că nu-i mai sunt o străină şi că doctorul Nathan o, sfătuise să mă îndepărteze, în caz că aş reveni.

— Ştie că i-a murit fiul?

— Fireşte că nu! Cum v-am spus, nu mai e conştientă; o menţinem în viaţă, asta-i tot ce putem face.

N-am insistat şi i-am mulţumit. M-a condus până la uşă, ai fi zis că ţinea să se asigure că plec. În trecere, am văzut

că Joan Robbins mă cerceta pe furiş şi că mâinile îi tremurau. Ştiu că uneori inspir teamă însă, în general, în condiţii ceva mai îndreptăţite. Plutea un oarecare mister în toată treaba asta şi mi-am promis să-l elucidez cu prima ocazie. În aşteptare, nu mai aveam altceva de făcut decât să mă resemnez cu întoarcerea acasă.

Întâi de toate mi-am examinat rochia pe care o îmbrăcasem cu o seară înainte, singura convenabilă pentru o cină la Hacienda. Am răsuflat uşurată observând că se afla în bună stare. Am hotărât s-o port fără sutien şi să mă machiez cu grijă ca să-i arăt Amandei că, deşi n-aveam cum să rivalizez cu ea, eram măcar capabilă să mă preschimb într-o femeie seducătoare.

Am fost gata cu o oră înainte de a o porni spre Bel Air şi, ca să-mi umplu timpul pe care-l aveam de pierdut, am încercat să citesc un roman de Pamela Wallace. După câteva pagini mi-a picat din mână şi m-am resemnat să deschid televizorul. Am dat peste un episod deosebit de întristător din serialul *Trapper John*, *M.D*. dar, în sfârşit, m-a ajutat să-mi omor timpul.

Când am ajuns, cu puţin înainte de şapte, mi-a deschis Julie, care mi-a făcut complimente în legătură cu vestimentaţia.

— Te înţelegi cu Amanda? am întrebat-o.

— Da, Miss, mi-a răspuns. Miss Amanda e mai drăguţă acuma de când suntem singure. Chiar am mâncat împreună la prânz! N-aş fi crezut, Doamne, că-i posibil, a

adăugat rotindu-şi ochii pentru a-şi exprima mai bine uluirea.

— Ei, vezi, nu-i chiar aşa de rea.

Mă pregăteam să urc spre camera Amandei când aceasta a apărut sus, în capul scărilor. Purta o rochie lungă din moar verde, ce-i dezgolea braţele şi umerii, încarna frumuseţea diavolului; cobora scările iar eu o contemplam, pierdută. S-a oprit în faţa mea, cercetându-mă curioasă.

— Omida noastră se transformă în fluture pare-se, mi-a spus cu un zâmbet ironic. Dacă ai de gând să-l seduci pe Dick Hayes, ai câştigat de pe-acum.

— Nici vorbă. Ce vrei să zici?

Amanda, fără să-mi dea explicaţii, m-a luat de braţ şi m-a condus pe terasă unde, în jurul unei mese de grădină, fuseseră aşezate trei scaune de acelaşi fel.

— Julie, adu-ne cocteiluri, a poruncit. Carol, spune-mi, e-adevărat, faci parte din CIA?

— Da, e-adevărat, văd că Honest John s-a arătat excesiv de vorbăreţ.

— Nicidecum, o fată ca mine trebuie să ştie cu cine are de-a face. Aşadar, eşti spioană, credeam că nu întâlneşti asemenea specimene decât la cinema.

— Amanda, nu sunt spioană. E-adevărat, în cadrul CIA există agenţi de informaţie, dar eu nu aparţin acestei branşe, lucrez la departamentul Acţiune.

— Ce mai, stilul Moonruker.

— Dacă vrei, dar mai puţin spectaculos.

— Carol, aici nu mai pricep, de ce te pot interesa pe dumneata oameni ca noi?

— Nu mă interesează, jur. Dacă nu mă crezi întreabă-l pe DA, o să-ţi confirme că CIA nu e autorizată să acţioneze în interiorul Statelor Unite. Am venit în California să mă odihnesc şi, până să te întâlnesc pe dumneata, mă apucase o plictiseală de moarte. De când te~am văzut, ai devenit distracţia mea numărul unu.

A făcut ha! ha! şi a ridicat paharul în semn de bun găsit.

— Înţeleg, a zis, intervenţia dumitale e întâmplătoare şi nu eşti genul de persoană care să se lase intimidată cu una cu două. Să te duci la cazinoul Paloma cu o grenadă, e de necrezut! (A pufnit.) N-o să te opreşti până n-o să descoperi toate mărunţele noastre secrete, aşa-i?

— Crima priveşte poliţia, nu-i treaba mea. Ce vreau eu e să aflu dedesubturile acestei răpiri, adevărate sau false. Amanda, n-ai vrea să fii măcar o dată sinceră?

— Nu cred că am chef.

— O să descopăr, ştii asta! de pe-acum ştiu că Nick Turner era fiul lui Raymond B. M-ai minţit prefăcându-te că n-ai idee de ce tatăl dumitale a cumpărat Paloma şi a lăsat-o pe mâinile lui.

— E normal să protejez reputaţia familiei, a răspuns ne tulburată.

— Amanda, nu te ştiam atât de grijulie. De unde-ţi vine această subită pietate filială?

— Îmi apăr numele meu, nu pe al lui Raymond B. Oricum, lucrurile astea ne privesc doar pe noi.

Mai să-i spun că nu era cea mai potrivită să, apere onoarea numelui Greenwood. M-am reţinut la vreme, aş fi putut s-o rănesc inutil şi pentru moment era preferabil să nu-i divulg această informaţie.

— Amanda, sunt de acord. În schimb, când mi se trimit ucigaşi, ca aseară, consider că treaba asta mă priveşte şi pe mine.

— Ucigaşi? s-a mirat.

— Da, două gorile care mă aşteptau acasă şi m-au luat la o plimbare, după expresia consacrată. Şi ei voiau să ştie ce urmăresc în afacerea asta.

— Cum ai scăpat de ei?

— I-am omorât pur şi simplu.

Amanda s-a înecat cu băutura. A trebuit să tuşească de vreo două-trei ori, făcând ochii mari.

— Dumneata... n-o să ai neplăceri cu poliţia?

— Dorasul e clasat, s-a tras concluzia că a fost o răfuială între gangsteri, nu te nelinişti în privinţa mea. Deocamdată nu ştiu cine mi i-a trimis, dar o s-o aflu şi pe asta într-o bună zi. Dumneata, Amanda?

A zâmbit ţintuindu-mă cu privirea.

— Poate, a murmurat încetişor de tot.

Sosirea lui Dick Hayes a pus capăt acestui scurt duel verbal. Nu era foarte înalt, însă bine făcut. Era mai degrabă genul unui solid cadru de conducere decât al unui lup tânăr, dinamic. Amanda a făcut prezentările.

— Oho! Miss Evans, am auzit multe despre dumneata, mi-a spus, eşti pare-se o adevărată teroare.

— Totdeauna se exagerează, Mr. Hayes, i-am răspuns cu prudenţă.

— Spune-mi Dick, a zis, Amanda, a adăugat întorcându-se spre gazdă, îmi mai dai voie să-ţi spun pe numele mic, sau trebuie să te numesc doamnă Preşedintă?

Sub zeflemea, i-am ghicit o îngrijorare reală. Omul conducea una din principalele societăţi financiare ale oraşului şi deţinea cele două chei ale succesului, banii şi puterea; le deţinea atâta vreme cât această fragilă fată îl va accepta. Amanda îl putea arunca în mizerie de azi pe mâine şi, recunosc, era îndeajuns de capricioasă ca să i se justifice îngrijorarea.

— Dick, nu uita, mama mai trăieşte, i-a răspuns.

— Vai, îmi cer scuze, nu te-am întrebat cum se simte.

— Nu grozav, i-am telefonat doctorului Nathan, tot nu e conştientă. Dick, mă tem că vei fi nevoit să te obişnuieşti cu ideea că voi fi în curând preşedintă.

— Amanda, îmi pare rău pentru mama dumitale. În schimb, ideea de a te avea preşedintă mă bucură. Sper că vei binevoi să te ocupi de afaceri, o să-ncerc să-ţi explic fără să fiu prea plicticos.

— O să mai vedem, Dick. Poate îţi voi lăsa libertatea să iei singur deciziile, poate o să te supraveghez nescăpându-te nicio clipă din ochi, sau îmi voi lua un soţ care să preia răspunderea afacerilor. N-am avut vreme să mă gândesc.

— Un soţ, n-ar fi poate o idee rea. Pot să mă număr, printre pretendenţi?

A râs.

— Dick, nici să nu-ţi treacă prin cap, eşti prea bătrân. (A adăugat, ridicându-se:) Să intrăm, Julie ne-o fi adus mâncarea.

Dick Hayes a încasat cu îngăduinţă refuzul brutal şi s-a grăbit să dea la o parte scaunele ca să ne ridicăm. I-am remarcat din mers privirea atrasă ca de-un magnet de sânii ce mi se legănau în mod vizibil sub rochia dintr-un material subţire. A observat şi Amanda, care mi se părea că se amuză.

Masa a fost mai bună decât mă aşteptam. Amanda comandase toată mâncarea la un restaurant, Julie având doar grija să o ţină încălzită până ne-a servit. Conversaţia a fost întreţinută de Dick Hayes; a schiţat un tablou amănunţit al activităţilor de la firma Greenwood, punând accent pe importanţa acţiunii lui. Nu-mi închipuiam că imperiul financiar condus de bătrânul Raymond B. era atât de valoros. Aproape trei mii de persoane aveau să lucreze de-acum încolo pentru Amanda şi să depindă de bunul ei plac. Dick Hayes mi se părea că şovăie întruna în legătură cu atitudinea pe care s-o adopte faţă de ea. Trebuia s-o trateze ca pe o fetiţă ce n-ar putea să i se opună, să încerce s-o cucerească sau s-o vadă drept patronul de mâine, cu mână de fier, precum fusese taică-său?

Cât a durat masa am constatat, surprinsă, şi că din punct de vedere fizic mă considera mai atrăgătoare decât ea. Mi s-a mai întâmplat, bineînţeles, să trezesc interesul

bărbaţilor, dar în faţa frumuseţii radioase a Amandei aveam impresia că nici nu exist.

În ceea ce-o priveşte, Amanda s-a arătat mai adultă decât aş fi crezut-o, într-atât eram de obişnuită s-o văd jucând rolul de femeie-copil. Comportamentul pe care-l afişa nu-ţi permitea să prevezi ce intenţii are faţă de Dick Hayes. Problema conducerii firmei nu prezenta oare niciun interes în ochii ei sau, dimpotrivă, lăsa din calcul să planeze îndoiala? Aş fi fost tentată s-o cred indiferentă dar competenţa de care dădea dovadă în abordarea subiectelor discutate, deşi foarte tehnice, m-a făcut să-mi schimb părerea. Amanda era perfect capabilă să-i succeadă lui Raymond B. chiar dacă, prin naştere, acesta nu-i era tată.

Când am ajuns la cafea, ei dezbăteau bilanţul exporturilor; începusem să mă plictisesc de-a binelea când, deodată, Amanda a declarat ca din întâmplare, de parcă n-ar fi dat nicio importanţă:

— Dick, ştii că de fapt Baynard se hotărâse să-şi asume preşedenţia efectivă a societăţii cu ocazia următoarei adunări în plen a acţionarilor?

— Îmi pomenise ceva, i-a răspuns, fiind imediat cu ochii în patru.

— Îţi spusese şi că o să-ţi ceară să te retragi? Avea de gând să-l ia ca director general pe unul dintre colegii lui de la universitate, Brian Levin.

Hayes a pălit.

— Ticălosul, a izbucnit, de-aş fi ştiut treaba asta...

— Atenţie, Dick, i-a spus Amanda râzând, n-o să zici că l-ai fi omorât! Prietena noastră Carol i-ar putea raporta aceste vorbe imprudente locotenentului de poliţie care se ocupă de anchetă. Nu au secrete unul faţă de celălalt.

Hayes mi-a aruncat o privire fugară. Era prea furios ca să se mai frământe în privinţa legăturilor mele cu brigada de criminalistică.

— Lucrurile astea se rezolvă cu un pumn în mutră, nu cu revolverul, a spus.

— Credeam că frate-meu ţi-a vorbit, nu?

— În fapt mă informase că avea de gând să ajungă preşedintele firmei, ceea ce era foarte normal. În schimb, nu s-a pus niciodată problema să fiu înlocuit cu bubosul de Brian Levin. Asta mai lipsea, în douăzeci şi patru de ore am fi căzut la Bursă cu zece puncte!

— Oricum, aşa eşti numai bun de-a fi suspectat, dragul meu Dick, a dăugat Amanda cu perfidie. Mă simţeam niţeluş cam stingheră în această categorie nu prea de invidiat.

— Nu fi absurdă, poliţia nu te suspectează deloc: Honest John mi-a vorbit şi ieri foarte călduros despre dumneata. În ceea ce mă priveşte, programul pe care l-am avut în noaptea crimei n-are nicio fisură, cât de mică. Eram la o recepţie dată pe primar şi de la miezul mopţii până la patru dimineaţă nu m-am sculat de la masa de canastă.

— Dick, un asemenea alibi, i-am spus zâmbind, te face suspectul meu numărul unu. În orice roman poliţist bun

vinovatul este, fără excepţie, personajul cu alibiul cel mai solid.

Hayes a râs din toată inima.

— Aşa-i, a recunoscut. În viaţa reală totuşi se întâmplă altfel, iar eu n-am darul ubicuităţii.

— Şi dacă Baynard a fost omorât după ora patru? a întrebat Amanda.

— Cred că familia lui Honest John Mulligan ar merge până într-acolo încât ar garanta pentru Mr. Hayes, i-am spus, deloc nemulţumită de modestul meu efect.

Mi s-a părut că Dick a rămas uluit. Nu s-a supărat, dimpotrivă, printr-un gest al mâinii mi-a dat de înţeles, cumva că mă aprobă.

— Carol, presupun că pe lângă văditul dumitale şarm mai ai şi darul intuiţiei! a exclamat.

— Pot să mă retrag dacă vă stingheresc, a spus Amanda, pe care amabilitatea invitatului ei faţă de mine începea s-o agaseze.

— Amanda, glumeam, s-a grăbit să adauge. Ca să revenim la următorul consiliu, dacă biata Ethel n-o să se însănătoşească o să reclami dumneata preşedinţia?

— Dick, sinceră să fiu, nu ştiu încă. Îţi pot spune totuşi că nu voi cere înlocuirea dumitale, dacă asta te frământă.

Părea uşurat prefăcându-se totodată că nu acordă cine ştie ce importanţă acestei afirmaţii.

— Oh! eu nu sunt decât o rotiţă în cadrul firmei. Ca să pot însă trece lă acţiuni pe termen lung e mai bine să fiu asigurat că rămân în postul ăsta. Amanda, mulţumesc

pentru confirmare. Sper să vii cât mai curând să vezi birourile, nu cred că te-am zărit pe-acolo în tovărăşia tatălui dumitale.

— Dick, vrei să râzi; Tata n-ar fi tolerat nicicând ca o creatură inferioară, adică femelă, să pătrundă în locurile alea sfinte. Nici Mama, nici eu n-aveam dreptul să ne ocupăm de lucruri serioase, rezervate bărbaţilor!

— Ştiu, tatăl dumitale era din vechea gardă, timpurile s-au schimbat însă şi, zău, Amanda, dacă te decizi să asiguri preşedenţia efectivă a firmei, îţi garantez, toată lumea va găsi că-i foarte normal. Trebuie să trăieşti în pas cu vremea ta, a conchis pe un ton din care nu puteai desluşi dacă se considera mulţumit sau îi părea rău.

Ne-a părăsit la puţin timp după aceea, pretextând că are o zi încărcată. Înainte de a se retrage a avut tupeul să-mi ceară numărul de telefon pretinzând că-i posibil să aibă a-mi comunica unele informaţii pentru ancheta pe care o efectuam. Amanda a mai râs şi după plecarea lui.

— Carol, ai făcut o cucerire, mi-a spus.

— Sunt prima care mă mir. Nu numai că eşti infinit mai seducătoare decât mine, dar băiatul ăsta are tot interesul să-ţi rămână în graţii; ce l-a apucat?

— Întâi de toate, ştie că n-are nicio şansă cu mine, a mai încercat acum doi ani. Şi-apoi, când ai apărut în rochia asta am ştiut imediat c-o să-i placi. Eşti exact genul lui de femeie, subţire cu piept mare; mereu l-am văzut cu fete dintr-astea. Iată că te-ai căpătuit!

— Ştii foarte bine că nu-i ce-mi trebuie, i-am spus cam indispusă.

— Nu te supăra, mi-a zis amuzată. Mai bine explică-mi aluzia dumitale la familia Mulligan când ai vorbit de alibiul lui Dick; n-am priceput, recunosc.

— Se pare că şi-a petrecut noaptea cu o nepoată de-a lui DA.

— Lisbeth?

— Da, cred.

— Nu mă mir, e ca o lăptăreasă.

— Cum sunt şi eu?

Amanda a zâmbit, necatadicsind să-mi răspundă. S-a dus în spatele meu şi mi-a desfăcut fermoarul rochiei; aceasta a alunecat încetişor, dezgolindu-mă până la mijloc. Apoi s-a proptit în faţa mea şi m-a cercetat îndelung; cu vârful unghiilor mi-a atins binişor pielea începând de la gât până la sfârcul unui sân. Am simţit un val de dorinţă, a ţâşnit din pântece şi mi-a pârjolit tot corpul. Continuând să tacă, mi-a ridicat rochia la loc, mi-a aranjat-o, m-a sărutat uşor pe gât şi a fugit pe scări. De cum a ajuns la jumătatea drumului, mi-a strigat:

— Noapte bună, Carol!

16

Când, a doua zi dimineaţă, am sosit la aeroport, cel dintâi avion cu destinaţia Phoenix era un vechi DC 8 al unei companii locale, Hughes Airfreight. Aparatul era vopsit într-un galben strident, justificând astfel afişele publicitare vizibile mai peste tot, din California până în Nevada: „Cea mai mare banană din vest!" M-am urcat în avion, am plătit şi am aşteptat cu răbdare decolarea. O oră mai târziu, m-a trezit din toropeală vocea pilotului anunţând aterizarea la Sky Harbour, aeroportul din Phoenix.

Când am coborât din avion, căldura de afară m-a sufocat. O căldură uscată, arzătoare, cred că erau peste 40° la umbră. Întâi de toate am mâncat ceva în fugă, apoi m-am dus la sucursala din aeroport a companiei *Dollar- Rent-a-car*, ca să închiriez un Ford vechi de un an. Nu-mi place oraşul Phoenix, e monoton şi urât, cu bulevarde mari, drepte, străjuite de palmieri. În căldura dogoritoare totul pare fără viaţă. Am traversat oraşul, aproape pustiu la acea oră, am luat-o pe Scottsdale şi m-am îndreptat spre Paradise Valley. După cât îmi aminteam, Carefree se afla mai la nord de această vale ce-şi datora numele pânzei de

apă subterană graţie căreia puteau fi cultivate flori şi legume. Peste tot altundeva se întinde un deşert arid unde nu întâlneşti decât firavi arbuşti plini cu spini şi cactuşi mari, ici şi colo şi vreun şarpe cu clopoţei.

Adăpostită în maşina mea cu aer condiţionat, traseul mi s-a părut foarte plăcut. În mai puţin de o oră eram la Carefree. Acest sat se bucura de interes turistic graţie centrului sau alcătuit dintr-un grup de case vechi, spaniole. Ele erau construite de jur-împrejurul unei grădini ovale, în mijlocul căreia ţâşnea, zglobie, o fântână arteziană. Mi-am parcat maşina şi am dat ocol acestui patio comun tuturor caselor, ale cărui arcade îţi îngăduiau să te plimbi pe la umbră şi astfel să scapi de arşiţă. De jur împrejurul grădinii vedeai dughene ale artizanilor şi prăvălioare cu amintiri. Am intrat într-un magazin care vindea pălării indiene şi m-am interesat de biroul şerifului, întrebarea pare să-l fi uluit într-atât pe negustor că a trebuit să i-o repet ca să obţin un răspuns. Mai înainte de a părăsi satul spaniol mi-am cumpărat o pălărie de pai fără de care mi-ar fi fost imposibil să fac cei cincizeci de metri până la postul de poliţie.

În birou nu era nimeni însă detunăturile pe care le-am auzit m-au dus în spatele clădirii unde am zărit un bătrân, având pe cap o pălărie cu boruri largi, care se exersa trăgând cu un colt 45 într-o cutie de conserve plasată la o distanţă de circa cincisprezece metri. Picioarele îi erau uşor îndoite, ţinea revolverul cu ambele mâini, simţeai că e un trăgător antrenat. De faţă cu mine a nimerit cinci din

şase gloanţe, ceea ce nu-i la îndemâna oricui. Asurzit de zgomotul împuşcăturilor nu m-a simţit aşa că a avut o tresărire când l-am interpelat.

— Sunteţi şeriful Rawson? l-am întrebat.

M-a privit cu coada ochiului în timp ce-şi reîncărca arma, nescoţând nicio vorbă; Trebuie să fi mestecat tutun pentru că şi-a întors brusc capul şi a scuipat departe un jet de salivă de un cafeniu-închis. Apoi m-a cercetat iarăşi. Să tot fi avut vreo şaizeci şi cinci de ani buni, părul îi era alb, iar pielea ca pergamentul din pricina soarelui. Şi-a înălţat privirea spre pălăria mea ce, a nouă, de pai, şi pe buze i s-a conturat un fel de rictus, între zâmbet şi strâmbătură. M-am simţit un pic ridicolă. A prins revolverul de ţeavă şi mi l-a întins.

— Ştii să tragi, băiete? m-a întrebat.

Aeru-i batjocoritor dovedea cu prisosinţă că era dintre-acei bărbaţi care consideră că o femeie nu-i în stare să tragă. Agasată de aceste neroade prejudecăţi masculine, m-am hotârât să-i dau o lecţie. Am luat coltul şi, în loc să trag normal, l-am proptit de şoldul drept. Mâna-mi stângă, peste armă, cobora cocoşul după fiecare împuşcătură. Cutia dansa, bombardată de cele şase gloanţe care se succedaseră într-un ritm de circa unu pe secundă. I-am înapoiat bătrânului arma şi el a reîncărcat-o încet, fără să scoată o vorbă. A scuipat iarăşi, şi-a vârât revolverul în toc şi a pornit-o spre birou.

— O bere, băiete? mi-a propus.

— N-o să refuz, i-am spus.

M-am aşezat fără să fi fost invitată. Deşi aveam pălărie, după cele câteva momente petrecute la soare capul îmi ardea şi mă simţeam şiroind de transpiraţie. Speram că şeriful mă va lăsa să-i folosesc duşul. Rawson însă se dusese să ia două cutii de bere dintr-un mic frigider şi le desfăcuse. Mi-a întins una şi amândoi am băut direct din cutie. Şi-a şters gura cu dosul palmei, apoi a râgâit.

— Am mai văzut trăgându-se aşa, era la un concurs, băiete, cu mulţi afli în urmă. Unde ai învăţat?

— Oh! ici şi colo. E mai ales chestie de antrenament.

— Poate, băiete, dar nu vezi asta în fiece zi. Îi ştiu pe toţi trăgătorii buni din regiune, niciunul nu-i în stare de aşa ceva cu o armă atât de grea, deşi e un sport care se practică mult pe meleagurile astea. Oamenii vin chiar din Europa, în grupuri mari, drept e că nu lipseşte spaţiul. Eşti înscrisă la vreun club?

— Nu, nu-mi place să trag în ţinte.

— Atunci, pe ce te antrenezi?

— În general, pe oameni.

Şeriful Rowson s-a aplecat puţin în faţă ca să-mi cerceteze mai bine chipul; n-a zărit nici umbră de zâmbet.

— Oricum, a zis, un lucru e sigur, băiete, n-ai venit la mine să te apăr!

Şi s-a pornit să râdă în hohote.

— Întâmplător sunt fată, dacă n-aţi observat.

— Am văzut, băiete, a spus, şi ochii lui mici s-au încreţit a răutate. Cu ce pot să-ţi fiu de folos?

— Sunteţi de multă vreme şerif în Carefree?

— Curând fac douăzeci de ani, iar înainte am fost ajutor de şerif. Nu m-am clintit din ţinutul ăsta.

— În cazul ăsta trebuie să fi cunoscut două fete care au locuit aici în urmă cu aproximativ un sfert de secol. Nu le ştiu numele de familie, doar prenumele, Ethel şi Nora, iar tatăl lor era învăţător în sat.

— Micuţele Craig, da, aşa-i.

— Aş vrea să-mi vorbiţi despre ele. Tot ce v-aţi putea aminti.

— De ce?

Caracterul ferm şi totodată categoric al întrebării îmi arăta că şeriful nu s-ar lăsa cu una cu două să i se smulgă informaţii. Era un om viclean şi inteligent; va trebui probabil să-i dezvălui mai multe decât aş fi vrut ca să-l determin să vorbească.

— Fiul lui Ethel Greenwood – e numele ei după căsătorie – tocmai a fost ucis în Los Angeles. Sora acestuia, Amanda, are douăzeci şi patru de ani; or, Ethel s-a măritat în urmă cu numai douăzeci şi doi de ani, cu un bărbat pe care de-abia îl cunoscuse. Aici e un mister pe care poate m-aţi ajuta să-l dezleg.

Şeriful şi-a întors capul şi, cu dibăcie, a aruncat un jet de salivă negricioasă drept într-o scuipătoare aşezată lângă perete.

— Pe cine reprezinţi dumneata? m-a întrebat.

— Nu reprezint pe nimeni în mod special.

— Eşti de la poliţie?

— Nu, nici de la poliţie nici de la asigurări, dacă asta-i ce vă interesează să aflaţi.

— În cazul ăsta, băiete, n-am nimica să-ţi spun. Îmi pare rău pentru că-mi eşti simpatică, nu dai în orice zi peste un trăgător atât de iscusit. Dar le-am iubit mult pe micuţele Craig şi nu vreau să le fac vreun rău.

— Deci ştiţi ceva...

— Băiete, inutil să insişti, n-o să mă las tras de limbă. Dacă te poate consola, nu i-aş fi zis nimic nici unui poliţai din California, aici n-au autoritate.

— Şerifule, ce v-ar determina să vorbiţi? O ordonanţă semnată de judecător?

— Posibil.

— Şi asta?

Văzând că nu mai aveam altceva de făcut, i-am întins legitimaţia de acreditare. S-a uitat surprins la dreptunghiul din plastic şi l-a citit de două ori cu atenţie.

— Iată de ce tragi atât de bine, a mormăit. De fapt, mă gândisem la o instituţie guvernamentală când mi-ai spus că te exersezi pe vânat uman. CIA, nici mai mult nici mai puţin! Ce amestec are în povestea asta?

— Şerifule, îmi pare rău, eu pun întrebările.

De data asta a început să râdă.

— Când te gândeşti că am pronunţat de atât de multe ori această frază, şi o aud iarăşi. Miss Evans, ce mi se va întâmpla dacă refuz să-ţi răspund?

Am zâmbit şi i-am răspuns într-adins:

— Oo! refuzul colaborării cu o instituţie de stat se consideră probabil ca o activitate antiamericană. Douăzeci de ani de muncă silnică e minimum ce se poate prevedea.

— Aha! n-or să mă împuşte? M-am liniştit.

— Şerifule, atenţie, am continuat pe un ton serios, aşa-i, puteţi refuza să-mi răspundeţi. Ştiţi însă foarte bine că o să mă întorc mâine cu o ordonanţă semnată de judecător, prin urmare de ce m-aţi face să-mi pierd timpul?

Era o păcăleală fireşte, n-aveam niciun drept să-mi folosesc legitimaţia în scopuri personale. Ca să fiu primită de un *District Attorney* sau ca să interoghez un şerif de ţară mai treacă-meargă, dar de aici şi până la a cere un document oficial unui judecător... Din fericire, bătrânul îmi era binevoitor graţie talentului meu la tir. A capitulat.

— Bine, a spus, mă supun. Încă o bere înainte de a începe?

— Cu plăcere, şerifule. În viaţa mea, rar mi-a fost aşa de cald, cu toate că mi-am petrecut mai mulţi ani în Extremul Orient. Căldura de aici e atât de uscată încât ai impresia că eşti ars cu fierul încins.

— Chestie de obişnuinţa, băiete, eu nu mai dau atenţie. Bine, ce vrei să ştii exact? a adăugat după ce a scos alte două cutii cu bere din frigider.

— Tot ce-i legat de domnişoarele Craig. În special motivele plecării lor din Carefree şi circumstanţele în care s-a născut Amanda, dacă lucrurile s-au petrecut aici.

— Înţeleg. Ei bine, trebuie să ne întoarcem cu treizeci de ani în urmă, pe atunci satul nu cunoştea activitatea

turistică de acum. Oamenii erau săraci, distracţiile rare şi viaţa aspră. Oraşul reprezenta un miraj care-i atrăgea pe mai toţi tinerii. Stephen Craig era învăţător aici, un om de treabă care a avut ghinionul să-şi piardă soţia de foarte tânăr. Răpusă de tifoidă, cred. Oricum, a rămas singur cu cele două fete; le dăduse o foarte bună educaţie, ele având intenţia să studieze mai departe, la universitatea din Phoenix. Moartea mamei lor a schimbat totul; Craig se temea să nu-l părăsească. Pe deasupra, Ethel, în treacăt fie zis, o fată foarte drăguţă, stătea prost cu sănătatea, avea ceva la inimă.

— Da, în acest moment e pe moarte, şerifule.

— Asta-i trist.

Ca şi cum ar fi vrut să-şi acorde un răgaz de gândire, şi-a luat din sertarul biroului tutun de mestecat, rulat în formă de morcov, şi a muşcat cu poftă.

— În acea vreme locuia în Carefree şi familia Samuel Lepofsky; el a murit demult dar soţia, bătrâna Sarah, mai trăieşte încă aici. Samuel avea o prăvălie în care vindea de toate, ca în magazinele gen drugstore din ziua de azi. Nu era bogat, destul de înstărit însă ca să-şi trimită copiii la colegiu şi să plătească studiile de medicină ale fiului mai mare. Băiatul venea în fiecare an să-şi petreacă vacanţa la Carefree. Normal, le cunoştea pe micuţele Craig, fuseseră împreună la şcoala comunală. Într-o vară a început s-o curteze pe Ethel şi... s-a întâmplat ce trebuia să se întâmple.

— A rămas însărcinată?

— Ei da, finalul e mereu acelaşi.

— De ce nu s-au căsătorit?

— Un evreu cu o protestantă! Cum poate să-ţi treacă aşa ceva prin cap, băiete? Pe deasupra, familia Craig nu era bogată, iar Lepofsky-tatăl avea, cum se zice, ambiţii pentru fiul lui. Reţine, era un om cumsecade şi ar fi consimţit la căsătorie de n-ar fi fost problema religiilor. Şi Samuel şi Stephen erau la fel de încăpăţânaţi, fiecare având pe buze un singur cuvânt: convertirea. Nu s-a făcut nimic. Ethel a născut o fetiţă, i-am uitat numele, şi n-a mai îndrăznit să iasă din casă deoarece tot satul o arăta cu degetul.

— Şi tatăl copilului?

— Bătrânul Samuel îl expediase pe Nathan la oraş ca să-şi continue studiile.

— Nathan? Asta-i era numele mic?

— Da, Nathan Lepofsky. De ce?

— Nimic, mă gândeam şi eu, aşa.

— Taman atunci Nora Craig a plecat din Corefree să-şi încerce norocul în Los Angeles. După câteva luni şi-a chemat sora şi n-am mai auzit de ele.

— Presupun că tatăl lor a murit, nu?

— Oho, de multă vreme! Îl duseseră într-un azil de bătrâni din Phoenix. Iată, e tot ce ştiu, nu prea văd la ce ţi-ar servi.

— Te-nţeli, şerifule, voiam să ştiu cine-i tatăl Amandei şi dumneata mi-ai spus-o.

— Chiar aşa?

— La opt zile după ce a sosit în LA, Ethel Craig l-a cunoscut pe Raymond B. Greenwood, un bărbat deja bogat şi vizibil mult mai în vârstă decât ea. S-au căsătorit trei zile mai târziu. Când Raymond B. a devenit milionar s-a stabilit în Bel Air cu soţia şi cei doi copii, Amanda, mai mare, şi fratele ei, Baynard.

— O adoptase?

— Probabil, din moment ce poartă în mod legal numele de Greenwood. I-am văzut permisul de conducere.

— Puştiul a fost ucis?

— Da. Tatăl a murit de cancer acum doi ani. Ethel n-o duce nici ea mai bine, deşi e încă tânără. Este cardiacă şi de curând a făcut alt infarct. Medicul ei curant se ocupă de ani de zile de ea şi de Amanda, conduce clinica unde e internată. Se numeşte doctorul Nathan.

Şeriful şi-a ridicat brusc privirea.

— Ia te uită, a spus, curioasă treabă. Doctorul Nathan, hei?

— Da, a pretins că a cunoscut-o pe Mrs. Greenwood în clinica lui din Beverly Hills, însă am avut impresia că minte. Arăta faţă de Ethel o grijă care nu era doar profesională, iar despre Amanda vorbea cu atâta afecţiune încât am crezut că-i îndrăgostit de ea. Mă întreb dacă nu era mai degrabă vorba de dragoste paternă.

— Nu te ambala, poate-i o întâmplare, în cariera mea am întâlnit cazuri şi mai uluitoare.

— N-ai zis că mai locuiesc aici unii din familia Lepofsky?

— Aşa-i, mama lui Nathan mai trăieşte încă, dar e surdă ca o ciubotă şi încăpăţânată ca un catâr. N-ai câştiga nimic să te duci la ea. Am o soluţie mai simplă, ai să vezi.

S-a ridicat, s-a dus la birou şi a format un număr de telefon.

— Alo, Martha, aici e Rawson. Trebuie să-l întâlnesc pe Lepofsky fiul, îi ştii cumva adresa? (...) Da, notez. Mulţumesc, Martha, salută-l pe George.

A închis şi s-a aşezat din nou în faţa mea, cu blocnotesul în mână.

— E funcţionara de la poştă, mi-a explicat, e la curent cu tot ce se întâmplă pe-aici. Lepofsky-fiul îi scrie când şi când maică-sii şi-i trimite regulat bani. Martha crede că-şi aminteşte că-i medic într-o clinică din Los Angeles, numită Stilwood Heights. Îţi spune ceva?

— Da, oarecum.

— El e doctorul Nathan al dumitale?

— Fără doar şi poate.

— Înseamnă că a regăsit-o pe Ethel.

— De regăsit, a regăsit-o cu siguranţă, dar nu ştiu ce sens trebuie dat acestei expresii. Mi se pare că nutreşte o afecţiune specială pentru Amanda şi o mândrie cu totul paternă. Nu ştiu mai mult, mai sunt destule puncte neclare, totuşi piesele acestui puzzle încep să se ordoneze.

— Băiete, ai de gând să iei avionul în seara asta?

— Da, pe cel de ora zece.

— Atunci ai timp să mănânci cu mine o bucăţică de *chili con carne*. Sunt un vechi celibatar şi nu gătesc prea prost,

trebuie să am chiar şi o sticlă de gamay-beaujolais la rece. Ai putea să-mi povesteşti de-a fir a păr despre istoria asta, nu-s decât un poliţai de ţară dar poate c-aş avea şi eu vreo idee.

— Şerifule, de acord cu invitaţia. Cât despre povestirea acestui caz, regret, totul trebuie să rămână secret.

— Hotărât lucru, voi, cei din instituţiile guvernamentale, aveţi pasiunea secretului!

— E normal, şerifule. Singura noastră şansă ca să ne luăm salariul la sfârşitul lunii e să tăinuim cu cea mai mare sfinţenie ceea ce facem realmente! Altminteri...

— Ei! făcu el, m-ar surprinde să fie altfel. Bine, dacă nu vrei să spui nimic, păcat, o să-ţi povestesc eu câteva întâmplări din Vestul de altădată. Fiecare din armele Winchester pe care le vezi colo, atârnate în rastel, îşi are istoria ei.

— Întru totul de acord, şerifule, iar eu o să-ţi vorbesc despre Vietnam.

— Era un război scârbos, dar nu-i nimic, băiete, nu întâlneşti zilnic un trăgător aşa de bun. Vino cu mine în bucătărie.

17

Şeriful Rawson era tot atât de plăcut la vorbă pe cât era bun bucătar, iar vinul lui a fost excelent. Trecuse de ora zece când am terminat cu masa, şi pierdusem avionul. Şeriful mi-a propus să dorm în camera de oaspeţi; dacă ar fi fost mai tânăr i-aş fi refuzat oferta, însă vârsta lui m-a liniştit. Am pornit-o spre aeroportul din LA abia a doua zi, în plină dimineaţă.

Mi-am recuperat maşina din parcare şi am luat-o înspre Beverly Hills. Devenea presant să am o discuţie serioasă cu doctorul Nathan. Când am ajuns la Stilwood Heights era aproape unu; Joan Robbins îşi şi scosese halatul, alb pregătindu-se să iasă în pauza de masă. Ca de fiecare dată, de cum m-a văzut a cuprins-o pare-se o spaimă aşa de cumplită că, în primele clipe, vorbele pe care mi le-a adresat erau fără şir; izbutind în fine să se stăpânească, m-a anunţat:

— Mrs. Greenwood a murit în cursul nopţii. Azi-dimineaţă au pus-o în sicriu iar fiica ei a trimis corpul la Bel Air pentru ca prietenii să-i poată aduce un ultim omagiu. Miss, dacă vă grăbiţi, puteţi ajunge la timp.

— Unde e doctorul Nathan?

— E şi el acolo, nu ştiu când se va întoarce, întreg programul dimineţii a fost dat peste cap.

— De acord, mă duc.

Cât a durat această conversaţie am cercetat-o cu atenţie pe tânăra femeie. Era lividă şi nu ştia să-şi ascundă panica; era evident, de mine, personal, se temea şi nu de poliţia pe care se presupunea c-o reprezint. Rămânea să aflu de ce.

M-am prefăcut că plec şi, de cum am ieşit din câmpul ei vizual m-am ascuns într-un boschet din parc de unde puteam supraveghea intrarea în clinică, neriscând să fiu zărită. Când venisem, această Joan Robbins părea pe punctul de a ieşi, eram curioasă să văd unde se ducea. N-a trebuit să aştept mult, o maşină a oprit în faţa uşii de la intrare iar şoferul a claxonat scurt. De la postul meu de observaţie nu-l puteam distinge. Joan Robbins a apărut aproape imediat, şi-a aruncat o privire primprejur, ai fi zis ca să se asigure că n-o supraveghează nimeni, şi s-a urcat în maşină. Ca să iasă din clinică trebuiau să treacă pe lângă mine, iar când au ajuns în dreptul meu l-am recunoscut, fără să greşesc în vreun fel, pe şofer. Era unul din cei doi agresori ai Amandei.

Într-o clipită m-am urcat în Cadillac şi am demarat în trombă. Mai-mai să-i pierd din vedere când s-au angajat pe Bulevardul Santa Monica, unde circulaţia e foarte intensă, dar am reuşit să-i prind din urmă la un stop. Au luat-o spre West Los Angeles şi au coborât pe bulevard până la templul mormonilor. De acolo au cotit-o înspre Midvale Avenue şi s-au oprit în faţa unei căsuţe. Am

parcat ceva mai în spate, între timp ei intrând înăuntru. Mi-am luat pistolul Sig Sauer pe care-l păstram pentru orice eventualitate în cutia de la bordul maşinii. După ce am verificat dacă era bine încărcat, l-am vârât în poşeta încăpătoare pe care o purtam în bandulieră. Îi promisesem, pare-mi-se, lui Michael Cairn să nu fac uz de armă decât dacă aş fi atacată, dar nu mă aştepta oare un atac? Aşadar...

Poarta de la gardul de lemn care împrejmuia grădina de jur împrejurul casei era doar împinsă. Am intrat şi am sunat. Aveam pistolul în mâna stingă, mascat de poşetă. De cum Joan Robbins a deschis, am dat-o la o parte cu violenţă şi am năvălit în încăpere cu arma în mână. Efectul de surpriză a fost total. Bărbatul, care-şi scotea haina, n-a mai mişcat şi m-a privit cu un aer de o stupizenie perfectă. De aproape l-am identificat încă şi mai precis, era cel care rămăsese cu Amanda în maşină; al doilea pe care-l lovisem zdravăn.

— Dumneata închide uşa şi vino aici, i-am poruncit fetei.

Nu erau indignaţi că pătrunsesem abuziv la ei în casă ci pur şi simplu năruiţi şi înspăimântaţi. I-am făcut semn bărbatului să se apropie şi i-am pipăit buzunarele asigurându-mă că nu-i înarmat.

— Dumneata, la perete.

S-a întors fără să bănuiască ceva, iar eu l-am lovit uşor cu patul armei în ceafă. S-a prăvălit ca un bolovan.

Tovarăşa lui a scos un firicel de strigăt, reprimat la iuţeală la vederea pistolului aţintit spre ea.

— Mrs. Robbins, dă-mi o sticlă goală, te rog, i-am spus pe un ton foarte neutru.

S-a executat fără să înţeleagă.

— Treci la perete, cu faţa la mine.

De cum s-a supus, am apucat sticla de gât şi am spart-o lovind-o scurt de colţul mesei. Mi-am strecurat pistolul la centură, m-am apropiat de fată şi i-am tras fusta în jos. Am apăsat sticla ascuţită pe porţiunea de piele dezvelită. I-am spus foarte calm!

— Acum îmi povesteşti totul, altfel îţi înfig sticla în burtă.

— Nu, vă implor! a izbucnit, înnebunită de groază. O să vă spun tot, o să vă spun tot...

Striga periculos de tare şi ca s-o calmez a trebuit s-o pălmuiesc. A început să plângă încetişor.

— Acum ajunge, i-am spus. Dacă vorbeşti n-o să ţi se întâmple nimic.

M-am aşezat pe un scaun de unde puteam supraveghea uşa avându-i totodată sub control şi pe fată şi pe bărbatul întins ceva mai încolo.

— Cine eşti dumneata? am întrebat-o.

— Mă cheamă Joan Robbins pentru că trăiesc cu acest om (a indicat trupul întins) care se numeşte Pete Robbins. Numele meu de fată e Juana Morales, sunt din Mexic, naturalizată americancă.

—Nu eşti măritată cu Robbins?

— Nu, fiindcă n-am divorţat de primul meu soţ; Miss, cred că-l cunoaşte, se numeşte Nick Turner.

— Cum?

— Da, Miss, Nick s-a căsătorit cu mine la San Diego pe când avea douăzeci de ani; eu aveam optsprezece. Era în 1968. Am rămas căsătoriţi doi ani, apoi a intrat într-un mediu rău famat şi m-a lăsat baltă pentru o cântăreaţă de *night-club*. Deoarece nu aveam nici copii nici casă, pur şi simplu am plecat.

— Si n-ai divorţat?

— Nu.

— Poţi dovedi ceea ce spui?

— Da, am certificatul de căsătorie. Dacă vreţi să-l vedeţi trebuie să mă duc să-l caut în sertarul de la comodă, acolo îl ţin.

— Bine.

Am însoţit-o asigurându-mă că nu încerca să ia vreo armă. Dar nu, mi-a întins exact fotocopia unui certificat de căsătorie. Femeia aceasta era fără doar şi poate soţia legitimă a lui Nick Turner, sau cel puţin fusese. Dar dacă ar fi divorţat, de ce să mă fi minţit? Totul începea să arate foarte interesant..

— Treci la locul dumitale, i-am spus. Acum vreau să ştiu ce făceai la clinica doctorului Nathan, din ce motiv prietenul dumitale a încercat s-o răpească pe Amanda Greenwood şi, în fine, de ce te înspăimântam într-atât.

— Miss, vă povestesc totul, jur. Dacă-mi îngăduiţi, o să-ncep cu începutul, îmi va fi mai uşor decât să vă răspund la întrebări.

— De acord, ascult.

— După ce l-am părăsit pe Nick am fost chelneriţă sau bufetieră în mai multe oraşe de pe coastă. Cu cinci ani în urmă, în La Jolla l-am cunoscut pe Pete şi de ceva mai mult de trei ani ne-am instalat aici. Am aflat doar din ziarul *Los Angeles Times* că Nick devenise patronul cazinoului Paloma. Apoi am citit ştirile în legătură cu el, aşa, mai degrabă din curiozitate decât cu scop precis. Acum vreo câteva luni se anunţa la rubrica de mondenităţi că iese cu o moştenitoare bogată, Amanda Greenwood. Pete a lucrat câteva zile ca angajat suplimentar în cazinoul lui Nick şi m-a informat că se vorbea mult despre viitoarea logodnă a patronului.

— Logodna lui Nick Turner cu Amanda? am întrebat, vrând să pun punctul pe i.

— Da, aşa-i. Pete s-a gândit...

S-a oprit, încurcată.

— La un mic şantaj, nu?

— Vai! eu nu eram de acord, ştiam c-o să avem necazuri. El însă nu voia să renunţe afirmând că în felul ăsta câştigam uşor nişte bani. Pete nu munceşte în mod regulat, mai ales joacă la curse. Mie îmi era frică, ştiam că Nick e capabil de violenţă, însă Pete a râs de temerile mele şi mi-a zis că se ocupă el de tot. I-a trimis lui Nick o fotocopie după certificatul de căsătorie înainte de a-i cere

la telefon cinci mii de dolari în schimbul originalului. Nick a acceptat şi i-a dat întâlnire într-o seară, spre docuri. Tot câştigul lui Pete din seara aceea au fost două gloanţe de revolver, unul rănindu-i uşor braţul. Noroc că-şi parcase maşina foarte aproape şi a putut să fugă. Credeam că asta o să-i servească drept lecţie dar nu, când s-a înzdrăvenit a hotărât să stea de vorbă ca Mrs. Greenwood, gândindu-se că ea va fi foarte fericită să se poată debarasa de un vânător de zestre.

— Într-adevăr, era mai puţin periculos.

— Necazul e că n-am reuşit deloc să dăm de Mrs. Greenwood deoarece era mereu bolnavă şi nu ieşea din casă.

— Nu i-aţi trimis ca lui Turner, o fotocopie după document?

— Nu, fireşte, fotocopia i-ar fi fost de ajuns ca să-l îndepărteze pe Nick, originalul neinteresându-l decât pe el. Pete a urmărit care erau obiceiurile la vila Hacienda şi şi-a dat seama că o dată pe săptămână venea o ambulanţă s-o ducă pe Mrs Greenwood la clinica Stilwood Heights. Am aflat mai apoi că i se făceau în mod regulat nişte examene medicale. Acum două luni s-a eliberat un post de funcţionară la informaţii, m-am prezentat numaidecât şi am fost angajată. Din nefericire, n-a fost chip să mă apropii de Mrs. Greenwood, care era mereu însoţită şi la dus şi la întors de o infirmieră.

— Era previzibil; în schimb, trebuie s-o fi putut vedea într-una din zilele astea, cu ocazia internării.

— Asta-i altă poveste, Miss, nu pricep nimic: Mrs. Greenwood nu era în cameră.

— Ce spui?

— Nu era nimeni în camera în care se presupunea că stă, am putut să mă strecor o dată acolo.

— Bun, vom reveni la problema asta, e preferabil să nu amestecăm lucrurile. Continuă-ţi povestirea.

— Un prieten de-al lui Pete, Ricardo, un băiat destul de drăguţ, a cunoscut-o pe slujnica familiei Greenwood, o micuţă negresă. Sub pretextul s-o poată suna, i-a cerut numărul particular al vilei, care nu figurează în cartea de telefon. Aşa că Pete a sunat-o pe Miss Greenwood ca să-i facă o ofertă.

— Cât i-a cerut?

— O mie de dolari, documentul era mai puţin valoros pentru ea decât pentru Nick. Ştiindu-l căsătorit, o bună agenţie de detectivi particulari ar fi dat în cele din urmă de firul acestei căsătorii. Cumpărarea certificatului de căsătorie i-ar fi permis tocmai asta, să câştige timp.

— Dacă ţinea să scape de Nick. Ce a zis dulcea Amanda?

— S-a arătat foarte interesată şi i-a dat întâlnire lui Pete pe plaja de la Malibu, luni dimineaţă.

— Pe plajă?

— Da, doar că Pete nu mai avea încredere după ce se trăsese în el data trecută. Dacă ar fi fost vorba de Mrs. Greenwood s-ar fi dus ţintă la întâlnire, fără ocolişuri. S-a temut însă că fata e sincer îndrăgostită de Nick şi l-o fi

înştiinţat. A hotărât ca Ricardo s-o aştepte în maşină, s-o urce şi pe ea şi s-o pornească încheind tranzacţia pe drum. Li se părea mai puţin periculos decât să se aventureze la malul apei, unde ar fi fost o ţintă uşor de nimerit. Necazul e că din cauza circulaţiei au întârziat, iar Amanda Greenwood a sosit pe plajă înaintea lor. Ca să acţioneze, au fost nevoiţi să aştepte ca ea să părăsească Sea Lion. Le era frică, ăsta a fost motivul pentru care au urcat-o în maşină niţel cam brutal; nicio clipă nu şi-au închipuit că povestea semăna cu o răpire. Mai cu seamă că i-au explicat numaidecât de ce s-au purtat aşa iar Miss Greenwood i-a înţeles foarte bine. După aceea, aţi intervenit şi nu s-a mai făcut nimic.

— Vânzarea a avut totuşi loc?

— Da, Pete a sunat-o din nou pe Miss Greenwood. Ea i-a spus că n-a înţeles o iotă din tot ce s-a întâmplat şi i-a confirmat că e de acord să cumpere documentul. În cele din urmă, el i-a dat întâlnire într-un bar în dimineaţa zilei când fratele tinerei fete a fost omorât. Acolo totul a decurs bine.

— Bun, de acord. Punctul doi: de ce-ţi era dumitale frică de mine?

— Toată seara Pete şi Ricardo au vorbit despre dumneavoastră. Vă descriseseră atât de precis că de îndată ce v-aţi prezentat la clinică v-am recunoscut, mai ales că purtaţi aceleaşi haine. Nu ştiu de ce, dar m-am gândit că veneaţi pentru mine.

— Înţeleg, acum să revenim la Mrs. Greenwood, la internarea ei. Ce ştii cu exactitate?

— Când am aflat că Mrs. Greenwood fusese internată în cursul nopţii, am încercat numaidecât s-o văd. Mrs. Magruder mi-a interzis, pacienta era prea slăbită ca să fie deranjată. M-au intrigat măsurile neobişnuite care au fost luate, numai doctorul, soţia lui şi Mrs. Magruder aveau voie să intre la ea. Nici măcar femeile de serviciu nu se duceau să-i facă patul. Alaltăieri au fost două urgenţe în acelaşi timp, iar eu am profitat de acel moment de confuzie ca să mă strecor la Mrs. Greenwood. Doar am întredeschis uşa, camera era goală. Totuşi, dimineaţă s-au dus s-o pună în sicriu chiar în camera aceea.

— Interesante chestiile astea, i-am spus. Unde să fi fost dusă femeia?

— Zău că habar n-am, Miss. N-am priceput nimic din treaba asta.

A tăcut văzând că mă gândeam. De ce Mrs. Greenwood nu era în cameră? Evident, se putea presupune că de fapt nu fusese internată la Stilwood Heights, dar...

— Cine a constatat decesul? am întrebat-o.

— A venit dis-de-dimineaţă ofiţerul de la Poliţia judiciară.

— Ai văzut corpul dumneata, personal?

— Da, Miss, eram aşa de uluită încât m-am dus să arunc o privire. Nimeni nu m-a împiedicat şi am recunoscut-o pe bătrâna doamnă, dacă asta-i ce vă preocupă.

Prin urmare, corpul acestei Mrs. Greenwood se afla efctiv în clinică. Vedeam o singură soluţie posibilă: murise deja când a ajuns acolo. Apoi, doctorul Nathan conservase probabil cadavrul într-o cameră frigorifică, să nu intre în putrefacţie şi, la momentul potrivit, să poată anunţa decesul. Nu se făcuse bineînţeles nicio autopsie iar ofiţerul, ştiind că biata femeie era foarte bolnavă, procedase la o examinare superficială. De data asta îl aveam la mână pe doctor, o să fie nevoit să vorbească şi să-mi explice raţiunea înscenării.

— Excelentul dumitale prieten Pete nu s-a gândit să speculeze şi chestia asta, ca să obţină un mic profit?

— Vai nu, Miss, vroiam să părăsesc slujba de îndată de Miss Greenwood ne-ar fi plătit cei o mie de dolari. Pete însă mi-a cerut să rămân ca să nu atragem atenţia. Degeaba i-am spus că nimeni n-ar face o legătură între el şi mine, n-a vrut să mă asculte. Aş fi preferat să fiu cât mai departe de Nick Turner; dacă o să mă găsească, o să se răzbune.

— Probabil. Iar prietenul dumitale Pete nu-i mai breaz, ar fi mai bine pentru dumneata să pleci departe şi singură; altminteri, mai devreme sau mai târziu ajungi ori la morgă ori după gratii. Acum, alege: sau te arestez pentru tentativă de şantaj şi extorcare de bani sau îmi semnezi o scrisoare pe care ţi-o voi dicta eu.

— O declaraţie?

— Nu tocmai, nimic ce te-ar incrimina în mod direct. Pur şi simplu relatezi în ce circumstanţe a primit Miss

Greenwood certificatul de căsătorie de la dumneata. Cuvântul şantaj nu va figura în această relatare. Poliţia o să vrea să ştie mai multe, bineînţeles, încât după plecarea mea te sfătuiesc s-o ştergi iute si să dispari.

S-a instalat la masă iar eu i-am dictat o poveste îndulcită despre evenimente. Era evitată orice aluzie precisă la Nick Turner. În schimb, se explica în mod limpede falsa răpire. Pete Robbins se trezise pe jumătate când a isprăvit de scris. După ce m-am asigurat că Joan nu m-a tras pe sfoară, am luat foaia şi am împăturit-o cu grijă punând-o în poşetă. Mi-am aşezat pistolul la locul lui şi am aruncat sticla spartă pe care o mai ţineam în mână.

— Mâine dimineaţă voi înmâna hârtia locotenentului Cairn, i-am spus ridicându-mă. Aşa, ai timp berechet să-ţi faci bagajele.

Când m-am urcat în Cadillac nu mă simţeam nemulţumită. Dominam situaţia. Îmi mai lipsea un singur element: de ce se întârziase anunţul decesului acestei Mrs. Greenwood? Ca să aflu motivul mă bizuiam foarte mult pe scumpul doctor Nathan.

Mai înainte însă trebuia să mă duc la vila Hacienda ca să-i prezint Amandei condoleanţele.

18

Am sosit la Bel Air cu puţin înainte de ridicarea trupului neînsufleţit. Mulţimea se înghesuia în jurul catafalcului din hol. I-am văzut pe Nora Scott şi soţul ei îndeletnicindu-se cu primirea noilor veniţi, pe Dick Hayes într-o discuţie aprinsă cu Honest John Mulligan şi cu Michael Cairn, pe doctorul Nathan care răspundea la întrebările unui grup de necunoscuţi. Nici urmă de Amanda, juca mai mult ca sigur rolul fetei nemângâiate.

Primul care m-a zărit a fost Dick Hayes şi mi-a făcut semn să mă duc la ei. *District Atthorney* m-a salutat amabil iar Michael s-a arătat bucuros că mă vede. Îl bănuiam că se plictiseşte la culme.

— Carol, pe unde ai fost? m-a întrebat Hayes. Am încercat zadarnic să dau aseară de dumneta, şi nici locotenentul nu s-a dovedit mai norocos azi-dimineaţă când a vrut să te anunţe că Ethel a decedat.

— Noaptea trecută m-a reţinut un şerif.

— Dumnezeule mare! a exclamat Honest John. Să fi fost cumva arestată?

— Nicidecum, doar invitată. Dar liniştiţi-vă, domnilor, invitaţia a fost cu gând curat, avea pe puţin şaizeci şi cinci de ani.

— Nu ştiu pe nimeni de vârsta asta, s-a mirat Michael.

— S-a petrecut în Arizona, am făcut puţin turism prin părţile alea.

Cairn s-a arătat surprins, iar Honest John a continuat discuţia descriind ferma pe care o are lângă Tucson. DA şi Dick Hayes erau înconjuraţi de alţi notabili ai oraşului, aşa că am profitat şi m-am retras discret împreună cu Michael.

— Ceva nou? m-a întrebat. Mai să cred că ai fost iarăşi răpită.

— Michael, am tras şase focuri de armă, i-am spus ca să-l facă să turbeze.

— În cine? s-a neliniştit.

— Într-o cutie de conserve, în compania şerifului din Carefree.

— Ce-ai căutat acolo?

— Acolo s-au născut Ethel şi Nora Craig.

— Şi ai aflat ceva interesant?

— Michael, e posibil, o să trec mâine dimineaţă pe la dumneata, la birou. Acum trebuie s-o văd pe Amanda.

Am încuviinţat din cap şi s-a întors la grupul în care era DA. M-am dus spre Nora Scott care, fără să mă prea aştept, m-a sărutat, ochii îi erau încă umezi de plâns iar eu i-am şoptit câteva fraze banale, exprimându-mi condoleanţele.

— Dacă vreţi s-o vedeţi pe Amanda duceţi-vă acum, deoarece o pornim curând înspre cimitir. Se odihneşte în camera ei, doctorul Nathan i-a dat un calmant. Sărmana fetiţă, a fost încercată foarte greu.

I-am mulţumit şi m-am strecurat prin mulţime până la scări: familia Greenwood avea un mare număr de prieteni şi cunoştinţe iar holul, deşi foarte încăpător, era înţesat. Am ajuns la camera Amandei, am ciocănit şi, neaşteptând un răspuns pe care oricum nu l-aş fi primit, am intrat. Fata stătea întinsă pe pat, toată în negru. M-a privit abătută.

— Amanda, îmi pare rău, crede-mă, pentru mama dumitale, i-am spus. Trebuia să te-aştepţi, fireşte, dar ştiu, nu-i o consolare.

— Mulţumesc. Mă îmbolnăveşte să-i văd pe toţi oamenii aceia adunaţi acolo, jos. Mai cu seamă că le pasă de moartea mamei cât negru sub unghie.

— Atunci de ce-au venit?

— Pentru mine, pentru că Baynard a murit iar eu reprezint de acum încolo firma Greenwood.

— Or să meargă cu toţii la cimitir?

— Dumnezeule mare, nu. S-a stabilit o scurtă ceremonie la templu şi doar familia va însoţi sicriul la cimitir, ceilalţi se vor întoarce la casele lor. Carol, ce-ai mai făcut? Sunt treizeci şi şase de ore de când nu te mai învârţi prin jurul meu, te credeam plecată.

Scorpia asta mică nu-şi pierduse niciun pic din agresivitate. Am hotărât să mă arăt şi eu perfidă.

— M-am întors din Carefree, un orăşel în Arizona, cunoşti?

Amanda nu s-a tulburat absolut deloc, i-aş fi putut declara că reveneam de pe lună, efectul ar fi fost acelaşi.

— În Arizona! Ce idee năstruşnică, mi-a spus. Mama şi mătuşa mea s-au născut pe acele meleaguri, dar eu n-am fost niciodată acolo. E un ţinut uitat de lume, ce-ai căutat acolo?

— Oh! nimic important, mi-am revăzut un vechi prieten, i-am răspuns un pic încurcată.

Uşa s-a deschis şi a băgat capul Nora Scott.

— Draga mea, pastorul te aşteaptă să cobori ca să dai semnalul ridicării corpului, trebuie să vii.

— Sosesc, a spus Amanda suspinând.

— Te las, i-am zis. Amanda, trec să te văd mâine dimineaţă, o să fii mai liniştită.

— Atunci, spre prânz; la noapte o să iau somnifere. Ce zi!

Şi-a luat de braţ mătuşa pornind-o spre mulţimea care le aştepta. De cum a apărut Amanda zarva a scăzut în intensitate, curând lăsându-se tăcerea nu atât din respect faţă de suferinţa Amandei cât ca omagiu adus noii regine a imperiului Greenwood. Pentru nimic în lume n-aş fi vrut să fiu în locul ei.

N-am ieşit din cameră decât după ce a plecat toată lumea. Mai era doar Julie care se uita înmărmurită la dezordinea lăsată.

— Ia te uită, Miss Carol, mai sunteţi aici? Nu vă duceţi cu ceilalţi?

— Sunt destui. Julie, spune-mi, ştii dacă doctorul Nathan însoţeşte corpul la cimitir?

— Vai! cum să nu, Miss Carol, era un foarte bun prieten al sărmanei doamne. O cunoştea de multă vreme.

— Da, de multă vreme, am murmurat şi pentru mine şi pentru ea.

Am ieşit încetişor din vila Hacienda care se golise ca prin farmec. Se mai auzeau doar păsărelele cântând şi vântul foşnind prin frunzele copacilor. M-am dus la maşină, ultima din parcare. Eram niţel tristă din cauza a ceea ce aveam să fac. O clipă mi-a trecut prin minte să mă duc ţintă la aeroport şi să mă urc în primul avion cu destinaţia New York. În definitiv, ce-mi păsa mie... Da, însă la mijloc era Amanda. Nu mă puteam hotărî s-o las. Avea nevoie de mine, chit că nu-şi dădea seama.

O dată instalată la volanul Cadillacului, am simţit un gol în stomac. M-am oprit la primul drugstore ce mi-a ieşit în cale şi am mâncat un hamburger la tejghea, pentru ca mai apoi să-mi continui drumul spre Stilwood Heights.

Cum mă aşteptam, la informaţii nu era nimeni şi am putut lesne pătrunde în biroul doctorului Nathan care nu se întorsese încă de la cimitir. Am profitat şi am scotocit prin sertare, nu conţinea nimic deosebit de interesant cu excepţia diplomei de doctor în medicină pe numele Nathan John Lepofsky. Asta nu era propriu-zis o descoperire. A trebuit să aştept cu răbdare o jumătate de

oră până ce doctorul a sosit. A înţepenit în prag văzându-mă aşezată pe locul lui.

— Ce căutaţi aici? m-a întrebat cu duritate.

— Doctore, cred că avem de vorbit.

— În niciun caz acum, sunt ocupat. Vă rog să plecaţi.

— Doctore, m-am întors din Carefree, ar trebui să închideţi uşa şi să intraţi.

A şovăit o clipă, după care a capitulat.

— Nu ştiu ce-aţi găsit în trecutul meu care să vă justifice pătrunderea abuzivă în birou. Dar, oricum, nu cred că am vreun interes să continui discuţia asta. Prefer să-i încredinţez afacerea avocatului meu.

— Doctore, aţi face o greşeală, aţi observat că Joan Robbins nu mai este la informaţii?

— Da, dimineaţă era, după-masă însă n-a mai fost văzută. Care-i legătura?

— Nu mai vine. Îşi luase slujba doar ca s-o contacteze pe Mrs. Greenwood. Doctore, ştiaţi că fata asta e măritată legal cu Nick Turner şi că încerca să-şi vândă certificatul de căsătorie familiei Greenwood?

Nathan întruchipa la perfecţie stupefacţia.

— Ei, a murmurat, ea, soţia lui Turner... Cine s-ar fi gândit?

— Doctore, apreciez că v-a revenit brusc memoria, îl ştiaţi deci pe Nick?

— Ce importanţă are, Miss Evans, asta nu schimbă cu nimic faptul că n-o să vă răspund la nicio întrebare în absenţa avocatului meu.

— Într-o dimineaţă, am continuat de parcă n-ar fi suflat o vorbă, Joan Robbins s-a furişat în cameră la Mrs. Greenwood şi a observat că nu era nimeni. Doctore, dacă cer exhumarea cadavrului, autopsia va dezvălui data exactă a morţii, aşa-i?

Dintr-o dată, de pe faţa lui Nathan s-a dus tot sângele, nu se aştepta la această lovitură. A părut că se chirceşte şi s-a prăvălit pe un scaun.

Mai că mi-a stârnit mila.

— Doctore, dacă dau în vileag lucrurile astea, credeţi că e în interesul Amandei?

— Nu, a şoptit cu glas înăbuşit de emoţie. Nimeni nu trebuie să afle, niciodată.

— Nu fac parte din poliţie; dacă-mi spuneţi totul, zic bine, totul, aş fi poate în stare să vă ajut să nu fie tulburată liniştea fiicei dumneavoastră. Poate...

Nathan a tăcut o bună bucată de vreme. Ghiceam, sentimentele care-l hărţuiau şi i le-am respectat.

— Îmi promiteţi că n-o implicaţi pe Amanda în istoria asta? m-a întrebat într-un târziu.

— Totul depinde de ce-o să-mi spuneţi. Doctore, trebuie să aveţi încredere în mine, e ultima şansă a Amandei.

— O să vă explic totul, mi-a zis. Îmi puteţi da sticla de whisky pe care o ţin în sertarul din dreapta al biroului? Am nevoie de ea.

Reperasem sticla atunci când scotocisem prin birou. Era alcool cinstit şi i l-am oferit. A băut două pahare pline.

— Da data asta nu mai am scăpare, a continuat. E normal să plătesc. N-ar fi trebuit să le părăsesc, pe Ethel şi pe fetiţa mea.

Nu mai avea glas şi l-am văzut gata să izbucnească în plâns.

— Doctore, reveniţi-vă, nu sunteţi obligat să evocaţi amintirile acelea penibile, ştiu ce s-a întâmplat în Carefree.

Probabil că nu mă asculta întrucât a zis mai departe:

— Ethel şi cu mine ne-am născut într-un sătuc din Arizona. Eram de aceeaşi vârstâ şi am crescut împreună. Avea o sănătate fragilă, suferea de pe-atunci de inimă, dar era foarte dulce, foarte drăguţă, şi naivă deoarece nu vedea pe nimeni în afară de tatăl ei. Eu îmi continuam studiile la Phoenix. Şi veneam să-mi petrec vacanţa în Carefree. Într-un an, am sedus-o neavând ce face fiind şi înfumurat. Prima crimă am comis-o atunci când am aflat că e însărcinată, am părăsit-o.

— N-o iubeaţi?

— Nu, dar nu-i o scuză, am fost laş, ăsta-i adevărul. Puteam bineînţeles invoca faptul că familiile noastre se opuneau căsătoriei, însă aş fi putut trece peste: totdeauna eşti responsabil de actele tale. După naşterea Amandei am pierdut-o din vedere pe Ethel. Aveam un cabinet în Santa Barbara la care am renunţat de cum mi s-a oferit un post de medic la UCLA. Acolo am cunoscut-o pe Rebecca, viitoarea mea soţie. Cu paisprezece ani în urmă tatăl ei a murit şi i-a lăsat o moştenire destul de substanţială, care mi-a permis să cumpăr clinica din Stilwood Heights. Îmi

şi schimbasem numele din Lipofsky în John Nathan, care suna mai bine. Rebecca şi cu mine duceam o viaţă fericită, deşi ne părea rău că n-avem copii. Totul s-a dat peste cap din momentul în care o anume Mrs. Greenwood mi-a cerut o consultaţie pentru fata ei. Erau Ethel şi Amanda, fetiţa mea. În loc să mă duşmănească, Ethel, bună şi ca totdeauna indulgentă, s-a arătat mulţumită că mă reîntâlneşte. Cu toate că-i ridicol pentru un bărbat de vârsta mea, am plâns în faţa ei. Am chemat-o pe Rebecca şi i-am mărturisit totul; Ethel era ofilită, se veştejise, aşa că Rebecca n-a văzut-o ca pe o rivală şi a acceptat foarte bine situaţia. Şi n-a greşit căci din ziua aceea n-am întreţinut cu fosta mea amantă decât raporturi strict profesionale. În schimb, întreaga mea iubire, dorinţa mea neîmplinită de a avea un copil s-a revărsat asupra micuţei Amanda. Cât avusesem explicaţia aceea cu Rebecca o scosesem pe fetiţă din cameră, iar când s-a întors a văzut un medic plângând şi două femei îmbrăţişându-se. Nu pricepea nimic, biata copilă! Îi cerusem lui Ethel să nu-i spună nimic, gata să mă sacrific şi iubind-o doar de la distanţă. Conştientă însă că soţul ei n-o îndrăgea pe fetiţă şi că aceasta suferea, a preferat să-i dezvăluie adevărul chiar aici, în biroul ăsta. Pe atunci, Amanda trebuie să fi avut unsprezece ani. Mai apoi am văzut-o săptămână de săptămână, o aducea mama ei pretextând că are sănătatea şubredă. Cu vremea, între noi s-a creat o oarecare intimitate şi i-am devenit un fel de confident şi un reazem. Raymond B. n-a avut niciodată nici umbră de bănuială.

— De ce i-aţi ascuns? În definitiv, ştia că nu-i tatăl Amandei.

— Greenvvood era un om dur, imprevizibil, ar fi putut să se ofenseze şi s-o dezmoştenească pe Amanda. Vedeţi dumneavoastră, căsătorindu-se cu Ethel nu adoptase legal copilul, îi schimbase doar numele în cel de Greenwood. Altfel spus, Amanda n-avea niciun drept la succesiune şi depindea de bunul plac al tatălui vitreg. Cu câţiva ani în urmă făcuse un testament, ne era tuturor cunoscut. Îi lăsa lui Ethel uzufructul averii sale iar lui Baynard imperiul Greenwood, ceea ce era normal. Amanda primea totuşi o rentă suficient de mare ca să ducă viaţa de lux cu care se obişnuise. Tocmai atunci Raymond B. a început să se topească după acel fiu pe care l-a avut cu o femeie din San Diego, pe nume Nick Turner..

— Toţi ştiau că e fiul lui?

— Nu, Ethel n-a aflat niciodată, nu şi-a dat seama niciodată ce se urzea în jurul ei. Turner a fost acela care i-a spus Amandei iar aceasta m-a înştiinţat pe mine. La început povestea mi s-a părut nostimă: Raymond B. avusese, prin urmare, măcar o slăbiciune în viaţa lui! Mai apoi, cu puţin timp înainte de a muri, comedia s-a preschimbat în dramă. I-a încolţit în minte, nu ştiu de ce, o idee monstruoasă: s-o căsătorească pe Amanda cu Turner. O fată aşa de reuşită cu puşlamaua aia, trebuia să fii nebun!

— Ştiu că Mr. Greenvvood i-a surprins pe punctul să se sărute în parcul din Hacienda. Poate de acolo s-a tras totul.

Nathan a scuturat din cap, furios.

— Imbecilul, ce-i un sărut? La urma urmelor, poate că aveţi dreptate, e posibil ca acea scenă să-i fi dat ideea asta criminală.

— Să nu exagerăm.

— Nu exagerez, Miss Evans, o copilă atât de frumoasă şi de pură ca Amanda cu jigodia aia, era o crimă! Oricum, Raymond B. a întocmit cu câteva zile înainte de a muri un alt testament, fără să ştim noi.

— Avea nevoie de martori.

— Nu, dacă testamentul era în totalitate olograf; în statul California legea îl consideră valabil, nemaitrebuiad semnat de doi martori. Mai mult, în casă nu s-a ştiut nimic deoarece i l-a dat lui Tom Blake, grădinarul, să-l expedieze prin poştă avocatului său. După ce a murit, maestrul Eastwood ne-a înştiinţat de existenţa acestui document al cărui conţinut ne-a încremenit. Baynard moştenea totul, maică-sa îşi păstra partea ei de uzufruct, fiind în plus desemnată legatar universal în caz că i-ar fi supravieţuit lui Baynard. Amanda era complet dezmoştenită dacă nu se căsătorea în decurs de un an cu Nick Turner: dacă o făcea, averea Greenwood era împărţită în mod egal între ea şi Baynard.

Începeam să înţeleg de ce, la prima noastră întâlnire, felul de a vorbi al Amandei era atât de surprinzător

pentru o fată bogată. Nu mai avea nimic, în afară de cazul în care...

— Am înţeles, am izbucnit, Ethel trebuia să-i supravieţuiască fiului ei pentru ca Amanda s-o poată moşteni, aşa-i?

— Aşa-i, a recunoscut doctorul Nathan.

— V-aţi gândit imediat la crimă?

— Nicidecum. Întâi am ţinut un fel de consiliu de familie, Ethel, Amanda şi cu mine. De când maestrul Eastwood îl încunoştinţase pe Turner în legătură cu dispoziţiile noului testament, acesta se purta ca într-un ţinut cucerit. Ethel a izbutit să împiedice anunţarea oficială a logodnei pretextând că erau necesare câteva luni de doliu după moartea soţului. În fapt, nu aveam nicio ieşire şi eram gata să ne resemnăm cu o căsătorie urmată curând de divorţ. Tocmai atunci Ethel s-a îmbolnăvit şi mai rău iar noi a trebuit să facem faţă altor probleme.

— Mrs. Greenwood a murit?

— Da, pe când era transportată la clinică, un nou infarct. N-am putut interveni. Or, Amanda tocmai aflase că Nick nu divorţase şi presimţea că dacă soţia lui ar apărea, Baynard ar fi în avantaj reclamând întreaga moştenire doar pentru el, deşi clauzele contractului nu mai puteau fi îndeplinite. Exista o singură soluţie pentru ca micuţa mea Amanda să nu se trezească în stradă, şi anume, că fratele ei să dispară. Când zic în stradă, nu exagerez. O ura, ştiţi. La zece ani taică-său a ţinut să-i dezvăluie că Amanda nu-i era decât soră vitregă. A şi

considerat-o ca pe ruda săracă, aproape o străină; mustea de orgoliu. La şaisprezece-şaptesprezece ani o hărţuia cu propunerile lui spunându-i că n-ar fi incest, ea nefiind decât o fată de nimic, tolerată la el în casă din milă. O fiinţă slabă, laşă, a cărei singură preocupare era să bea cu prostituatele.

— Doctore, dar sunteţi bogat, v-aţi fi putut îngriji de ea.

— Bogat! Glumiţi, în comparaţie cu Raymond B. sunt un sărac. Pe deasupra, crescând, Amanda s-a ciocnit deseori cu nevastă-mea şi...

— Pricep. Când aţi constatat că Mrs. Greenwood a decedat, aţi avertizat-o pe Amanda?

— Nu, fireşte. Cu ajutorul unei infirmiere foarte devotate am transportat-o în dulapul frigorific pe care-l avem la subsol. I-am spus Amandei că mama ei e în comă şi nu poate fi văzută. Apoi, patru zile am ezitat. În noaptea crimei mi-am zis că situaţia nu mai avea cum să dureze şi că totul o să fie descoperit. Aşteptarea nu mai era cu putinţă. După moartea soţului, Ethel găsise pistolul pe care Turner i-l împrumutase lui Raymond B. Armele de foc o speriau mai mult ca orice şi s-a debarasat de el dându-mi-l mie. Îl pusesem într-un sertar de la birou. În acea noapte, am luat arma ca să mă duc la vila Hacienda.

— Eraţi hotărât să-l omorâţi?

— Da, a răspuns aşa de încet că de-abia l-am auzit. Era beat mort, doar am apăsat pe trăgaaci, a fost mai uşor decât credeam.

— Cum aţi intrat?

— Aveam o cheie, mi-o dăduse Ethel cu câtva timp în urmă să pot intra în caz că i-ar fi rău într-una din zilele când era singură.

— Nu v-aţi temut că o să fie acuzată Amanda?

— Înainte de a pătrunde în cameră la Baynard aruncasem o privire în camera ei şi în salon. Eram sigur că nu-i acolo.

— Înţeleg, vă mai rămânea doăr să aşteptaţi o zi-două pentru a nunţa oficial că Mrs. Greenwood a murit şi piesa lua sfârşit. Amanda devenea unica şi legitima moştenitoare a imperiului Greenwood. Acum totul e limpede. Ah! Încă ceva, dumneavoastră mi i-aţi trimis pe cei doi ucigaşi?

— Ucigaşi? a repetat fără să priceapă.

Evident, doctorul Nathan nu ştia nimic. N-avea importanţă, o simplă verificare, mi-era perfect clar cui îi datoram acea vizită.

— Miss Evans? m-a întrebat doctorul aproape, timid.

— Da, doctore.

— Mi-aţi promis că o ajutaţi pe Amanda, n-aveţi de ce să-i dezvăluiţi locotenentului Cairn înşelătoria în legătură cu data morţii lui Ethel. Am făcut-o pentru fetiţa mea, sunt gata să plătesc, însă ea nu trebuie să sufere din pricina asta. Ştiu că o simpatizaţi, vă rog, vă implor, faceţi aşa încât să nu se afle nimic.

— Doctore, dacă poliţia vă interoghează, va descoperi până la urmă adevărul, încetul cu încetul. Vă vor pune

faţă în faţă cu propriile contradicţii, până ce mărturisiţi totul. N-aveţi nicio şansă.

— Dacă mărturisesc şi mă predau justiţiei Amanda e pierdută, nu-i aşa?

— Mă tem că da.

— Prin urmare, nu trebuie să ajung să fiu interogat. Dacă scriu o declaraţie prin care mă acuz de crimă, aţi accepta s-o înmânaţi locotenentului Cairn?

— Şi apoi?

— Nu mai am armă, însă într-o clinică există otrăvuri violente şi rapide. Făceţi-o pentru Amanda, Miss Evans, pentru Amanda, înţelegeţi...

— Doctore, nimeni nu se omoară fără motiv. Întrucât nu puteţi vorbi despre testament, ce raţiune plauzibilă veţi invoca?

Nu se gândise la această problemă şi câteva clipe a părut zdrobit. Apoi i-a venit o idee.

— Am găsit, mi-a spus; în situaţia în care sunt, ce mai contează! Baynard Greenwood era la curent cu o greşeală profesională gravă pe care o săvârşisem şi mă ameninţa că o dă în vileag. Iată motivul.

Şi-a luat carnetul de reţete şi a început să scrie. Când a isprăvit a pus data, a semnat şi mi-a întins declaraţia. Am citit-o cu atenţie.

— Doctore, cred că merge, i-am spus. Poliţia o să-şi pună întrebări dar nu cred că va căuta să şi răspundă. DA a ordonat ca în măsura posibilului familia Greenwood să nu fie implicată în anchetă.

— O veţi proteja pe Amanda?

— Cât pot, i-am spus ridicându-mă de pe scaun.

S-a ridicat şi el, foarte palid.

— Când o s-o vedeţi pe fetiţa mea, mi-a zis cu glas înăbuşit de emoţie, spuneţi-î că am făcut-o pentru ea. O voi iubi mereu, oriunde mă voi duce.

— Adio, doctore.

19

A doua zi, către ora zece, m-am prezentat la sediul central al poliţiei. Eram de-acum cunoscută şi am fost lăsată în biroul locotenentului Cairn fără să mai fiu anunţată. Michael stătea de vorbă cu doi oameni de-ai lui pe care i-a poftit să iasă când m-a văzut intrând.

— Ai şters-o ieri, mi-a zis pe un ton de o severitate prefăcută.

— Ştii, Michael, orice aş face eu, mă aşteaptă un loc jos de tot, la căldurică; aşa că n-o să-mi pierd vremea prin biserici.

— Te-am invidiat, a recunoscut, pastorul nu mai termina şi am fost gata să adorm. În afară de faptul că ai sedus un şerif bătrân, ce-ai mai făcut în ultimele zile? Eşti scumpă la vedere.

— Oh! la drept vorbind nu l-am sedus, nici n-a observat că sunt femeie, mi-a zis tot timpul băiete.

— Aha! Rawson e, deci. L-am întâlnit o dată la un congres: e un bătrân original, la toţi le spune aşa. Dar să nu te înşeli, e un poliţist bun.

— Ştiu, Michael, mi-am dat seama. Ce-mi oferi dacă-ţi aduc rezolvarea cazului Greenwood?

— Când?

— Pe loc.

— În situaţia asta, te invit să cinăm la restaurantul pe care îl alegi dumneata.

— S-a făcut. Bun, te-a interesat clinica Stilwood Heights?

— Nu în mod special, de ce?

— N-ai făcut bine, Michael. Funcţionara de la informaţii ar fi meritat oarecare atenţie. Citeşte, i-am spus întinzându-i documentul scris de Joan Robbins.

— Asta-i bună! a exclamat după ce l-a citit. Nu mă face să cred că n-a încercat să-l şantajeze pe Nick Turner!

— Ba da, desigur, însă nu voia să scrie ceva care ar permite să fie incriminată. Nick a refuzat să plătească şi l-a pricopsit pe amantul fostei lui soţii, Pete Robbins, cu câteva gloanţe. Aşa se face că mai apoi, ca să vândă documentul, s-au orientat spre familia Greenwood.

— Nu-mi explic un lucru. De ce Miss Greenwood n-a dezminţit că ar fi fost răpită?

— Nici n-a pretins că a fost, eu am susţinut sus şi tare că ea s-a aflat într-o situaţie tulbure. Aminteşte-ţi, n-a vrut niciodată să depună plângere pentru răpire.

— De ce o interesa documentul?

— Turner nu se lăuda prea mult când vorbea de logodnă; în fapt, Amanda nu mai ştia cum să scape de el. A profitat de ocazia pe care i-au oferit-o Joan şi Pete Robbins.

— Înţeleg. Ce le-ai făcut?

— Michael, mi-ai interzis violenţa; mi-am zis că tot o să pui dumneata mâna pe ei, am spus cu aerul cel mai nevinovat.

— I-ai lăsat s-o şteargă! Bun, o să dispun punerea lor sub urmărire. Astea fiind zise, ce-mi aduci aici nu-i realmente soluţionarea cazului Greenwood.

— Michael, nu te pripi. Ai mai neglijat ceva.

— Ce anume?

— Clinica Stilwood Heights.

— Iarăşi! Carol, îţi baţi joc de mine.

— Nicidecum. Iată declaraţia ucigaşului.

— Le colecţionezi, zău aşa! a exclamat. Cum? Doctorul Nathan! Nu mi-aş fi închipuit vreodată...

A citit declaraţia pe nerăsuflate, apoi a reluat lectura mai încet. În fine, a citit-o şi a treia oară.

— Datată de ieri, a murmurat. L-ai lăsat singur după ce-ai obţinut asta? m-a întrebat pe un ton sever.

— Nu sunt de la poliţie, dragul meu Michael. Doctorul m-a ales mesagera lui, transmit, atâta tot.

— Pricep, cu siguranţă că-l vom găsi mort când vom ajunge noi acolo. Textul e straniu, nu găseşti? E şi explicit dar şi incomplet, ca şi cum doctorul ar fi ţinut să lase multe în umbră. Mă întreb...

— Michael, nu te mai întreba. Adu-ţi aminte ce a zis *District* Attorney: nu deranjaţi fără rost familia Greenwood. Vinovatul e pe viitor cunoscut şi acţiunea în justiţie e stinsă, după expresia consacrată.

— Spui familia Greenwood? Carol, la ora actuală e foarte restrânsă. Ce legătură poate fi între doctorul Nathan şi iubita dumitale Amanda?

— Niciuna. Dacă trebuie să pun punctul pe i, de vreo doisprezece ani Ethel Greenwood îl consulta săptămânal pe doctor. Ţii ca faptele astea să fie făcute publice?

— Ah! înţeleg, a zis, înşelându-se totalmente cu privire la sensul a ceea ce-i spusesem. Fiul ei descoperise ceva?

— Michael, insişti degeaba, n-o să afli nimic mai mult. Cazul e clasat.

— Ei bine, păcat, a spus, jos pălăria. Carol, ai câştigat, pe când cina la restaurant?

— Nu curând, zilele următoare o să fiu ocupată, te sun eu. Acum mă duc la Hacienda s-o previn pe Amanda.

A stăruit să mă însoţească până la maşină, cred că era niţel îndrăgostit. M-am emoţionat fără să vreau şi mi-am luat rămas bun în grabă.

Când am ajuns la Bel Air, Amanda mă aştepta într-un şezlong lângă piscină. Purta un *deux-pieces* mini, roz, o pălărie de pai şi ochelari negri în formă de inimă. Am avut surpriza s-o văd pe Julie înotând un craul perfect în apa albăstruie. N-aş fi crezut vreodată că Amanda o s-o lase să intre în piscină de faţă cu ea; indiscutabil, singurătatea le apropiase. Le-am făcut semn cu mâna şi le-am strigat:

— Îmi pun costumul şi vin şi eu.

Când am fost gata m-am aruncat cu capul în apă şi am făcut două bazine ca să mă răcoresc, într-atât era de cald afară. Am ieşit din apă cu părere de rău şi m-am dus să

mă întind pe încăpătoarea saltea pneumatică, la umbra a două umbrele de soare. Amanda m-a privit cu indiferenţă, nu părea informată în legătură cu dramaticele evenimente care trebuie să fi avut loc la clinica doctorului Nathan.

— Tu, îngeraşul meu, vino lângă mine, i-am spus, am să-ţi comunic ceva.

A părut surprinsă de familiaritatea tonului, apoi, calmă, şi-a scos pălăria şi s-a aşezat lângă mine. I-a strigat în trecere tinerei slujnice:

— Julie, adu-ne două cocteiluri manhattan. Ce-i? a adăugat adresându-mi-se mie.

— Draga mea, am rezolvat în sfârşit povestea cu răpirea. De ce nu mi-ai spus imediat adevărul?

— Ce adevăr?

— Ai cumpărat cu o mie de dolari actul de căsătorie al soţiei legitime a lui Nick Turner.

— Ei şi? a răspuns, fixându-mă cu insolenţă. După câte ştiu, nu-i ilegal, Miss Ştie-tot. Acest domn începea să devină supărător şi aşa am găsit cum să scap de el. Ce te priveşte pe dumneata?

— Dulcea mea porumbiţă, uiţi pare-se că nu numai pe mine m-ai minţit. Tu i-ai declarat şi locotenentului Cairn că nu ştii nimic. Asta se cheamă mărturie falsă, dacă nu mă prea înşel.

În loc s-o alarmeze, această reflecţie i-a stârnit râsul.

— Carol, te înşeli, zău. Declaraţia pe care i-am făcut-o iubitului dumitale poliţai n-a fost sub jurământ şi aveam

întru totul dreptul să-i răspund aşa cum i-am răspuns. Şi un agent mai puţin secret ar trebui s-o ştie.

Era tare, micuţa. Arareori întâlnisem pe cineva care să reziste cu atâta îndrăzneală. Nu era fiica bătrânului Greenwood, însă ar fi meritat să fie.

— Să zicem, i-am spus. Nu numai în privinţa asta ai umblat cu ascunzişuri, eşti o adevărată specialistă în arta de a minţi prin omisiune.

— Ce-am mai făcut? m-a întrebat cu o undă de agresivitate în glas.

Aveam impresia că mă aflu în faţa unei fetiţe maltratate pe nedrept. Începeam s-o cunosc pe Amanda mea şi nu m-am lăsat întreruptă.

— De exemplu, ai fi putut să ne spui că eşti fiica doctorului Nathan Lepofsky, nu a lui Raymond B.

— De ce s-o fi făcut? Am tot dreptul să mă numesc Greenwood. Dumneata te amesteci în treburile mele personale, calci totul în picioare cu saboţii dumitale butucănoşi şi ai vrea să-ţi acord încredere! M-am săturat de ancheta asta. Nu mă mir că te înţelegi bine cu locotenentul, ai suflet de poliţai.

— Exact, de aceea am rezolvat cazul. Nu te aşteptai, da?

Făcându-şi apariţia Julie, a evitat să-mi răspundă; mi-a aruncat o privire cu coada ochiului, temătoare şi în acelaşi timp suspicioasă.

— Pune jos cocteilurile şi lasă-ne, i-a spus cu asprime.

— Amanda, am să-ţi dau o veste proastă, am continuat necruţătoare. Tatăl tău a murit.

— Crezi poate că ai haz! O ştiu de doi ani, a răspuns fără să se tulbure niciun pic.

— Mă refer la doctorul Nathan.

— John? (Mi s-a părut sincer surprinsă.) Era foarte bine când ne-am despărţit de el la cimitir. Ce-i chestia asta?

— Era bine şi ieri când m-am despărţit eu de el, spre seară, dar se îndrepta către dulăpiorul cu otrăvuri. Tocmai îmi mărturisise că l-a omorât pe fratele tău.

— Nu te cred, mi-a spus cu o fermitate neaşteptată.

Dacă n-aş fi fost atât de sigură de ce-i spuneam ar fi reuşit să-mi creeze dubii.

— Ştiai totuşi că este tatăl tău?

— Da, însă nu m-am gândit niciodată la el aşa. Mă considera fiica lui, e-adevărat; reciproca nu era valabilă. Nu-l iubeam pe Raymond B. şi totuşi mă simt din acelaşi aluat, din acelaşi soi cu el; urmaşa lui o să fiu. Cei din familia Lepofsky nu reprezintă nimic pentru mine. Carol, când cu o clipă în urmă mi-ai făcut revelaţia asta melodramatică, zău, nu m-am gândit la doctor.

Am avut senzaţia că nu minte.

— De ce să-l fi ucis pe Baynard? E ridicol, n-avea niciun motiv, a continuat.

— Draga mea, pentru moment să lăsăm asta, Acum să vorbim despre cei doi ucigaşi pe care mi i-ai trimis...

— De ce eu?

Se ridicase mânioasă, ca o pasăre dezlănţuită.

— N-are cine altcineva. Doctorul nu ştia nimic de povestea asta, iar Nick Turner ar fi încercat să mă

lichideze sau să mă bată măr; n-avea niciun interes să mă îndepărteze. Doar ţie îţi era frică de ce aş putea descoperi.

— Şi cum să-i fi cunoscut pe criminali?

— Unul din tipii ăştia lucra pentru Nick în vremea când tu frecventai asiduu Paloma.

— Deci sunt oamenii lui Nick! Şi, bineînţeles, eu sunt vinovata. Carol, nu ţi-am făcut nimic, de ce să mă acuzi?

— Bine, să lăsm gluma şi să trecem la lucruri serioase. Ştiu că mama ta a murit cu mai multe zile înainte de data anunţării decesului, altfel spus, înaintea fratelui. În consecinţă, ai pierdut orice drept la moştenirea Greenwood...

— Eşti nebună? E complet fals.

—N-are rost să negi, doctorul Nathan mi-a mărturisit totul. E de-ajuns să cer exhumarea şi autopsia o va dovedi fără nicio dificultate.

Pentru prima oară, în ochii Amandei s-a reflectat panica. Nu se mai simţea inatacabilă, protejată de fortăreaţa Greenwood; totul se clătina în juru-i, nemaifiind decât o biată fetiţă pierdută în vijelie.

Cu vârful degetului i-am mângâiat nasul, apoi conturul buzelor. Mă privea fascinată, aşa cum prada îl fixează pe şarpele prădalnic. Îmi plac momentele astea în care te joci de-a şoarecele şi pisica, îmi amintesc de Saigon, de vremea când trăiam cu drăguţa Minh.

— Trebuie s-o fac, dulceaţa mea? am întrebat-o cu cruzime.

Nu ne atinsesem de cocteilurile aduse de Julie. Acum ne ridicasem amândouă, stăteam faţă în faţă, gata să ne sfidăm precum doi adversari înaintea unei lupte mortale. Aşa o plăceam pe Amanda mea.

Tensiunea era prea puternică, a cedat brusc.

— Carol, n-o să sufli o vorbă, da? a gemut. N-o să sufli o vorbă... E-adevărat, Mama a murit înaintea lui Baynard, dar ce mai contează acum? Jură-mi că nu sufli o vorbă...

— Doctorul Nathan a vrut să te apere, să nu te amestece în povestea asta murdară. Chiar a susţinut ca nu ţi-a dezvăluit moartea mamei tale. Minţea din moment ce ai recunoscut adineauri că erai la curent... şi, vezi tu, asta-i foarte grav.

Am sărutat-o uşor în colţul buzelor. N-a reacţionat, aidoma unei statui de marmură.

— Singura şansă să obţii moştenirea, sau măcar partea ce-ţi revenea, era să te căsătoreşti cu Turner mai înainte ca Mrs. Greenwood să fie daclarată moartă. Or, ce faci tu, aflând de deces? Îl şi expediezi pe Nick, deşi nu eşti încă în posesia actului de căsătorie. Asta arată că în mintea ta Baynard era condamnat. L-ai omorât imediat după ce ne-am despărţit, nu-i aşa, draga mea?

— Nu..., a început.

S-a oprit, tăcerea fiind ea însăşi o mărturisire.

— N-are rost să minţi, totul s-a sfârşit; doctorul Nathan s-a sacrificat în zadar pentru tine. N-am crezut nicio clipă în mărturisirile lui. Vezi, n-ar fi trebuit să mi-i trimiţi pe ucigaşii ăia jalnici. Doar adevăratul asasin avea interes să

mă îndepărteze ori să mă dea dispărută, iar doctorului îi erau total necunoscuţi Aldo şi Charlie. Iar ai umblat cu ascunzişuri!

A izbucnit subit în lacrimi. Am luat-o în braţe; plângea cu sughiţuri, ca un copil îndurerat la culme pentru că şi-a stricat jucăria preferată. Am strâns-o lângă mine mângâindu-i părul; am aşteptat să se calmeze.

— Credeam..., a izbutit în fine să articuleze între două sughiţuri, John îmi spusese că... dacă lucrurile ar lua o întorsătură proastă... ar aranja el totul.

S-a smuls de lângă mine, chipul deformându-i-se brusc de groază.

— Dar mă vor acuza de omor! Mă var închide... Carol, nu trebuie să-i laşi, te implor, împiedică-i să mă ducă.

— O să vedem. Vream mai întâi să-mi povesteşti totul. Când te-ai decis să-ţi omori fratele?

A tăcut o bună bucată de vreme, căuta probabil în zadar vreo altă minciună. A realizat în sfârşit că era de prisos să mai continue cu teatrul şi s-a resemnat să mărturisească.

— Mai să înnebunesc după ce s-a deschis noul testament. Ca amant, Nick era posibil; dar ca soţ! Tata m-a urât întotdeauna, chiar şi pe când eram copil. Îmi impusese căsătoria asta să mă umilească, să mă pedepsească deoarece nu eram sânge din sângele lui. Era un om ciudat, nicicând nu i-a reproşat mamei greşeala, nicicând nici măcar o singură dată; doar pe mine mă duşmănea, că exist. Încă din adolescenţă visam să-l omor pe Baynard şi să ajung unica moştenitoare a imperiului

Greenwood. Nu din interes, nu; ci ca să mă răzbun pe Raymond B., ca să-mi dovedesc mie însămi că eram mai demnă să-i port numele decât larva pe care o avea drept fiu. De altminteri, îşi dădea şi el seama şi mă ura şi mai şi.

Amanda avea o intuiţie mai exactă poate decât credea. În noul testament Greenwood o numise pe soţia lui legatar universal în cazul în care i-ar supravieţui fiului. Dispoziţia era foarte stranie întrucât ştia că Ethel e condamnată. Îl bănuiam serios pe bătrân că, decepţionat de fiul legitim, a vrut să se joace cu focul. Spera fără doar şi poate că învingătorul în lupta pentru moştenire va fi Nick Turner, acest fiu faţă de care nutrise o afecţiune târzie.

— Mama şi John Nathan mă împingeau să mă mărit cu Nick şi să cer divorţul imediat după căsătorie, negândindu-se că ar fi trebuit să-i las jumătate din averea mea şi că mi-aş fi pierdut reputaţia în mediul nostru. M-am prefăcut de acord cu părerea lor şi m-am hotărât să-l ucid pe Baynard. Într-o noapte, la Nick, când acesta dormea i-am scotocit prin apartament. Aveam nevoie de o armă şi ştiam că la el găseai întotdeauna, deci i-am furat un pistol.

— Ştie că tu l-ai luat?

— Bănuieşte probabil, fără să fie sigur. Când Honest John m-a informat despre ce-a susţinut Nick, că el îi împrumutase arma asta lui Tata, l-am prevenit numaidecât pe Nathan pentru a nu risca să ne dăm de gol.

— Ştia de la început?

— Nu, şi pe el l-am minţit. Când m-a înştiinţat de moartea mamei l-am întrebat dacă i-ar fi posibil să amâne cu câteva ore anunţarea decesului, cât să mă mărit cu Nick. Atunci mi-a povestit de dulapul frigorific unde corpul putea fi conservat mai multe zile. Trebuia însă acţionat în grabă, existând riscul să se afle despre înşelătorie în clinică.

— De ce nu te-ai căsătorit cu Nick?

— Robbins luase legătura cu mine şi eram hotărâtă să-l omor pe Baynard de îndată ce aş fi în posesia certificatului de căsătorie...

— Ai făcut-o mai înainte, totuşi.

— Am fost nevoită. În seara când ai venit dumneata, aminteşte-ţi, Baynard m-a anunţat că se va duce s-o vadă pe Mama a doua zi. Avea să descopere totul, era sfârşitul. Nu mai aveam de ales.

Chipul Amandei era acum scăldat în lacrimi. Părea că mă ia martoră a nedreptăţii care se abătea asupră-i.

— Şi ce-ai făcut?.

— Când m-am întors, băusem mult, destul ca să prind curaj; nu eram beată de-adevăratelea, rezist foarte bine la băutură. M-am dus la mine în cameră să iau pistolul de unde-l ascunsesem, mi-am pus mănuşi şi l-am şters. După care m-am dus în cameră la Baynard... asta-i tot.

— Şi dacă fetele ar mai fi fost acolo?

— Ştiam că n-or să mai fie. Baynard păstrase, deformat, principiile Tatălui lui. Nu trebuia niciodată să primim sub

acoperiş vreun străin neinvitat, iar prostituatele nu sunt invitate.

— Când l-ai avertizat pe doctorul Nathan?

— Dimineaţă, nu voiam ca Rebecca, soţia lui, să ne audă ce vorbim. Iarăşi l-am minţit; i-am spus că tocmai aflasem că Nick e însurat şi că nu mai aveam altă soluţie decât să-l omor pe Baynard. La început a fost îngrozit, apoi mi-a zis că eu nu sunt răspunzătoare de nimic, doar el era din ziua în care o părăsise pe Ethel însărcinată. Suferea de un puternic sentiment de culpabilitate. În cele din urmă, mi-a promis că dacă lucrurile se vor termina prost o să ia totul asupra lui.

— A făcut-o, mi-a înmânat o declaraţie scrisă prin care recunoaşte că ţi-a ucis fratele, acesta ameninţându-l că-i va da în vileag o gravă greşeală profesională. Aşa că nu eşti în niciun fel implicată în afacerea asta. Nu-i foarte verosimil, însă *District Attorney* o să se poată mulţumi cu atât iar poliţia, cu părerea acestuia; şi Honest John te consideră fiica lui!

Amanda şi-a dat capul pe spate şi a strigat:

— Unde-i declaraţia?

— Fii sinceră măcar odată. Dacă aş avea declaraţia la mine iar tu ai ţine în mână un revolver, ce-ai face?

N-a şovăit.

— Te-aş ucide ca pe un câine! mi-a răspuns.

Am izbucnit în râs.

— Aşa îmi placi, dulceaţa mea. Nu-ţi mai face griji, înainte de a veni aici i-am predat documentul locotenentului Cairn, nu mai ai de ce să te temi.

N-a înţeles pe dată însemnătatea frazei mele.

— De ce nu mi-ai spus mai repede? m-a întrebat.

— Mă săturasem de minciunile tale. Voiam să încetezi cu rolul ăsta de fetiţă răsfăţată...

M-am întrerupt, ea nemaiascultându-mă. Realiza încetul cu încetul că avea să scape de pedeapsă, că era din nou bogată şi liberă, din nou tânără şi frumoasă, căci nimic din toate astea nu rezistă după gratiile închisorii. A apucat-o râsul, un pic isteric, fără să se poată stăpâni. Şi-a apropiat capul de al meu.

— N-o să sufli o vorbă, da? mi-a zis, şi asta suna mai curând a afirmaţie decât a întrebare.

— Nu, n-o să suflu o vorbă.

Amanda şi-a recăpătat calmul; faţa îi mai era încă brăzdată de lacrimi iar respiraţia îi revenea cu greu la normal după criza de râs nebunesc. Totuşi, vedeam că începuse să examineze situaţia; pe chip i-a apărut îngrijorarea.

— Dacă Nick încearcă să mă şantajeze o să mă ajuţi?

— Da, o să te ajut, i-am spus. Cazinoul Paloma e de-acum înainte al tău, nu uita. Eşti patroană, şi asta ar trebui să fie suficient ca să stea la locul lui.

—E-adevărat, ai dreptate. Presupun că-i inutil să-ţi ofer bani.

— Înainte să vin în California n-am cheltuit practic niciun ban dintr-ai mei. Totdeauna am fost în misiune pe spezele Instituţiei. Cred chiar că nu m-am atins încă de niciuna din primele pe care mi s-au acordat în Vietnam în urmă cu vreo şapte-opt ani.

Amanda a schiţat un zâmbet în colţul buzelor: tocmai luase o hotărlre. Mi-a înconjurat gâtul cu braţele iar sânii şi i-a lipit binişor de ai mei. Am simţit un fior în pântece, apoi străbătându-mi tot corpul. Şi-a apropiat capul încă şi mai mult.

— Pe mine mă vrei, nu-i aşa, draga mea? m-a întrebat cu un glas răguşit, pe care nu i-l ştiam.

Gândul m-a dus iarăşi la micuţa Minh, agentul vietnamez comunist, pe care o salvasem de la execuţie şi am ţinut-o cu mine aproape trei luni. Mă ura într-atât că i se zbârlea pielea când o atingeam, eu găsind-o în felul ăsta încă şi mai atrăgătoare. Cred că cu nimeni altcineva nu mi-a fost mai plăcut să fac dragoste; totuşi, ca şi Amanda, nu-mi împărtăşea gusturile. La a treia tentativă, a fost cât pe ce să mă omoare. Senzaţia aceea de pericol mi-a sporit enorm plăcerea şi am plâns în momentul în care a trebuit s-o lichidez; nu mai plânsesem de când eram fetiţă.

Dulcea, tandra mea Amanda ar încerca şi ea, oare, să mă ucidă? N-o credeam în stare; egoistă, crudă, fără suflet, însă lipsită de curaj. O dată s-a încumetat să omoare, împinsă de necesitate, de disperare, şi a realizat ce riscase. Nu credeam că e gata s-o ia de la capăt; cel puţin nu imediat.

În orice caz, trebuia să-mi asum riscul ăsta. O iubeam, dulcea mea Amanda...

— Eşti frumoasă, i-am şoptit, şi buzele mele s-au contopit cu ale ei.

Epilog

Dimineaţă, întorcându-mă din oraş, de la cumpărături, am avut surpriza să-mi găsesc valizele înşiruite în holul vilei Hacienda.

Mă aştepta Phil, servitorul care lucra în locul Juliei. Mi-a întins un plic lipit. Scrisoarea era bătută la maşină şi n-avea semnătură. Am citit: „Tocmai am consultat un avocat. Nu mă mai poţi denunţa pentru că ai fi considerată vinovată de nedenunţare a criminalului şi de complicitate. Aşa că, acum, adio".

Am simţit cum îmi piere tot sângele din obraji.

— Unde-i Miss Amanda? l-am întrebat.

— M-a însărcinat să vă spun că pleacă în croazieră cu nişte prieteni. N-a precizat nimic despre întoarcere.

Amanda avusese dreptate să fugă. Dacă aş fi prins-o în clipa aceea cred că aş fi strâns-o de gât.

I-am făcut semn lui Phil să-mi ducă bagajele la maşină şi am trecut, pentru ultima oară, pragul vilei Hacienda. Eram învinsă, ştiam, diavoliţa triumfase pe toate planurile.

Nu mai aveam decât să mă întorc la singurătatea mea.

[1]Arbust cu frunze mereu verzi şi cu flori roz şi violet, purtând numele navigatorului Bougainville. (N.T.)

[2] În engleză, în original: centrul oraşului. (N.T.)

[3] Fruct verde, de forma unei pere, cu un gust amintind de anghinare. (N.T.)

[4] În engleză, în original: autostradă. (N.T.)

[5] Lichior din portocale amare, zahăr şi rachiu. (N.T.)

[6]Prescurtare curentă pentru Los Angeles. (N.T.)

[7]În engleză în original: liceu. (N.T.)

[8] În engleză în original: şuncă. (N.T.)

[9]Funcţie caracteristică administraţiei americane presupunând atribuţiile unui procuror districtual. (N.T.).

[10]Prescurtare curentă pentru *District Attorney*. (N.T.)

[11]Fată pe care o chemi prin telefon acasă. (N. T.)

[12]În engleză în original: plăcintă cu mere. (N.T.)

[13]

[14] În SUA, gen de magazin universal. (N.T.)

[15]În engleză în original: tocul armei. (N.T.)